

Giới thiệu Hành Trình Cướp Đâu Hủ Của Tiểu La Ly

Truyện Hành Trình Cướp Đâu Hủ Của Tiểu La Ly tác giả Liên Suong kể về cô nàng xinh đẹp ở thời hiện đại sau một giấc ngủ đã xuyên không với bao nhiêu ước mơ hoài bão cô chưa thực hiện được. Mời các bạn theo dõi truyện này nhé.

Một người có tính cách thất thường vì chịu nhiều ảnh hưởng của quá khứ không mấy tốt đẹp. Giờ đây ông trời lại khiến nàng xuyên không vào một cuốn tiểu thuyết, nhưng không phải là vai nữ chính với vàng hào quang chói lóa cùng bàn tay vàng

là một đích nữ không được sủng ái với thân phận tiểu thư của thừa tướng phủ, mẹ là nữ tử trong giang hồ vì cứu giá một lần mà được ban hôn với thừa tướng đương triều

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đâu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tuổi thơ (1)

Tình thân, gia đình là một món quà xa xỉ mà thượng đế quên ban tặng cho ta.

Ta tên Ngưng Suong - là một cô nhi từ nhỏ, chẳng phải giống như trong phim hàn quốc cầu huyết kiều như cha ta bệnh nặng, qua đời khi ta còn nhỏ, mẹ ta đau khổ vì tình mà đi theo ông gì hết mà vì ta là một công cụ vô dụng.

Cha ta là một tổng giám đốc của công ty lớn, là người kế thừa gia sản kếch sù của một dòng dõi danh giá. Ông ta cũng như bao tên thiếu gia, công tử nhà giàu khác, có một vài tình nhân bên mình. Mẹ ta là một trong số đó. Bà là một diễn viên nhỏ nhoi có vài phần nhan sắc luôn khát khao từ chìm sẽ biến thành phượng hoàng bay lên cảnh cao, đường đường chính chính bước vào cửa nhà cha ta.

Thật hiển nhiên, ta công cụ hoàn hảo để thực hiện dã tâm, tham vọng của bà.

Những kí ức trước năm 5 tuổi của ta chẳng mấy hạnh phúc.

Từ lúc mẹ ta biết mình mang thai thì vô cùng phấn khởi, lòng người phụ nữ ấy tràn ngập những dã tâm, tham vọng mà bà ta nung nấu bao nhiêu lâu nay.

Mẹ ta lập tức đóng gói hành lý rời xa khỏi kẻ đáng ra ta phải gọi bằng cha.

Làm tình nhân của ông ta được bao năm, bà đương nhiên biết nếu để ông ta phát hiện bà mang thai thì bào thai chưa thành hình nay lập tức bị phá bỏ, đồng hành với điều đó là tham vọng của bà ta cũng bị bóp nát.

Đáng tiếc cho người phụ nữ ấy, ta sinh ra chẳng phải là con trai mà là một đứa con gái vô tích sự. Thế là ta chào đời trong sự không mấy hoan nghênh của người ta gọi là mẹ trong gần 5 năm tiếp theo.

Sự thất vọng về một đứa con gái như ta kéo dài đến tận năm ta 2 tuổi. Suốt thời gian ấy, cứ nửa đêm bà ta lại đến chỗ ta và vạch tả ra xem ta có cái ấy của con trai không. Thực sự ta rất ...

Thay vì việc chơi nhảy dây, đuổi bắt hay tết tóc với những đứa bạn cùng tuổi thì ta học lễ nghi, đàn violon, piano, khiêu vũ...

Những bước đi đầu của ta có bao nhiêu lần vấp ngã là bấy nhiêu lần ta tự đứng dậy, chưa có bàn tay nào nâng ta đứng lên, vỗ về hay an ủi. Có chăng cũng chỉ là những lời lầm bầm, than vãn, ánh mắt nhìn ta như gánh nặng.

Rồi bước ngoặt trong đời ta cũng đến.

Ngày sinh nhật thứ 5 trong đời ta, mẹ ta dẫn ta đi gặp người đáng lẽ ta phải gọi là cha.

Vừa vào đến cửa, hành lang rộng hiện ra trước mắt, sàn được lát gỗ, hai bên đường treo những bức tranh cổ hay thư pháp quý giá.

Nếu như là người bình thường bước vào căn nhà này chỉ sợ đã không dời mắt được với kiến trúc và đồ trang trí trong ngôi nhà này. Song, ta thì khác, ta chỉ dám liếc mắt sơ qua căn nhà, rồi tiếp tục công việc giả bộ thanh tao cao quý, thướt tha bước đi.

Vì sao ư? Đương nhiên là vì cái mang tên phong phạm của giới thượng lưu đầy “cao quý và đẹp đẽ” rồi - đó là thứ mà mẹ ta luôn nhồi nhét trong đầu ta từ trước đến giờ.

Từ trước đến giờ ta luôn khinh thường những kẻ đeo trên mặt những nụ cười, thể hiện sự tao nhã, thanh lịch của mình một cách giả tạo, ta khinh thường những thiếu gia, tiểu thư, những quý ông, quý bà giả dối và đương nhiên ta cũng khinh thường chính bản thân mình!! Mặc ói, ghê tởm với sự dối trá nhưng chưa lúc nào ta không đeo chiếc mặt nạ da người đó!!

Ta tiếp tục đi về phía trước là một cánh cửa lớn màu trắng, hoa văn trên cánh cửa được điêu khắc tỉ mỉ và vô cùng tinh tế, toát ra một cổ quý khí nhưng không kém phần tao nhã, thanh lịch, thể hiện rõ thẩm mỹ của chủ nhân ngôi nhà. Nhìn qua khe cửa, ta lờ mờ thấy được căn phòng làm việc chỉ được kết hợp giữa hai màu đen và trắng, những đồ vật bằng gỗ tinh xảo được xếp trên những kệ gỗ cao thấp không đều đặt xung quanh phòng.

Chắc chắn, không thể không thừa nhận người cha cận bã của ta rất có khiếu thẩm mỹ và vô cùng biết hưởng thụ.

Mẹ ta theo cha ta bước vào phòng làm việc của ông, còn ta theo ông quần gia tiến vào phòng khách chờ cuộc nói chuyện của những người đã tạo ra ta - một rắc rối “nhỏ nhỏ”.

Bước đi trên chiếc thảm lông trắng muốt với giá trị không nhỏ, ngồi trên chiếc sofa cao cấp màu đen kiểu cách, lấy một tách trà mạn vàng theo phong cách châu Âu trên chiếc bàn thủy tinh hình bầu dục và đương nhiên phải nếm trà một cách quý phái, tầm mắt ta hướng ra ngoài sân vườn của căn biệt thự.

Ngoài vườn, một con đường lớn lát đá cẩm thạch rộng ba mét đập vào tầm mắt ta, gần đó là hồ nước trong veo chứa những con cá chép Koi rực rỡ, chiếc đuôi dài mềm mại xòe ra tựa như múa.

Những bụi hoa nhỏ xinh xoắn nhưng gọn gàng, hòa vào mảng xanh đó là những bụi hoa đỏ thắm hay những sắc vàng, cách phối màu đó đã tạo ra một không gian sân vườn đầy sang trọng.

Đến đây thì sẽ có hai tình huống trọng đại trong đời ta.

Một, ta thành cô “công chúa” được cha mẹ “yêu thương”, sống trong một “lâu đài xa hoa”. Học trong trường học tư giàu nhất - nơi quy tụ “những hoàng tử, công chúa” và ngoan ngoãn gả cho một vị “hoàng tử bạch mã trong truyền thuyết” trong mắt mọi người trong khi sự thực là ta vẫn là một công cụ từ khi sinh ra, đầu tiên ta thực hiện nghĩa vụ giúp một người đàn bà thành “hoàng hậu” của “đức vua”. Sau đó ta thực hiện nghĩa vụ của một nàng “công chúa” từ muốn thuở là tạo nên một hôn nhân chính trị. Vậy là ta sẽ trở thành công cụ có ích nhất.

Hai, ta không được nhận làm “công chúa” hay sống trong một “lâu đài xa hoa”. Ta sẽ trở thành công cụ vô dụng và bị vứt bỏ.

Hừm, nó làm ta bối rối kiêu hoang mang quá ~ Vậy thì ta đành áp dụng biện pháp từ trước đến giờ của ta thôi! ĐÓ CHÍNH LÀ!!!!!!: kệ nó đi.

Sau đó ta tiếp tục sự nghiệp nghề vẫn vợ thật lâu, thật lâu.

Cho đến khi mẹ ta đi ra thì ta vẫn chưa uống xong tách trà mà ông quần gia đã rót. Thực sự ta không thể nói gì với người đã sáng tạo ra cách uống trà kiểu này, so với mèo còn uống ít hơn, so với sên thì tốc độ uống còn chậm hơn.

Sau đó ta ngoan ngoãn theo cha mẹ ta đến bệnh viện để xét nghiệm ADN. Thực ra ta cũng không tin tưởng mấy mình là con của hai người.

Dung mạo ta chẳng giống họ tí nào. Khác với cha ta - tăng bầy nghìn vạn vạn năm và bà mẹ lẳng lơ, quyến rũ thì ta thiên về thanh thuần, đáng yêu hơn.

Nếu không phải vì đã tâm khảm bố của mẹ ta đủ thấy bà ta tà chết chứ quyết không lấy nhầm ta trong hàng ngàn đứa trẻ ở bệnh viện thì ta cũng không tin bà là người vác ta đi theo khắp nơi (thậm chí là khi đi WC khuya, khuya) suốt gần 10 tháng. Nhưng ta không có mấy niềm tin vào việc ta là con của người đàn ông đang đi cạnh ta. Ai biết trong khoảng thời gian ông ta bao nuôi, nâng đỡ mẹ ta thì bà có đi “kiếm thêm thu nhập” đâu.

Ta đang thất thần thì trên đầu ta tự dưng đau nhức. Mấy sợi tóc đáng thương của ta bị nhổ không thương tiếc. Mặc dù không đau mấy nhưng đó cũng là một bộ phận của cơ thể ta có được không? Nhổ thì nhổ ít thôi chứ!

Cũng nhờ sự 'quan tâm' của bà cô y tá thật 'có duyên' ta phát hiện người ta kêu là cha rồi đi từ lúc nào không rõ. Còn mẹ ta thì đang mãi buôn chuyện với những phu nhân tiểu thư trong giới thượng lưu, ta dùng đầu ngón chân cũng biết lát nữa bà ta sẽ bỏ đứa trẻ năm tuổi là ta ở đây và đi thăm bệnh cho một tiểu thư nào đó không may bị tai nạn.

Dịch mộng, ta nhảy xuống khỏi chiếc ghế chờ khá cao so với ta, và tiếp đất bằng đôi chân ngắn ngủn của một đứa trẻ năm tuổi.

Ta lạch bạch chạy theo một vị siêu cấp mỹ nhân mặc quần áo y tá lộ ra đôi chân thon thả siêu dài, mái tóc dài buộc kiểu đuôi ngựa, khuôn mặt trái xoan, làn da mịn màng cùng đôi mắt phượng lộ ra vẻ phong tình.

(Chú ý! tất cả là do định mệnh, là định mệnh, định mệnh!! Tuyệt không phải vì ta háo sắc từ nhỏ)

Song, so với đôi chân dài gọi cảm của mỹ nhân thì đôi chân ngắn ngủn của ta tạm thời không đủ khả năng đuổi kịp nàng mặc cho ta vận hết năng lượng cùng tốc lực. Qua ngã rẽ, ta đã lạc mất nàng - thiên thần của đời ta.

Không còn cách nào khác, ta đành phải mở từng phòng ra tìm nàng. Ôi mỹ nhân, nàng đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh làm cho trái tim ta phải ngán ngơ, thần thơ, gặp nàng hơn 1 phút mà cứ ngỡ như hơn 60 giây.

Ta mở đến cánh thứ tư, thì nghe thấy giọng nam quen quen không ai khác ngoài người cha 'yêu quý' của ta.

“Kết quả ADN như thế nào?”

“Nó là con anh”

“Hừ! Muốn bước vào nhà tôi mà dễ thế sao? Sửa đi! Nó không phải con tôi, bây giờ không, tương lai càng không!!”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đâu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tuổi thơ (2)

”Kết quả ADN như thế nào?”

“Nó là con anh”

“Hừ! Muốn bước vào nhà tôi mà dễ thế sao? Sửa đi! Nó không phải con tôi, bây giờ không, tương lai càng không!!”

Ta thờ dài ngao ngán. Hình như ta nghe phải cái không nên nghe rồi.

Bỗng một bàn tay đặt lên vai ta. Khiến ta cực kì hoảng sợ, có khi nào là đám người xấu của băng đảng cha ta không??? Ta lơ nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người trong phòng rồi, làm sao bây giờ???

Cầu mong họ ra tay nhẹ một tý, ta còn quá trẻ, quá đẹp, tiểu mỹ nhân như ta mà phải chết không toàn thây thì xuống địa phủ làm sao mà dám ngẩng mặt lên nhìn người?? Á, không phải, nhìn quý chứ! Có khi nào Diêm Vương đại ca ca đẹp trai như trong tiểu thuyết ngôn tình? Thế thì làm sao sờ mó được!! Nhờ chẳng may ta lại không được đầu thai vì quá xấu?!

Ôi! Thủ đoạn mới thâm độc làm sao! Bọn họ thật là một lũ xấu xa, độc ác!!

Thế chẳng thà giết ta đi còn hơn!

Không, không, bọn chúng giết ta rồi ta mới xuống được địa phủ chứ. Vậy thì sửa lại!

THẾ CHẴNG THÀ CHO TA SỐNG TIẾP CÒN HƠN!

“Em gái, em đi lạc sao?” Giọng nói nhẹ nhàng, uyển chuyển tựa như tiếng suối trong veo, thánh thót từ sau lưng ta truyền đến cắt đứt con đường diện kiến Ngọc Hoàng và hậu cung của ngày ấy.

Nhận xét đầu tiên của ta là: giọng nói ngọt ngào!! Ta lập tức di chuyển ánh mắt như tia x-quang đến bàn tay đang đặt trên vai ta. Cái bàn tay này không giống bàn tay trong phim mà ta hay xem lên lắm! Bàn tay trắng mịn, ngón tay thon dài, móng tay được cắt tỉa tỉ mỉ.

Giọng nói hay, bàn tay đẹp => Mỹ nhân => Đâu hủ FREE!! Còn chần chờ chi nữa? Nhanh tay rìng quà về.

Ta lập tức quay lại, mở to đôi mắt ngập nước chuẩn kiểu cún nhỏ đáng thương, cắn cắn đôi môi anh đào nho nhỏ, lợi dụng triệt để hình dạng tiểu la ly thanh thuần, đáng yêu kiêm yếu đuối, kích hoạt chức năng tình mẫu tử đến 300%.

“Chị ơi! Em sợ lắm! hức...hức... Em nhớ mẹ!” Skill giọng nói nghẹn ngào, bàn tay trắng nõn như búp măng đang ra chờ ôm, đôi chân ngắn cùn chạy lạch bạch lao vào lòng mỹ nữ.

Khóa mục tiêu hạ cánh! Đã khóa! Tư thế gà con lao vào cánh gà mẹ, đầu tấn công bộ ngực, tay ôm eo, chân lướt qua đùi mỹ nữ, động tác đòi hỏi độ khó cao đã hoàn thành một cách hoàn mĩ!

Đánh giá mục tiêu: Ngực tấn công, hông phòng thủ, khả năng tấn công mạnh hơn tất cả những mỹ nữ ta từng gặp (khụ khụ, kiêu ngực khủng hơn tất cả những mỹ nữ ta từng gặp ấy).

Nâng khuôn mặt bánh bao của mình đối diện với mặt mỹ nữ để đưa ra kết luận, sử dụng ánh mắt puppy tấn công che dấu tia x-quang đánh giá.

Kết luận: bo đý đẹp, mặt quyến rũ => Mỹ nữ là đây.

Thì ra là mỹ nhân y tá! Ta đã chờ bao nhiêu giây để gặp lại nàng, mỗi giây như 1/60 phút làm tim ta bồi hồi, đau đốn.

Mỹ nhân y tá hoàn toàn bị trúng chiêu của ta, sau vài giây choáng váng, nàng dịu dàng nắm tay ta vừa đi tìm cha mẹ. Vừa sờ sờ tay mỹ nhân trong đầu ta vừa YY dam dam đủ kiểu, mặc dù ta nhớ rất rõ đường về nhưng... mọi người đều biết mà.

Mãi cho khi về đến nơi, ta cũng không nỡ buông tay mỹ nhân y tá. Tất nhiên, ta cũng sử dụng skill nụ cười tỏa nắng hạ gục nàng.

Sau đó? Ta hôn lên má nàng chứ sao!

Thực ra bệnh viện cũng là nơi quy tụ mỹ nhân, bác sĩ mỹ nhân, y tá mỹ nhân, bệnh nhân mỹ nhân,... Ta ngồi ngắm các nàng mỹ nhân đến tận khi mẹ ta buồn đủ thể loại đưa xong với một vị phu nhân nào đó mà bà mới gặp lần đầu và cha ta nói chuyện cơ mặt với vị bác sĩ xét nghiệm ADN trở về.

Đương nhiên, không ngoài dự đoán, sau cuộc dàn xếp của người cha vĩ đại thì tờ giấy xét nghiệm chìa ra trước mặt mẹ ta làm bà sốc không nói nổi lên lời.

Bà hoàn toàn bỏ quên hết phong phạm, thái độ cao quý mà bà ngày ngày cố gắng nặn ra. Mặt bà ta đỏ bừng như có thể nhỏ ra máu, khuôn mặt quyền rũ của bà vụn vỡ như một con quái vật. Móng tay bà đâm vào bàn tay ta khiến ta đau đớn, nhũn mảy.

“Bốp” Một cái tát vang dội vào mặt ta, với thân thể yếu đuối của ta khi mới năm tuổi thì làm sao trụ vững được? Ta loạng choạng ngã xuống, gáy đập vào thành ghế ở bệnh viện. Máu của ta loang lổ trên nền gạch của bệnh viện.

Tất cả giác quan của ta kém đi hẳn đi, chỉ còn hình ảnh lơ mơ của người phụ nữ với chiếc váy đỏ rực đang giận giữ và trái ngược với bà ta là người đàn ông lạnh nhạt nhìn ta đau đớn quằn quại trên nền nhà lạnh băng, bên tai ta là những tiếng nói chói tai mà ta chẳng thể nào nghe rõ.

Tất cả, tất cả trở lên lu mờ dần để tôn vinh lên cơn đau nhức nhối chẳng thể diễn tả thành lời.

Và khi xúc giác của ta trở nên nhạy cảm nhất, từng sợi tóc trên da đầu ta căng ra. Người ta vẫn luôn gọi là mẹ đang kéo tóc ta quăng vào chiếc ô tô cũ nát mà bà ta mới mua. Lưng ta đập vào cánh cửa, từng chiếc xương trên người ta như đang rạn gãy.

Bà ta lái xe đi đâu, ta không rõ, ta chỉ biết cơn đau đang gặm nhấm tâm trí ta từng chút một, những tiếng rên rỉ đứt quãng phát ra từ ta càng khiến bà ta điên cuồng.

Bà ta đã dồn hết tâm huyết nuôi lớn ta bao nhiêu lâu nay vậy mà lại bị một tờ giấy phá hỏng, khiến một người phụ nữ đầy dã tâm và tham vọng, kẻ luôn khao khát quyền lực cỡ nào hận? Bà ta hận tất cả mọi thứ, kể cả cha ta, nhưng bà ta có thể làm gì?

Và thật may mắn khi có một bao cát như ta, không quyền, không tiền, không chỗ dựa.

Chiếc xe lao đi vun vút trên con đường bằng phẳng rồi phanh đột ngột khiến ta đang cuộn tròn trên chiếc ghế sau ngã thẳng xuống. Bà ta giật tóc ta một cách thô bạo rồi ném ta xuống đất như mớ giẻ rách.

Cho dù ta cố gắng gượng như thế nào đi chăng nữa thì ta cũng chỉ là một đứa trẻ. Tâm trí ta đang bị ăn mòn để rồi ý thức của ta hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đâu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tuổi thơ (3)

Mọi vật trong mắt ta cứ mờ dần, rồi hoàn toàn chìm vào bóng đêm.

Khi ta tỉnh lại, chợt phát hiện ra đây là một nơi hoàn toàn xa lạ. Trần nhà màu trắng hơi ngả màu, trong không khí là mùi thuốc sát trùng nồng nặc làm ta cảm thấy không được thoải mái lắm. Còn tay ta thì vương vãi vì đang được truyền máu.

Nhiều đây cũng đủ để ta biết mình đang ở trong một bệnh viện địa phương cũ kĩ.

Nhưng tại sao? Tại sao ta lại ở đây?

Ta cố nhớ lại trong đám hỗn độn ở kí ức. Nếu như ta nhớ không nhầm, ta đã bị chính mẹ mình vứt ở nơi hoang vắng, ít người đi lại. Mặc dù biết nếu như ta không được nhận vào căn nhà ấy sẽ khiến bà ta không vui nhưng cũng không đến mức tức giận như thế chứ? Đánh ta luôn ở nơi công cộng.

“Cạch” Tiếng cửa mở vang lên thu hút sự chú ý của ta. Ta hơi nghiêng đầu nhìn qua.

Đứng ở trước cửa là một người phụ nữ trung niên trông khá phúc hậu, khuôn mặt tròn đầy, đáng người của bà thiên về sự đoan trang, mặn mà, đắm chìm với một nụ cười dịu dàng theo kiểu mỹ nhân cổ đại. Mặc dù đã có tuổi song không khiến nhan sắc của bà phai tàn mà lại tăng thêm một phần thành thực, quyền rũ.

“Con tỉnh?” Người phụ nữ hỏi.

Theo thói quen hàng ngày, ta mỉm cười và đáp lại khá lễ phép.

“Vâng.”

Những ngày tiếp theo của ta khá bận rộn. Mặc dù bị thương nhưng ta vẫn phải tiếp đón những vị khách không mời là cảnh sát địa phương. Hiển nhiên, họ đến để đưa ta về nhà.

“Con tên gì?”

“Ngưng Surong.”

“Nhà ở đâu?”

“...”

“Con có nhớ số điện thoại của bố mẹ không?”

“...”

....

Đáp lại những câu hỏi của bọn họ đa phần chỉ là sự im lặng của ta. Ta không muốn trở lại. Chỉ đơn giản là vậy thôi.

Không có sự hợp tác từ ta, nên cuộc điều tra trở nên khó khăn hơn hẳn song họ vẫn tìm ra được một manh mối - chiếc váy trắng rách nát và lấm bẩn của ta. Các cảnh sát địa phương đã nhận ra chất liệu đắt tiền của chiếc váy.

Họ nhanh chóng tìm kiếm quanh khu nhà giàu trong phạm vi buôn bán chiếc váy đắt tiền này.

Tuy nhiên, những người trong khu nhà giàu vẫn không có ai thông báo mất con cả.

Có vẻ mẹ ta không muốn ta trở lại, không sao, ta cũng không muốn.

Đúng không? ... không! Không đúng một chút nào!

Tại sao cơ chứ! Tại sao! Ta cũng là một đứa trẻ, ta mới chỉ năm tuổi. Như những đứa trẻ khác, ta cũng muốn lớn lên trong vòng tay bao bọc của cha mẹ, ta cũng muốn được bọn họ yêu thương, cũng muốn được an ủi khi ta vấp ngã! Ta cũng muốn mà!

Đau, tim ta thực sự đau lắm! Trái tim ta như đang thắt chặt lại, làm ta cảm thấy thật khó thở.

Chỉ lần này thôi, hãy để ta yếu đuối một lần.

Ta đã từng cố gắng hơn bất kì đứa trẻ cùng tuổi nào, từng mạnh mẽ mỉm cười mặc cho thâm tâm ta chỉ muốn thét gào. Ta làm tất cả, tất cả chỉ để đổi lại ánh mắt tự hào và nụ cười yêu thương của mẹ.

Nhưng, ta đã được gì?

Khẽ thu mình vào một góc giường, vòng hai tay ôm lấy chân. Ta nghẹn ngào khóc, mặc cho những giọt nước mắt ta kìm nén bao lâu nay tuông rơi như trút xuống hết tất cả những khổ đau.

Đã bao lâu rồi ta chưa khóc?

Mới đầu, mọi người còn cố gắng tìm nhà của ta nhưng càng về sau vẫn manh mối càng hiếm hoi khiến họ trở nên chán nản. Cuối cùng bên cảnh sát địa phương quyết định chuyển ta về cô nhi viện.

Sống ở cô nhi viện đối với một đứa trẻ không có tuổi thơ mấy hạnh phúc như ta thì có lẽ là thời gian tuyệt nhất trong đời. Ta có thể khóc thét lên vì đau và nhào vào lòng người khác (có lẽ thời gian ở đó, ta ngã đặc biệt nhiều, khụ khụ), cười tươi vì hạnh phúc, có thể cùng lũ bạn chơi những trò chơi mà ta chưa từng được thử. Và đặc biệt là ngắm mấy người đẹp trong viện.

Song những ngày tháng hạnh phúc ấy chẳng kéo dài được bao lâu.

Ta được nhận nuôi bởi một cặp vợ chồng với gia cảnh danh giá khác. Có lẽ, cuộc đời ta gắn liền với sự giả tạo và sự lợi dụng. Bởi lần đầu gặp bọn họ, ta đã bắt gặp đôi mắt đầy sự giả tạo mà đã theo ta suốt tuổi thơ, không nhầm được, ta đã nhìn thấy nó mỗi ngày qua đôi mắt của mẹ ta mà.

Tựa như một giao dịch, họ nhận nuôi một đứa trẻ với tình thương giả tạo để nâng cao danh tiếng bản thân, tạo lợi thế cho chính mình. Còn đứa trẻ được nhận nuôi thì ngoan ngoãn nghe lời, tin tưởng để đổi lại một cuộc sống đầy đủ, và gia cảnh lớn bởi dù sao, cô nhi viện không thể nào nuôi lớn ta đến tận khi ta chết cả.

Theo bước chân cha mẹ mới của mình, ta lại trở về với chốn cũ – thế giới mà xã hội đã tạo dựng nên.

Năm ta học tiểu học, ta thành thần đồng (cũng phải thôi, những kiến thức ấy ta đã được mẹ ruột trau dồi từ sớm để đạt được mục đích của bà ta mà)

Năm ta học trung học, ta thành học sinh giỏi nhất trường.

Năm ta vào đại học, các trường đại học nổi tiếng của nước gửi lời mời tới. Sau cùng ta chọn học chuyên ngành quản trị kinh doanh.

Ra đại học, ta vào công ty của gia đình làm.

Thời gian trôi nhanh cũng làm thay đổi nhiều thứ, tỷ như mẹ nuôi ta đổi người. Mẹ nuôi cũ của ta mất vì tai nạn giao thông, song song với nó là gia tộc của bà hoàn toàn sụp đổ còn bên công ty ta thì càng lớn mạnh hơn.

Chỉ cần là kẻ có đầu óc thì nhất định biết chuyện gì đã xảy ra nhưng không phải chuyện của mình thì tại sao phải quan tâm? Chỉ cần không gây hại đến ta là được.

Không phải ta tàn nhẫn mà bởi bản chất của xã hội chính là vậy. Kẻ lương thiện, nhiều chuyện chẳng thể nào sống lâu trong tầng lớp xã hội này.

Nhưng sở thích ta vẫn không thay đổi, ta vẫn thích tiền, ăn, ngủ và mỹ nhân. Mỗi khi đi nộp dự án, hay cần phải ký gì là ta luôn ‘tốt bụng’ mang hộ bọn họ vào phòng người cha kiêm tổng giám đốc công ty lớn. Nghe nói cha ta có thư ký xinh đẹp vô cùng.

Một ngày nọ, ta đi ngang qua một hiệu sách, tình cờ thấy một quyển sách có tựa là “Tuyệt sắc giai nhân”. Tuy nhiên lý do ta mua nó không phải vì tên mà vì bìa của nó vẽ hai mỹ nhân một nam, một nữ. Nam yêu nghiệt, còn nữ chính tuy có khí chất lãnh ngạo song nhan sắc chỉ thuộc tầm thanh tú.

Đại khái quyển tiểu thuyết viết về một nàng sát thủ thiên tài xuyên hồn về cổ đại, từng bước thâm tóm giang hồ, trở thành đệ nhất kinh thương, khiến tất cả nam tử tuổi trẻ trong thiên hạ quý gồi trước váy nàng, trong số đó có nam chính, tức vương gia yêu nghiệt, tuấn mĩ. Tất nhiên, đối ngược với một người tài năng lại chỉ thanh tú như nữ chính thì sẽ đi kèm với những đả kích chân không lỏ, điển hình thể loại bình hoa đi động, ngực to óc bằng quả nho, não tàn.

Ta thấy tác giả hình như muốn chứng tỏ nhan sắc không phải là tất cả nên đã xây dựng nên một nữ chính toàn năng với bàn tay vàng to hơn núi Thái Sơn song may lắm mới lên được hàng mỹ nữ, còn các nữ phụ thì tuyệt sắc giai nhân??

Với tư tưởng ‘thương hương tiếc ngọc’ ta cũng gắng gượng nhả ra một giọt nước mắt cho các bạn nữ phụ, đặc biệt là bạn nữ phụ Tố Thanh Thanh vì cái kết thảm của bạn ấy: Bị bọn ăn mày luôn phiền hăm hiếp đến chết rồi bị vứt xác cho thú ăn.

Đọc xong cuốn tiểu thuyết thể loại ‘thiên lôi cuộn cuộn’ lần thứ n+1, ta quyết định ra cửa hàng mua chút đồ ăn vặt như bim bim, coca,... để chuẩn bị thức suốt đêm đọc thêm cuốn tiểu thuyết ấy một lần nữa rồi tìm truyện khác đọc.

-Đó là những dòng chữ cuối được ghi trong quyển nhật ký của Ngưng Suong.-

Nàng đặt bút xuống, đi đôi dép xỏ ngón và không quên khóa cửa căn nhà nhỏ mà nàng dùng tiền mua.

Giữa màn đêm lấp lánh những vì sao, Ngưng Suong mang túi đồ ăn vặt to khủng bố về nhà mà chẳng hay biết cây lưỡi hái của Tử thần đang kề sát cổ mình.

Ở phía xa xa kia có một chiếc xe tải đang lao đi tựa như muốn xé rách màn đêm đen.

Giấy thứ nhất,

Giấy thứ hai,

Giấy thứ ba, Ngưng Suong bị một lực lớn đẩy về phía trước khiến nàng ngã sấp xuống con đường dài nhựa bằng phẳng. Nàng cố cử động những ngón tay, nhưng chẳng thể di chuyển nổi một milimet nào cả.

Cảm giác bất lực lại một lần nữa ủa về. Hệt như năm nàng 5 tuổi nhưng có vẻ như lần này nàng không thể trở lại được rồi.

Khỏe môi khẽ cong lên, Ngưng Suong nằm giữa vùng máu, chiếc váy trắng tinh nhuốm một mảng máu đỏ rực như những bông mạn châu sa hoa dưới hoàng tuyến bên Vong xuyên hồ. Đẹp một cách yêu dị, chói mắt.

Nàng khẽ cười, chỉ là lần này sẽ khác, khác năm đó. Lần đó là nàng chìm vào bóng tối, còn lần này, Ngưng Suong khép hàng mi lại, nàng tự mình bước vào bóng tối ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đạc Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4: Xuyên về cổ đại

Những ngọn liễu thon dài, kết thành bông nõn nà lất phất bay trong gió, chỉ thấy sau màn liễu xanh ngắt thấp thoáng mái lầu đỏ rực, cong cong lại tình xảo đặt cạnh một hồ nước trong veo.

Phản chiếu dưới mặt hồ là hình ảnh của một tiểu cô nương đang ngồi đung đưa chân trên lan can gần mặt nước. Nàng này ước chừng khoảng 4,5 tuổi, hai búi tóc trên đầu được cột bằng một dải lụa màu lục, khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu song chẳng giấu được đường nét xinh đẹp.

Đặc biệt là đôi mắt to tròn luôn lấp lánh, đó là một đôi mắt biết cười. Tiểu cô nương hơi nghiêng đầu, chăm chú nhìn lên bầu trời xanh ngắt không một gợn mây.

“Thanh Thanh, con lại trốn tập võ!” Giọng nói mười phần hung hãn cho thấy chủ nhân của giọng nói đang mười phần tức giận. Tiểu cô nương đau khổ quay đầu liền thấy một đại hán khỏe mạnh, cơ bắp cuộn cuộn song mặt lại đỏ bừng vì giận dữ.

“Thúc thúc, hôm nay Thanh nhi rất mệt... Thúc cho Thanh nhi nghỉ hôm nay đi” Mặt tiểu cô nương hai phần đau khổ, tám phần làm nũng ngọt ngào nói.

“Được rồi, đệ đệ, dù sao Thanh nhi cũng còn nhỏ mà.” Thiếu phụ xinh đẹp từ đằng xa bước lại dịu dàng nói.

Thiếu phụ xinh đẹp này tên Cố Thanh Lam, là nữ nhi của trang chủ Mạn Tiêu sơn trang, mà tiểu cô nương kia chính là con gái của nàng, Cố Thanh Thanh. Cố Thanh Thanh là đứa trẻ bị sinh non vì khi Cố Thanh Lam bị hủ, cũng là lúc mang thai Cố Thanh Thanh.

Vì vậy nàng trong lòng oán hận phu quân của mình vô cùng, nữ nhi của mình vừa ngoan ngoãn lại hoạt bát, thông minh, biết quan tâm mọi người khiến nàng càng thêm đau xót.

Cố Thanh Lam vốn là nữ hiệp ở giang hồ, một lần phụ thân nàng may mắn cứu giá nên Cố Thanh Lam được hoàng thượng ban hôn làm phu nhân của một quan nhất phẩm còn trẻ tuổi trong triều. Nhưng phu quân của nàng ghét bỏ người hèn kém, cho rằng nàng không xứng đáng với hắn.

Làm phu thê được vài năm, hắn vu oan cho nàng thông dâm với người khác. Chẳng nể tình nghĩa phu thê lâu năm hay đứa bé trong bụng mà nghe nàng giải thích, hắn ném cho nàng một tờ hủ thư rồi đuổi thẳng.

Phần chí, nàng liền quay về nhà mẹ đẻ.

Nàng cùng nữ nhi ở trong sơn trang ngày ngày luyện chữ, đánh đàn, ngâm thơ,... Thậm chí là học võ, ngày qua ngày vô cùng vui vẻ.

Chỉ là nàng không biết, tiểu cô nương này ngay từ lúc sinh ra đã không phải con gái nàng. Cố Thanh Thanh bây giờ chỉ là do linh hồn của Ngưng Sương – một linh hồn từ thế kỉ XXI nhập vào, Cố Thanh Thanh sớm đã chết trong bụng của Cố Thanh Lam khi bị sảy thai rồi.

Nhưng ở Mạn Tiêu sơn trang đã cho Ngưng Sương biết thế nào là tình thân, là hạnh phúc bởi vậy Ngưng Sương đã sớm nhận Cố Thanh Lam làm mẫu thân, nàng cũng sẽ dùng cả tâm can để đáp lại. Từ giờ nàng là Cố Thanh Thanh, nữ nhi của Cố Thanh Lam ở Mạn Tiêu trang, còn Ngưng Sương ở thế kỉ XXI đã chết vì tội nạn giao thông, ở đây chẳng còn ai mang tên Ngưng Sương nữa.

“Mẫu thân!” Nàng thuần thục nhảy xuống rồi lao vào lòng mẫu thân. Cố Thanh Thanh đã từng sống qua một kiếp người nên cũng chín chắn hơn những đứa trẻ bình thường song khi nàng còn ở hiện đại chưa từng được sống trong một gia đình thực sự nên thi thoảng nàng vẫn luôn làm nũng với mọi người.

Cố Thanh Lam mỉm cười, khẽ lấy tay phôi đi chiếc lá trên đầu nàng.

“Hử!” Cố thúc thúc mặt tuy lạnh lùng nhưng lại là người ngoài lạnh trong nóng. Tuy trông hắn giống miễn cưỡng mới chịu tha song nếu nhìn kĩ thì sẽ thấy hai tai của hắn đỏ rực.

Nhìn thúc thúc của mình ra vẻ ngao kiêu, Thanh Thanh bật cười. Thật cảm ơn trời đã cho nàng cơ hội được ở bên những người thật sự yêu thương nàng.

Cố mẫu kéo tay ta vào khuê phòng của ta, tiếng nói dịu dàng như làn gió mát thổi qua trái tim từng có những vết thương chồng chất trong ta song nội dung câu nói làm ta mười phần khổ sở.

“Đi thôi, vào phòng luyện chữ.”

Nhất thời mặt ta trở nên vụn vặt chẳng biết là nên cười hay khóc.

“Mẫu thân, Thanh nhi thực sự rất mệt mà!!”

Mặc dù nữ tử trong giang hồ song mẫu thân nàng vô cùng giỏi cầm kì thi họa, chẳng hề thua kém bất kì tiểu thư con nhà quan gia nào, thậm chí còn có phần hơn. Dung mạo nàng thì càng khỏi bàn, nói “nhất tiểu khuynh thành, nhất tái khuynh quốc” cũng chẳng ngoa. Cố Thanh Thanh thật không hiểu tên họ Tổ (ý chỉ phụ thân Cố Thanh Thanh) không vừa lòng mẫu thân nàng chỗ nào??

Khẩu vị của tên họ Tổ này thực khác thường!!

Người xưa có câu “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”, Cố Thanh Thanh nàng cố gắng phát huy truyền thống triết để, nàng lười biếng nằm trên chiếc ghế quý phi, trên bàn trà đĩa hướng dương và bánh quế, mắt tia thẳng vào người mẫu thân. Nói gì thì nói, bằng kinh nghiệm đọc tiểu thuyết cổ đại bao năm và gần 5 năm làm ở ở cổ đại, nàng rút ra kết luận: Ở cổ đại, mỹ nhân nhiều hơn cả cái trắng ngoài chợ.

“Thanh nhi đến lượt con!” Cố mẫu hoàn thành xong bài nhạc, bắt đầu lôi kéo nàng vào đánh đàn tranh.

Lúc Cố Thanh Thanh bắt đầu tập đánh đàn, nàng gặp rất nhiều khó khăn. Kiếp trước nàng chỉ học chơi piano và violon, bây giờ bảo nàng đánh đàn thì chỉ có thể đàn ra những âm thanh méo mó như tiếng lợn thét khi bị chọc tiết mà thôi.

Song có vẻ Cố mẫu rất kiên trì với việc cầm, kì, thi, họa, có lẽ là do bị phụ quân nàng khinh thường khiến nàng trở nên chấp nhất đến kì lạ với việc này.

Mỗi ngày Cố Thanh Thanh tập đánh đàn khiến cả Mạn Tiêu Sơn trang chìm trong cảnh gà bay chó sủa, mọi người thiếu ngủ trầm trọng. Bọn người hầu tránh xa khu vực nàng đánh đàn như có bệnh dịch, thấy Thanh Thanh ôm đàn liền đi được vòng làm nàng thực sự dờ khóc dờ cười.

Có lẽ trời cao thương người nên sau khi Cố Thanh Thanh ngày đêm tu luyện, gia đình và Cố gia ngày đêm chịu khổ, nàng cũng tu thành chính quả.

Có lẽ khi mới bắt đầu Cố Thanh Thanh vốn học theo các nốt ở hiện đại nên chẳng thể sử dụng thang âm ngũ cung thuần thực được nhưng khi nàng tập chung luyện nhiều khiến nàng cảm thấy âm nhạc ở hiện đại và cổ đại có phần giống nhau. Nhờ đó, nàng nhanh chóng nắm được kỹ thuật và cách đánh đàn. Hiện giờ, nàng nhắm mắt cũng có thể đánh được những bài nhạc yêu cầu kỹ thuật cao, thậm chí cùng một bài nhạc nhưng thanh âm phát ra từ đàn nàng còn hay hơn so với mẫu thân.

Nàng ngồi xuống đệm, tay khẽ gảy từng tiếng, tiếng đàn vang lên khắp sơn trang.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đâu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Cầm kì thi họa

Bất đắc dĩ, Cố Thanh Thanh bắt đầu gảy đàn.

Tiếng đàn vang lên khắp Mạn Tiêu sơn trang, khi thì trong vắt như mặt nước hồ mùa thu, khi lại hào hùng, hiên ngang, sừng sững như núi, khiến người nghe như thoát tục lên tiên, như thấy cảnh núi non hùng vĩ, như nghe bên tai tiếng réo rắt tựa thác tuôn.

Tiếng đàn phát ra tựa như từ núi non vọng lại, lúc như châu rơi ngọc vỡ, lúc như núi cao hùng vĩ, lúc như sông bể dạt dào, lúc thiết tha dịu dàng, lúc như tiếng nước chảy qua cầu, lúc tựa tiếng oanh liú lo trên cành liễu...

Khúc nhạc đã đến hồi kết vĩ, Cố Thanh Thanh ngồi đó, mười ngón tay đang vuốt những nốt cuối cùng, rất mực điêu luyện và tự nhiên. Khúc đàn đã kết thúc mà dư âm vẫn vang vọng không cùng.

Vài sợi tóc mai của nàng lất phất bay. Một thân bạch y trông tựa trích tiên, ung dung tiêu sái lại chẳng vương chút bụi hồng trần, bàn tay trắng nõn vân vân chiếc đàn.

Song! Nội tâm nàng lại cười đến bi ối, hắc hắc, cuối cùng Cố Thanh Thanh nàng cũng có vẻ giống một cao nhân, thi sĩ ẩn cư, chắc chắn, mau mau, các người mau mau nhìn phong thái nàng đang toát ra đi!!

Tuy chưa ăn thịt heo nhưng cũng đã thấy qua heo chạy, nàng đây tuy chẳng tiêu sái ung dung gì song giả mạo làm người ung dung tiêu sái nàng này cũng dư sức!!

Nàng khép hờ mi mắt, che đi con ngươi đang đảo loạn liên hồi. Nàng liếc đến lờ trông mắt, phải chăng ở đằng xa là đám gia đình nhà nàng??

Nào, mau mau nhìn xem! Mau nhìn tiểu thư các người kinh tài tuyệt diệu thế nào đi!! - Tiểu nhân trong lòng Cố Thanh Thanh điên cuồng gào thét - này phong thái, này dung mạo, chắc chắn, nếu sớm biết Cố Thanh Thanh nàng giỏi diễn đến thế thì nàng sớm đã đầu quân sang Hollywood! Tội tình gì phải chôn vùi thanh xuân ở cái công ty khan hiếm mỹ nhân của cha nuôi nàng chứ!!

Lại nói đến mỹ nhân ở Hollywood, hình ảnh Charlize Theron (1) với vẻ đẹp không tuổi, Angelina Jolie (2) sexy quyến rũ...

(1)(2) Mọi người lên google mà xem, nói thật là tác giả là mình gặp rất nhiều khó khăn khi miêu tả đoạn đánh đàn và các diễn viên nổi tiếng ở Hollywood.

Về phần kì, Cố Thanh Thanh không gặp nhiều trở ngại lắm. Đánh cờ nàng học rất nhanh, mới học được vài ba hôm nàng đã có thể đánh ngang tay với Cố mẫu bởi nếu tính tuổi của cả kiếp trước với kiếp này của nàng thì phải xấp xỉ tuổi của mẫu thân.

Do đó, nhờ biện pháp lấy “tuổi” đề người của bạn học Cố Thanh Thanh, bạn nhanh chóng đấu thắng cờ với Cố mẫu, thậm chí thắng luôn cả Cố thúc thúc.

Song, con đường trở thành mỹ nhân cổ đại hàng thật giá thật gập ghềnh của nàng vốn như nửa vòng Trái Đất, nay lại đung độ đối thủ nặng ký mà nàng không thể sử dụng biện pháp lấy “tuổi” đề người được – Cố gia gia, khiến sự con đường ấy trở thành con dốc dựng đứng dài bằng cả vòng Trái Đất.

Cộng tuổi cả hai kiếp của nàng nhân hai cũng không bằng tuổi của Cố gia gia.

Ngoại tổ phụ là một người thông minh, sáng suốt, hay đúng hơn là một con hồ ly tinh tu luyện lâu năm. ═||| Người đã thể hiện nhuần nhuyễn câu nói của người xưa – Gừng càng già càng cay.

Người duy nhất “thuần phục” được ngoại tổ phụ là ngoại tổ mẫu. Mặc dù hai người đã qua tuổi trung niên song tình cảm giữa hai người vẫn còn sến súa chán. Ngoại tổ mẫu từng kể, năm xưa khi người lấy ngoại tổ phụ, ngoại tổ phụ từng thề cả đời không nạp thê thiếp làm giang hồ một phen sóng gió. Bởi ngoại tổ phụ năm ấy là một nam tử văn võ song toàn lại còn trẻ, tiền đồ mở rộng, là một trong 10 người có khả năng tranh chức võ lâm minh chủ được nhiều cô nương ngưỡng mộ song lại vì một nữ nhân mà lui về, thề không nạp thê thiếp.

Tóm lại, nguyên nhân sâu xa làm Cố gia gia muốn đấu cờ với Cố Thanh Thanh là do nàng tiếp thu nhanh hơn so với những đứa trẻ cùng tuổi khiến người hứng thú. Xong nếu nàng muốn thắng được Cố gia gia thì còn lâu lắm~

Thì.

Nếu làm thơ thì Cố Thanh Thanh không gặp nhiều vấn đề gì, nàng miệng đọc thơ của các thi hào mà mặt không đỏ sặc, mắt mở to, giọng vững vàng.

(Tiểu nhân trong lòng Cố Thanh Thanh: Thơ của các ngài thực hay không truyền bá cho mọi người thực lãng phí! Hãy để ta thay các ngài truyền bá! Hắc hắc~~

Các thi sĩ: *khinh bỉ* ...)

Nhưng viết chữ lại là vấn đề rất lớn với nàng!! Mặt chữ thì nàng đã biết từ lâu, song một người hiện đại đến từ thế kỉ XXI quen sử dụng bút bi và bút chì như nàng thì làm sao mà sử dụng được bút lông!!

Thiên a! Chữ nàng như một đám *\$#@%*(#^*\$^*&%, nói là như gà bới còn là khen Cố Thanh Thanh nàng ấy chứ!!

Nàng quay đầu, sau lưng nàng là Cố gia gia đang không ngừng giữ khố miệng khỏi co giật, mẫu thân nàng mỉm cười đến là nhu hòa (nhưng nàng là rất sợ nha! Huhu), ngoại tổ mẫu đang đồng cảm nhìn về phía nàng, còn Cố thúc thúc?

Hắn đang cười lăn lộn kia kia!!

Làm ơn! Giữ gìn cho nàng chút thể diện cuối cùng đi chứ!!

Ngày tháng vất vả khổ của Cố Thanh Thanh đang tới gần~

Họa.

Cố Thanh Thanh (*`Д`)ㄟ.

(Tiểu nhân trong lòng Cố Thanh Thanh: Ta có thể hay không vẽ anime?

Mọi người: *Khinh bỉ*

Tiểu nhân trong lòng Cố Thanh Thanh: Ta có thể hay không vẽ chibi??

Mọi người: *tiếp tục khinh bỉ*

Tiểu nhân trong lòng Cố Thanh Thanh: Ta nguyện rửa rửa nào nói phải học cầm kì thi họa mới chuẩn mỹ nhân!! Cái này làm ra là để hành người, hành người a!!!!)

Vô công.

Cố Thanh Thanh thực sự rất lười, rất lười, rất lười~

Ngày xưa xem phim kiếm hiệp nàng thấy mọi người bay như chim, phi như ngựa, thực sự rất ngẫu, rất ngẫu~~

Bởi vậy Cố Thanh Thanh nàng chăm chỉ học khinh công (cộng thêm tính lười nên ngày đêm vận khinh công trốn mọi người để khỏi phải học cầm, kì, thi, họa) nên khinh công nàng cứ phải gọi là thượng thừa. Mẫu thân và thúc thúc phải trải qua vô vàn khó khăn gian khổ mới bắt được nàng nha.

Khinh công nàng thượng thừa đến đâu thì võ công nàng kém cỏi đến đây.

Võ công mèo này cào chỉ đánh được mấy kẻ tép riu. Nếu nàng mà đem ra so chiêu với các cao thủ thì nàng chỉ có nước chạy.

Sau một năm huấn luyện địa ngục, cảm kì thi họa của nàng đã tiến bộ không ít, khinh công của nàng cũng nâng lên một tầng cao mới, nhưng võ công của nàng vẫn nát bét như cũ, tốc độ tiến lên của nó còn phải gọi tốc độ sên bò là cụ a~

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đệu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Hạnh phúc võ tan (1)

”Thanh nhi, con lại ngẩn ngơ! Tiếp tục luyện chữ đi!” Cổ mẫu tức giận gõ tay vào trán Cổ Thanh Thanh khiến nàng giật mình. Cây bút lông trên tay nàng rơi xuống, làm lâm bồn tờ giấy chỉ chút những nét chữ.

“A!” Nàng luống cuống cầm lên cây bút, lòng vô hạn đau khổ nhìn tờ giấy mà nàng đang luyện chữ. Trời ạ! Trưa nay nàng phải nộp 20 tờ giấy luyện chữ cho Cổ gia rồi. Haizz!!

“Con nhớ là phải tập chung luyện chữ đấy! Mẫu thân sang phòng bếp lấy chút điểm tâm.” Cổ mẫu bắt đầu đi nhìn nàng rồi cất bước đi.

Không biết vì sao mấy ngày nay tâm trạng Cổ Thanh Thanh cứ bồn chồn không yên. Đặc biệt là ngày hôm nay, cứ như có điều gì đó đang thôi thúc nàng cất bước chạy thật nhanh! Ai đó trong nàng như đang gào thét, cảnh báo nàng khỏi cái gì đó.

Nhưng muốn nàng chạy trốn khỏi điều gì mới được chứ?? Cảm giác không an toàn này kéo dài, làm nàng cảm thấy thực bức bối và mệt mỏi, cảm giác như sắp mất một điều gì đó rất quan trọng với nàng, mà nàng chẳng thể làm gì hết!!

Cổ Thanh Thanh đột ngột đứng dậy, hất đồ nghiên mực, những tờ giấy trắng bay phấp phới khắp căn phòng. Linh cảm đang mách bảo nàng, nó đang đến gần.

Cổ Thanh Thanh vận khinh công đến chỗ mẫu thân nàng, hoảng loạn nói:

“Mẫu thân, chạy đi, mau chạy thôi!!”

“Thanh nhi, con làm sao vậy?” Cổ mẫu quá bất ngờ trước sự hoảng loạn của nàng, lo lắng hỏi.

Cổ Thanh Thanh mặc kệ lời mẫu thân nàng, tay nàng nắm chặt tay áo Cổ Thanh Lam, kéo đi.

Từ đằng xa đột ngột vang lên tiếng hét của hạ nhân Mạn Tiêu sơn trang.

“Phu nhân! Mạn Tiêu sơn trang bị tấn công rồi!!”

Đồng tử của mẫu thân nàng co lại, Cổ Thanh Lam vận 10 phần công lực dùng khinh công bế Cổ Thanh Thanh bay về phía thư phòng của Cổ gia gia. Ngay sau khi hai người các nàng đến thư phòng, ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu và Cổ thúc thúc cũng tới.

Bên tai của Cổ Thanh Thanh là tiếng bước chân của hàng ngàn người trong sơn trang, có thể là tiếng của những gia đình đang toán loạn chạy, cũng có thể là của người kẻ tấn công đang đuổi theo gia đình để giết hay đang lùng sục sơn trang để tìm các nàng.

Nhưng tại sao giữa những tiếng la hét ồn ào đó, Cổ Thanh Thanh nàng vẫn nghe rõ từng lời của gia đình nàng??

Mẫu thân nói: “Thực xin lỗi, nếu như lúc đó nghe lời con, cả nhà chúng ta đã cùng nhau chạy thoát được! Có thể chúng ta không thể sống nhưng Thanh Thanh thì nhất định phải sống! Vì vậy hãy chạy đi!”

Cổ thúc thúc nói: “Thanh nhi, nam tử hán đầu đội trời, chân đạp đất, ta không bảo vệ được sơn trang này nhưng nhất định đi phải bảo vệ được con! Thanh nhi, chạy đi!”

Ngoại tổ phụ nói: “Cổ gia ta người nào không tài giỏi, thông minh? Thanh nhi, ngươi phải sống, sống để cho bọn chúng thấy kết cục của việc tấn công chúng ta! Thanh nhi, sau này ngươi phải trả thù cho tất cả người sống trong Mạn Tiêu sơn trang! Vì vậy mau chạy đi!”

Ngoại tổ mẫu nói: “Thanh nhi, chúng ta không thể sống được, vậy con hãy sống hộ phần chúng ta! Chạy đi!”

Nếu như ta không nghe thấy những gì bọn họ nói, nếu như những câu từ đó bị át bởi những âm thanh ồn ào ngoài kia thì tốt biết mấy! Như vậy ta có thể ngoan cố chiến đấu cùng họ.

Nhưng nàng lại nghe thấy tất cả, to và rõ ràng hơn bao giờ hết. Thật đáng ghét làm sao, đúng không? Cổ Thanh nở nụ cười rưng rưng hơn bao giờ hết, nuốt vào những giọt nước mắt đáng ghét không nghe lời đang cố gắng trào ra kia với bọn họ.

“ Thanh nhi sẽ sống, sẽ sống tốt hơn bao giờ hết, sẽ sống vui hơn bao giờ hết!! Thanh nhi sẽ làm bọn chúng hối hận!!!!”

Cố Thanh Thanh nằng cười, bọn họ cũng cười, tựa như đây không phải là cuộc chia ly đẫm máu, tựa như không phải họ đang dùng mạng chính mình đổi cho nàng.

Họ bước ra cánh cửa hướng tới địa ngục, hướng tới nơi ánh sáng của mặt trời đang soi rọi những thứ dơ bẩn trong cuộc sống. Mọi người chỉ luôn nhìn vào những ánh sáng của mặt trời soi rọi chứ đâu biết rằng đằng sau bốn chiếc bóng của những con người đang chiến đấu ấy, bóng dáng nhỏ bé đi ngược lại đang khuất dần bóng tối.

Hơi thở của đứa bé đang nhạt dần, rồi tựa như biến mất, như chưa từng tồn tại.

Cố Thanh Thanh cắn chặt tay mình để ngăn những tiếng nức nở, nghẹn ngào. Nàng ép mình nhìn vào cuộc chiến. Nàng ép mình nhìn mẫu thân rút roi đánh từng kẻ xâm phạm lãnh địa của gia đình mình, nhìn thúc thúc nàng cầm giáo anh dũng mà chiến đấu với những kẻ đang làm tổn thương gia đình thúc ấy, nhìn ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu nàng cầm kiếm cùng nhau chiến đấu.

Tưởng chừng như nỗi đau tinh thần nàng đã đến cực hạn, nhưng không, khi nàng nhìn đến những kẻ cầm đầu đang cười nhạo gia đình đang dùng cả mạng để bảo vệ nàng như một lũ ngu, chán sống, như những kẻ không biết lượng sức mình.

Bức tranh mô tả sự bẩn thỉu của cuộc sống đang hiện lên trước mắt nàng. Khuôn mặt khốn nạn của từng kẻ, đều được nàng khắc ghi trong đầu. Khóe mắt Cố Thanh Thanh vẫn lên những tia máu, sát khí bao phủ xung quanh nàng, hận thù chòng chất hận thù.

Từng vết thương trên người của gia đình nàng, nàng sẽ trả cho từng kẻ một. Bọn chúng nhất định sẽ ném được địa ngục của trần gian!! Sống mà chẳng thể bằng chết!!

Bàn tay trắng nõn của nàng bị cắn đến bật máu.

“ Ha ha! Cuối cùng Mạn Tiêu sơn trang cũng bị phá hủy!! Cổ lão đầu, năm xưa tại lần tranh chức võ lâm minh chủ ngươi hạ nhục Công Tôn ta trên võ đài. Cuối cùng lại vì một con tiện nhân mà từ chối chức võ lâm minh chủ, lui về ẩn cư, đúng là ngu hết chỗ nói!!” - Một kẻ mập mạp, mặc một bộ tứ y đắt giá, tinh xảo chẳng những không tôn lên cho hắn ta chút vẻ đẹp nào mà còn làm hắn trở nên thêm lỗ bịch và như một tên nhà giàu mới nổi.

“Thì chủ chó sát sinh thêm nữa! “Quay đầu là bờ, cái tà quy chính, thì sẽ được bản đạo và Công Tôn tiên sinh tha thứ!” - Một tên đầu trọc mặc áo cà sa tự xưng là một cao tăng ẩn cư tiếp chuyện. Hắn ta tỏ ra mình thanh liêm, nhân hậu khiến Cố Thanh Thanh càng thêm phần hận nói.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đẩu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Hạnh phúc tan vỡ (2)

”Thì chủ chó sát sinh thêm nữa! “Quay đầu là bờ, cái tà quy chính, thì sẽ được bản đạo và Công Tôn tiên sinh tha thứ!” - Một tên đầu trọc mặc áo cà sa tự xưng là một cao tăng ẩn cư tiếp chuyện. Hắn ta tỏ ra mình thanh liêm, nhân hậu khiến Cố Thanh Thanh càng thêm phần hận nói.

Thấy hai tên chủ nhân của mình kẻ tung người hứng, tự dựng lên một màn kịch chính khí ngời ngời, tên quân sư mặc lục y gầy nhom cũng hòa vào theo bọn chúng. Hắn cất lời nịnh nọt, chân chó vuốt mông ngựa:

“Giang hồ nay càng ngày càng nguy hiểm, kẻ xấu thì khắp nơi, lừa đảo, sát sinh, giết hại bao mạng người vô tội! May mà có Công Tôn tiên sinh và Lục phương trượng lòng dạ từ bi, chưởng mắt tà ma ngoại đạo nên mới ‘kết giao’ với nhau, cùng nhau phế tên võ lâm minh chủ vô dụng, mặt người dạ thú!! Cổ lão đầu nhà ngươi nếu chịu trung thành, sẽ vượt qua núi đao biển lửa cũng tận chung với võ lâm minh chủ thực sự này thì cả sơn trang này mới giữ được mạng.”

Cố gia gia đưa mắt nhìn khắp sơn trang, xác hạ nhân chất đầy như núi, nữ nhi mình hấp hối dựa vào Cố tiểu tử khắp mình đầy vết thương. Còn thê tử mình tuy nhìn ung dung, thoải mái song thực chất đã bị nội thương quá nặng, mình thì mất máu đến chẳng thể nhìn rõ xung quanh, chỉ còn dựa vào một thân công lực lâu năm mà gắng gượng!

Cho dù có được tha cho lần này thì sớm muộn cũng phải chết!!

Dám hại Mạn Tiêu sơn trang máu chảy thành sông, phá hoại gia đình Cố Tiêu Phong

(Liên Suông: Có một sự thật là ta rất kém khoản đặt tên cho nên mãi đến tận bây giờ -tức là khi Cố gia gia sắp mất ta mới cho Cố gia gia cái tên là Cố Tiêu Phong, còn về ngoại tổ mẫu và Cố thúc thúc, thực xin lỗi, có lẽ hai người cho đến kết bộ này cũng không có tên đâu, khụ...khụ. Nhưng đừng bi quan thế, tác giả này biết đâu khi này ra ý tưởng liên quan đến quá khứ mấy người hay khi người qua đường Giáp, Ất vô tình nói tên các người thì các người sẽ có tên.) này bị chia cắt, chất nữ phải chính mắt nhìn thấy thảm họa diệt môn mà còn dám bày bộ mặt bồ thí?!

Láo xược! Cho dù chết lão phu cũng phải phê được hai tay ngươi!

Cổ Tiêu Phong vận hết phần nội lực còn lại tấn công vào gân tay của tên quân sư ngu ngốc. Chỉ nghe thấy tiếng hét còn khó nghe hơn tiếng lợn bị chọc tiết của hân vang lên, gân tay hân hoàn toàn bị chặt đứt, cả đời chỉ còn có thể là phế nhân.

Trước hành động ‘cá chết rách lưới’ của Cổ Tiêu Phong, lão mập hoa hoét (Công Tôn Vận) và tên lừa trọc chết bầm (Lục Úy Hân) bất ngờ đến nỗi ngây người đứng đó. Mãi cho đến khi tên quân sư đầu tóc bù xù, nào nước mắt nào nước mũi tuôn rơi như thác chảy mãi không ngừng, dùng bàn tay bị phế của hân ôm chân mình một cách kì dị thì hai kẻ đó mới hồi thần.

Công Tôn Vận đập cho Cổ Tiêu Phong một cước khiến người bắt ra xa đến nỗi đập vào tường. Người thổ ra một ngụm máu tươi, hai mắt oán hận nhìn về bọn chúng.

Lục Úy Hân khinh thường nhìn Cổ gia, lão ra vẻ đạo mạo, từ bi khoan dung bỏ qua bọn họ nhưng thừa biết họ không qua nổi hôm nay mà nói:

“Tất cả người trong thôn trang giết hết, trừ bốn kẻ bọn chúng!”

Công Tôn Vận nhếch mép cười thương hại rồi hân phát tay áo chặt chội vì cánh tay đầy thịt và mỡ một cách mà hân cho là tiêu sái mà bước đi.

Lục Úy Hân nhìn bọn họ một lúc lâu nhưng không tỏ ra vẻ khinh miệt một cách lộ liễu như tên không não Công Tôn mà giấu nó sâu dưới ánh mắt không cảm xúc của lão.

Đáng tiếc, Cổ Thanh Thanh nhìn thấy lại rất rõ ràng, kiếp trước nàng cũng vậy, mọi người cũng vậy, vĩnh viễn giấu cảm xúc của mình tận sâu trong tâm hồn và luôn nở một nụ cười đẹp để giả tạo.

Lục Úy Hân lại trầm giọng nói: “A di đà phật! Nghịch tặc cổ gia đã bị bản đạo cùng Công Tôn tiên sinh bắt được! Đáng lẽ phải một đao chém chết nhưng người theo Phật nhân từ, để cho chúng tự sinh tự diệt! Quân sư của Công Tôn tiên sinh vì nghĩa hy sinh sau này khi Công Tôn tiên sinh phế tên Hoắc Ngự khỏi chức võ lâm minh chủ liền phong làm trưởng lão!”

Nói rồi tên trọc đó cũng dẫn theo những thích khách đã đồ sát Mạn Tiêu son trang mà bước đi.

Ngay sau khi bọn chúng rút khỏi Mạn Tiêu son trang, Cổ Thanh Thanh lập tức chạy đến bên mẫu thân, thúc thúc, ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu. Nàng chẳng thể nào kìm nén được những giọt nước mắt của mình nữa, nghẹn ngào mà nức nở bật ra những tiếng khóc tí tê, nhưng khác những mọi lần, nàng chẳng hề lao vào lòng bọn họ nữa.

Bởi nàng biết, những người thân của nàng, gia đình của nàng đang chịu đau đớn đầy mình. Mẫu thân dùng hết sức lực còn lại ôm nàng, mỉm cười, khe khẽ hát bài hát mà người vẫn luôn ru nàng ngủ hồi bé.

Tiếng hát của người ngọt ngào và êm dịu, tựa như một cơn gió thoảng qua mặt hồ, như nâng lên những cánh hoa đang rơi xuống, để rồi trong phút chốc, trước khi héo tàn, chúng lại có thể một lần nữa rực rỡ và long lanh như thuở mới sinh ra.

Tựa đầu vào đôi vai gầy yếu, Cổ Thanh Thanh hưởng thụ cảm giác ấm áp của gia đình lần cuối, hưởng thụ những ngón tay gầy yếu, thon dài của mẫu thân đang mon man trên gò má nàng.

Cổ Thanh Thanh khẽ mở mắt, bốn người bọn họ vẫn như cũ, như lần đầu mà nàng gặp họ, ánh mắt vẫn luôn tràn đầy biết bao yêu thương và sùng nịch.

Trước lúc đi xa, Cổ Tiêu Phong vẫy ta lại gần, nói lời căn dặn:

“Thanh nhi, Lục Úy Hân giết dây Công Tôn Vận là phản, chỉ sợ những ngày tháng trong giang hồ tiếp theo sẽ đầy phong ba sóng gió. Lục Úy Hân vẫn luôn nuôi dã tâm từ trước đến giờ, chỉ sợ đã cài không ít người bên võ lâm minh chủ là Hoắc Ngự. Kim cương phá cùng Thiếu Lâm Tự hợp tác với nhau thì mạng của Hoắc Ngự cũng chẳng còn. Người mau sớm rời khỏi giang hồ, tìm nơi yên bình mà trú, chờ sóng gió tan biến thì hãy quay lại.” Nói rồi ông cũng từ giả hơi thở cuối cùng.

Lục Úy Hân.

Công Tôn Vận.

Hoắc Ngự.

Mạn Tiêu son trang.

Cổ Thanh Thanh, hay đúng hơn là Tổ Thanh Thanh!?

Thanh Thanh bỗng dừng bật cười, tiếng cười thanh thúy như chuông bạc lại phát ra từ chỗ máu chảy thành sông, xác phơi thành núi này khiến nó trở nên thật quý dị!!

Cổ Thanh Thanh nàng cũng thực là ngu ngốc!! Nàng xuyên vào quyển “Tuyệt sắc giai nhân” bao năm nay mà chẳng hề hay biết!

Nếu như nàng biết sớm hơn thì Cổ gia cũng chẳng thể thảm đến vậy! Nếu như vậy, nàng sẽ lại được cười đùa bên mẫu thân, luyện võ cùng thúc thúc,

đánh cò cùng gia gia, nói chuyện phiếm cùng ngoại tổ phụ!!

Nhưng thực đáng tiếc trên đời này không có thuốc mang tên hối hận, lại càng không có chữ nếu...

Bây giờ ở Mạn Tiêu sơn trang này, ngoại trừ nàng thì chẳng ai còn sống!

Thanh Thanh người mới thật ngu ngốc làm sao!/? Những giọt nước mắt lại một lần nữa tuôn rơi trên khuôn mặt nàng, đua nhau mà chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đâu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Trong tiểu thuyết “Tuyệt sắc giai nhân” Cổ Thanh Thanh là một nữ phụ có một đóng góp to lớn cho sự nghiệp phát triển về mọi mặt của nữ chính Hàn Như Nguyệt.

Nhưng giới thiệu về hoàn cảnh của nàng ấy ít đến đáng thương, tác giả (Liên sương: Tác giả này không phải tác giả ta, ta không có làm việc thiếu trách nhiệm như thế! Mọi người xem, ta thực chi tiết, phần khi n9 còn ở hiện đại, phần n9 sống cùng gia đình, phần nhà n9 dính thảm họa diệt môn, phần nào ta cũng miêu tả 2 chương! Ta là một tác giả có trách nhiệm!) chỉ miêu tả 8 năm trước, nhà mẹ đẻ của Cổ Thanh Thanh gặp nạn, cả nhà mất hết, nữ phụ Cổ Thanh Thanh vượt sông lội suối về kinh thành tìm phụ thân nhờ cứu mạng. Nàng quý ở đó ba ngày, ba đêm khiến Tổ gia không chịu nổi đảm tiếu của người đời mới miễn cưỡng cho nàng ta vào. Từ đó, Cổ Thanh Thanh đổi họ thành Tổ Thanh Thanh.

(Liên Sương: Đó là lí do tại sao lúc n9 xuyên mà ko phát hiện mình xuyên sách, trong tiểu thuyết “Tuyệt sắc giai nhân”, tác giả quyền ấy ko ghi gia đình n9, cũng ko ghi thân phận! Mà n9 lại dùng họ mẹ! Vì vậy đừng ném đá n9 hay tác giả ta! Hãy ném đá tác giả quyền “Tuyệt sắc giai nhân” ấy)

Nữ phụ Cổ Thanh Thanh bao lần hãm hại nữ chính là bấy nhiêu lần khiến nữ chính mạnh hơn!

Mặc dù phải nói nữ phụ này vô cùng thông minh mới có thể không ít lần cài bẫy thành công nữ chính sát thủ thiên tài, tinh thông võ học, giết người không ghê tay. Nhưng nàng lại không biết định lý mang tên “Bàn tay vàng toàn năng của nhân vật chính”!!

Khi Cổ Thanh Thanh đẩy Hàn Như Nguyệt xuống vách núi, Hàn Như Nguyệt gặp kỳ ngộ, lấy được quyền võ học thất truyền - Phật Nhân chân kinh, như hổ thêm cánh.

Khi nữ phụ hạ xuân được nữ chính làm nàng suýt xxoo với mấy tên ăn mày, nam chính đẹp trai xuất hiện giải cứu và họ xxoo với nhau!

Khi nữ phụ hạ cò tằm vào nữ chính, Hàn Như Nguyệt tức nữ chính tìm Phù Sinh cốc, giải được độc và được một thân bách độc bất xâm!

Vân vân và mây mây....

Kết luận: Đừng động chạm vào mấy nhân vật chính! Bọn họ chính là một đồng rắc rồi a~

Tác giả: Được rồi! Cát! Chuyển cảnh về bên Mạn Tiêu sơn trang đi!

Máy quay: Chuyển thì chuyển.

--- -----Ta là đường phân cách tuyến chuyển cảnh-----

Sáng hôm sau, cả giang hồ nổi lên một đợt sóng gió, chỉ trong một ngày Mạn Tiêu sơn trang bị diệt, không còn người nào sống sót.

Mạn Tiêu sơn trang vốn nổi tiếng trên giang hồ, con cháu người nào cũng tinh thông y họa, mỗi người nổi danh một thứ, lại kinh doanh đủ các mặt hàng, có thể nói là phủ khắp địch quốc. Vậy mà chỉ sau một ngày lại phải chịu thảm họa diệt môn

Những lời đồn về Mạn Tiêu sơn trang lan tràn khắp các tửu quán, tỷ như: Trang chủ Mạn Tiêu sơn trang đắc tội nhiều bang phái lớn nên bị xử lý, hay người ở Mạn Tiêu sơn trang làm nhiều điều ác nên mới bị trừng phạt...

Mạn Tiêu sơn trang

Đầu thu, cỏ non mon mơn, khí trời mát mẻ. Giữa không gian đầy nắng và ẩm áp ấy dù tràn ngập khắp nơi, cũng không thể xua tan sự chết chóc bởi mùi máu nồng nặc và xác người ở Mạn Tiêu sơn trang. Trong Minh U viên nhuộm đầy tang thương và chết chóc đó, Cổ Thanh Thanh, với dáng vẻ của nữ hài 5 tuổi, đang hí hụi khắc chữ lên những bia đá sau mộ của Cổ gia.

Suốt từ hôm qua đến giờ, Cổ Thanh Thanh vẫn luôn đào mộ cho các gia đình ở sơn trang và Cổ gia.

Chợt nàng nhận ra điều không ổn. Nàng sống ở đây 5 năm, trong sơn trang có bao nhiêu người nàng đều biết rõ.

Mạn Tiêu sơn trang có gia đình 5 người là nàng với 356 hạ nhân. trong một đêm 359 người bị sát hại, ngoài Cố Thanh Thanh còn tên tổng quản Lý Tư Tinh hôm trước xin về quê thăm mẹ.

Mạn Tiêu sơn trang cũng là sơn trang nhất nhì trong giang hồ, làm sao bảo tiêu diệt là tiêu diệt dễ dàng thế được?! Nếu như không có kẻ dẫn đường thì làm sao vượt qua được trận pháp của Mạn Tiêu sơn trang, lại còn mang theo nhiều thích khách như thế?! Cố Thanh Thanh nàng không tin chuyện này chỉ là sự trùng hợp!!

Cố gia có lịch sử lâu đời đồng thời cũng là một danh gia trong giang hồ. Vậy mà một sơn trang bị tàn sát trong một đêm, ngoài triều đình không muốn dính dáng đến ân oán giang hồ không tính, những môn phái luôn tới đây, giao du, xin giúp đỡ với Cố gia đi đâu cả rồi!! Thật là một lũ vô ơn bạc nghĩa.

Trong cái rui có cái may, điều này cũng tiện cho việc che giấu hành tung của Cố Thanh Thanh!

“Leng keng, leng keng” Tiếng chuông trên thanh kiếm vang lên báo hiệu chủ nhân của nó đang đến gần. Cố Thanh Thanh hoảng sợ, không nghĩ tới sau vài ngày mới có kẻ đến xem, lập tức dùng 10 phần kình công chạy trốn.

Song, khi nàng gần như sắp thoát ra khỏi Minh U viện, kẻ mặc áo trắng kia dễ dàng bắt được cổ áo nàng!

Cố Thanh Thanh nàng tuy chẳng giỏi võ công, nhưng kình công cũng thuộc hạng nhất nhì, muốn đuổi theo nàng cũng khó, vậy mà kẻ này trong thoáng chốc đã bắt được cổ áo nàng, không chút mệt mỏi?!

Cố Thanh Thanh toàn thân căng thẳng, vô cùng tập trung nhìn chăm chăm vào kẻ mới đến. Dù người này không có một tia sát ý nào với nàng và nếu muốn thì đã sớm ra tay giết nàng, Cố Thanh Thanh vẫn không thể không chế được tâm tình, vô cùng cẩn thận đề phòng.

“Ngươi là nữ nhi của nhà đầu Cố Thanh Lam!?”- Kẻ đó hỏi.

“Ngươi là ai?” Cố Thanh Thanh hỏi lại, không hề có ý định trả lời, nếu như trả lời, hoàn toàn có khả năng bị phát hiện là Cố gia chưa hoàn toàn diệt tộc, một đao chém chết. Hơn nữa câu trả lời đã rõ ràng rành, mặt nàng có 7 phần là giống mẫu thân.

“Ta là người của Phù Sinh cốc.” Người này có vẻ khá ngạc nhiên trước sự thận trọng của nàng, giọng điệu tán thưởng đáp.

Phù Sinh cốc? Là cái nơi cứu nữ chính khỏi tay nữ phụ này? Rắc rối!!

Cố Thanh Thanh im lặng, chờ kẻ đó tiếp tục nói. Nàng chẳng hề hay biết đó là một câu nói thay đổi cả cuộc đời nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đậu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đường về Phù Sinh cốc (1)

“Ta là người của Phù Sinh cốc.” Người này có vẻ khá ngạc nhiên trước sự thận trọng của nàng, giọng điệu tán thưởng đáp.

Cố Thanh Thanh im lặng, chờ kẻ đó tiếp tục nói. “Năm xưa ngoại tổ mẫu ngươi có một lần giúp đỡ Phù Sinh cốc, nay ta đến trả ơn.”

Củ lạc giòn tan?! Người này định đến trả ơn bằng niềm tin và hy vọng à, họ có còn sống đâu?! Phải chăng ngươi định đến thấp nén nhang?!

“Vì tình xưa nghĩa cũ nên ta đến thấp nén nhang...”

Đạch! Thật hả trời?! Nàng không biết người của Phù Sinh cốc có IQ kém đến thế!! Tại sao các ngươi không trả ơn lúc họ còn sống? Tại sao chọn thời điểm này?!

Mặt Cố Thanh Thanh nhất thời trở nên vẩn vơ.

“...Họ cũng từng là anh hùng hảo hán, chẳng thể để nay phơi thây ngoài trời thế này, ta tính xây cho họ mộ, không nghĩ tới chậm hơn ngươi một bước.”

Cố Thanh Thanh nhìn thẳng vào đôi mắt trên khuôn mặt bị che bởi chiếc mặt nạ màu trắng. Đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn, và qua đôi mắt ấy, ta nhìn thấy được cảm xúc của kẻ khác.

Hắn không nói dối, cũng không đến vì tiền tài của Mạn Tiêu sơn trang, hắn có thể tin được.

“Lối này, ta dẫn ngươi đi gặp họ. Còn nữa, nữ nhi của Cố Thanh Lam chết rồi, bọn ta chỉ trùng tên thôi.”

Nói rồi nàng phát tay áo rồi đi.

Có phải mọi người thấy Cố Thanh Thanh rất ngẫu? Rất có phong thái của cao thủ? Cho ta xin đi, nàng này chỉ là ra về thôi!

Với kinh nghiệm đọc tiểu thuyết bao nhiêu năm của Cố Thanh Thanh, hơn 99,9% là hẳn ta sẽ được nàng về Phù Sinh cốc, nuôi nàng thành sâu gạo hoặc nhận làm đệ tử.

Còn 0,1% còn lại hẳn sẽ bỏ Thanh Thanh mà đi, coi như là cuộc gặp gỡ giữa những người xa lạ.

Nếu hẳn theo đa số, nàng diễn trò sẽ có vẻ ngẫu = ấn tượng tốt. Nếu hẳn theo thiểu số, thường là cao nhân mới làm như vậy (vì cao nhân rất lập dị), nàng diễn trò = không mất mặt, sau này gặp lại có thể tiện tay giúp việc nhỏ (với hẳn còn với Cố Thanh Thanh nàng là xay trắng thành đen, đảo ngược cục diện nha!)

Dù hẳn chọn thế nào thì nàng vẫn có lợi. Cố Thanh Thanh nàng thực thông minh-tiểu nhân trong lòng Cố Thanh Thanh lại chui lên tự ki.

Nàng quay lại nơi Cố gia đang ngủ giấc ngàn thu, khẽ xoa lên bia đá khắc gia phả của nhà nàng. Yên nghỉ nhé hồi người thân của con, còn việc báo thù, xin hãy để con gánh vác.

“Cố gia chỉ còn mỗi người là còn sống, nhà người cũng bị phá tan hoang rồi, người có muốn theo ta về Phù Sinh cốc không?” Tên áo trắng vô thanh vô thức đứng ở sau Cố Thanh Thanh.

“Vậy sau này xin làm phiền ngài rồi!” Nàng vẫn giữ thói quen như khi còn ở hiện đại, mặc dù có chuyện gì xảy ra, vẫn phải nở nụ cười hoàn mỹ.

Hắn nhìn Cố Thanh Thanh, bất đắc dĩ thở dài:

“Người cười thực xấu.”

Nếu không phải võ công của Cố Thanh Thanh không bằng hẳn ta, nàng thật muốn cho hẳn một chương.

Theo như trong nguyên tác của “Tuyệt sắc giai nhân” thì không có tình tiết nguyên chủ theo tên áo trắng này đến Phù Sinh cốc. Vậy chỉ có khả năng là do nguyên chủ quá sợ hãi, lập tức lên kinh đô tìm phụ thân làm nơi nương tựa?!

Haizz! Dù cho nữ phụ có độc ác, điều ngoa đến mấy đi chăng nữa, thì nàng ta vẫn thật sự rất đáng thương.

Từ nhỏ sống không phụ thân, sau đó mất luôn mẫu thân, thúc thúc, ngoại tổ mẫu và ngoại tổ phụ.

Đau khổ, sợ hãi, thiếu thốn tình thân, nàng ta lên kinh đô tìm phụ thân. Vốn tưởng sẽ được chào đón nồng hậu, ai ngờ lại bị đuổi đi. Muốn quay về sơn trang mà chẳng được, lộ phí từ đây đến kinh đô cũng đâu có ít?! Đã thế thân nữ nhi mà lại phải đi một mình, nàng ta vô nghệ lại không tính, làm sao dám quay về?

Nữ phụ quý ba ngày ba đêm ngoài cửa, chẳng nhẽ lại không bị người ta chỉ trích? Một tiểu thư quen được bảo vệ, yêu thương thì làm sao chịu được sự sỉ nhục như thế?

Miễn cưỡng phụ thân nàng mới cho nàng ta vào, song nữ phụ phá hủy thanh danh Tổ gia thì làm sao mà sống được thoải mái trong phủ?!

Sau đó phải lòng tên nam chính nhan sắc yêu nghiệt, dụ dỗ người khác phạm tội, tình cảm của hẳn với nàng lại như gần như xa, một người không hay tiếp xúc với người khác giới như nữ phụ Cố Thanh Thanh thì làm sao chịu được tên lam nhan họa thủy ấy!! Nữ phụ yêu người khác là có tội sao?

Tình đầu của nàng ta chớm nở, yêu đến chết đi sống lại cái tên nam chính, kẻ nào cũng dám đắc tội vì hẳn, cứu hẳn một mạng thì nhận được cái gọi là 'đa tạ' rồi bye bye.

Em gái mi! Trong lòng Cố Thanh Thanh nhất thời như có một đàn thảo nê mã đang tung tăng vui đùa!?

Nữ chính chẳng làm gì mà cũng có được tình yêu của nam chính!!

“Đôi mắt nàng phi thường sáng, rực rỡ như những vì sao lấp lánh trên bầu trời, như hàm ẩn cả một câu chuyện xưa, làm cho người ta vừa liếc mắt một cái, liền bị thu hút, muốn không ngừng tìm hiểu để rồi lại dẫn tới hãm sâu trong đó.” - Trích “Tuyệt sắc giai nhân”

Hào quang này cũng quá sáng rồi!! Cái nữ chính Hàn Như Nguyệt cần làm là làm cho nam chính nhìn vào mắt mình và thế là thu nam chính vào tay!

Hơn nữa, khẩu vị của nam chính Mộ Dung Lưu Nguyệt cũng quá nặng rồi!

Hắn làm sao có thể 'nhất kiến chung tình' một cây đổ ề oạt, không mộng, không ngực, mặt mũi có gắng lắm mới chen chân lên hàng mỹ nữ?!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đâu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Đường về Phù Sinh cốc (2)

Tên áo trắng tự xưng là Yên Mộ Quân - là sự huynh của Nhà thần y ở Phù Sinh cốc. Cổ Thanh Thanh cũng chẳng buồn nghi ngờ hắn, đúng hơn nàng chẳng có tư cách. Luận khinh công, nàng thua hắn một bậc, luận võ công thì chẳng khác nào so sánh một con voi với một con vi khuẩn.

Nếu Yên Mộ Quân muốn mạng của nàng, thì nàng cũng chẳng thể nào sống đến bây giờ. Hơn nữa, giờ Cổ Thanh Thanh chính xác là kẻ vô gia cư.

Mạn Tiêu son trang trước vốn từng giàu có, xung túc là thế, nay lại hoang tàn, âm u vô cùng.

Bên võ lâm chẳng có kẻ nào buồn phi tang chứng cứ giết hại của chúng, thậm chí còn kiêu ngạo nhắc đến nó như một chiến tích. Giữ nguyên hiện trạng bây giờ của son trang này chẳng khác nào một lời cảnh cáo ngầm, một bằng chứng về kết quả cho những kẻ nào chống đối!

Sở dĩ Cổ Thanh Thanh biết sẽ chẳng có ai trong giang hồ đến đây là do nguyên tác trong tiểu thuyết có ghi vậy.

Song 'cẩn tắc vô ưu' (cẩn thận thì không lo lắng), trong "Tuyệt sắc giai nhân" viết vậy chỉ có nghĩa là lão cáo già Lục Úy Hân không đường đường chính đến kiểm tra chứ không có nghĩa là lão ta không lên lút sai người tới!

Mộ Quân cùng Cổ Thanh Thanh ở lại Mạn Tiêu son trang vài ngày để đào mộ cho các gia đình và Cổ gia. Mục đích đã đạt được, Yên Mộ Quân đã sớm hứa đưa Thanh Thanh về Phù Sinh cốc, vì vậy nàng đôi nào rảnh rỗi mà đóng vai tiểu thư khuê các?

Cổ Thanh Thanh nàng hoàn toàn phô hết bản chất thực sự của mình ra, bao gồm: lười, ham ăn, háo sắc, cuồng ngu nường vào cực kì mê tiền.

(Liên Sương: Mộ Quân, bây giờ người hối hận thì đã muộn, còn không mau đem con sâu lười đục khoét com gạo này về cốc đi a! Để nàng như thế này thật là làm ô nhiễm màn hình!

Mộ Quân: Gia môn bất hạnh, aiii!)

Trong khoảng thời gian ở Mạn Tiêu son trang, Thanh Thanh hoàn toàn đóng rất tốt vai trò thần giữ cửa. Nàng mang hết đồ vật giá trị ở son trang vào mật thất trong thư phòng Cổ Tiêu Phong (nếu ai quên rồi thì nhắc lại, cổ gia gia đó).

Bởi vì trong những chương đầu của "Tuyệt sắc giai nhân" nữ chính được miêu tả là thứ nữ không được sủng, nghèo rách mồng tơi, cơm ăn, áo mặc còn không đủ, nàng ta lấy đâu ra bao nhiêu tiền để xây thanh lâu, tửu quán?!

Quá rõ ràng là trong một lần bị hãm hại, nữ chính mò đến được Mạn Tiêu son trang ở nhờ một đêm và mượn hết gia sản ở đây!

Mạn Tiêu son trang là nhà nàng, đồ vật ở son trang là kỉ vật thời thơ ấu của nàng! Nay có Cổ Thanh Thanh nàng ở đây, cho dù là nữ chính thiên tài, sát thủ bất bại từ thế kỉ XXI thì cũng đừng hòng cướp!

Đồ nhà người Cổ gia thì chỉ người Cổ gia mới được quyền sử dụng!!

Cổ Thanh Thanh tiện thể mượn của Yên Mộ Quân 'một chút' thuốc độc, lấy trong kho Mạn Tiêu son trang 'vài' ám khí, cung tên, kiếm, giáo,... làm bấy. Và để thêm 'một chút' yếu tố bất ngờ, nàng cho khói cực độc vào trong một chiếc hộp nam vàng, ngọc trai, đá quý trông vô cùng quý giá. Đặt lên nơi cao nhất, dễ nhìn, dễ thấy nhưng khó lấy, kèm theo tờ giấy viết "Nguy hiểm chớ lại gần" to đùng.

Ôi chào! Những tên trộm yêu quý, nếu trúng độc thì xin đừng trách nàng, nàng rõ ràng đã cảnh báo cho họ rồi kìa mà!

Làm xong đầu vào đây, Cổ Thanh Thanh vui vẻ thưởng thức thành quả của mình. Đồng thời ghi nhớ vị trí của từng cái bẫy, tên độc được.

Có lẽ nhờ linh hồn kiếp trước của nàng cộng thêm với linh hồn kiếp này của nàng kết hợp với nhau nên khả năng ghi nhớ của Cổ Thanh Thanh cực tốt, nếu muốn diễn tả khả năng đọc ba lần nhớ kĩ!

Cổ Thanh Thanh chẳng hề hay biết một điều rằng linh hồn mạnh hơn người khác của nàng chính là nguyên nhân trong tương lai giúp nàng trở thành tiểu cường bắt bại trong lịch sử của các tiểu cường với biệt danh 'đập mãi không chết' có khả năng sánh vai với vòng hào quang cực đại của nữ chính Hàn Như Nguyệt. (Liên Sương:... hình tượngnữ chính...tiết ..tháo nữ chính... trong truyện ...đi đâu rồi...đi đâu rồi?! *lật bàn* Không phải các nữ chính phải cao cao tại thượng sao?? Không phải nên đáng yêu sao? Như thế nào nữ chính của ta lại vô dụng, bi ối, mất dạy như thế này?

Thanh Thanh: Ta cũng là bị dòng đời xô đẩy.

Liên Sương: Xô xô cái em gái nguoi!!!)

Thu xếp xong hết việc ở son trang, Cổ Thanh Thanh chuẩn bị đồ đạc để lên đường đến Phù Sinh cốc của Yên Mộ Quân. Nàng mang theo vài bộ quần áo bình thường, một chiếc chùy thủ vô cùng sắc bén được giấu trong hài nhỏ và khá nhiều ngân lượng, gì thì gì, có tiền thì là tiền, là phạt.

Bạch y trắng tinh không dính một hạt bụi phiêu dật lướt qua tầng tầng lớp lớp đình viện đài các. Đến hậu viện, đã biến thành một thân áo nâu mộc mạc dân dã của người nông dân.

Dưới chiếc mặt nạ trắng toát với những đường nét cong cong tinh xảo hé ra một khuôn mặt vuông chữ điền thật thà, chất phác, chẳng khác nào một người nông dân bình dị. Mái tóc đen nhánh, mượt mà trở nên xơ xác, luộm thuộm, được buộc lại bởi một mảnh vải nâu cũ kĩ thành lọn nhỏ một cách sơ sài.

Yên Mộ Quân trắng từ đầu đến chân trừ mái tóc đen và làn da hồng hào cho thấy hắn vẫn còn sống đâu không thấy, xuất hiện lại chỉ là một tên nông dân trung niên ngờ nghệch đang lái xe bò.

Tên nông dân nở một nụ cười chất phác với tiểu hài tử quần áo hoa lệ đang đứng gần son trang mới bị diệt môn hôm trước.

“Mộ Quân ngài có còn chiếc quần áo của tiểu tử nào bình thường một chút không? Ta lục khắp son trang chỉ tìm thấy có mấy bộ quần áo của phụ thân hồi nhỏ là coi như gần bình thường. Chẳng có ai trong đám gia đình xấp xỉ tuổi ta cả!

“Hừ? Ta chẳng biết là trong son trang còn người sống nên chẳng mang bộ nào cho ngươi cả!” Tên nông dân gãi đầu, ngại ngùng đáp.

Tiểu hài tử nhiu mày, thờ dài rồi lái câu chuyện sang hướng khác còn tòi tệ hơn.

“Khi ngài kiểm tra qua các thi thể, họ chết thế nào?”

Do dự một lát, Yên Mộ Quân trả lời “Cố gia người nào cũng vết thương chồng chất, kinh mạch đứt đoạn, nội thương, người ít vết thương nhất là mẫu thân ngươi, khoảng 208 vết kiếm, còn nhiều nhất là ngoại tổ phụ của ngươi, vết thương chồng chi chít, vô cùng khó đếm, khoảng hơn 250 nhất.”

Hắn ngừng lại, nhìn biểu cảm của Cố Thanh Thanh để nếu con bé có quá sợ hãi thì còn dừng lại, nhưng người khiếp hãi trái lại lại là hắn.

Mặc dù con bé không thể hiện rõ, nhưng ở khóe mắt thỉnh thoảng vẫn lóe lên những tia sáng rùng rợn của sát khí đang bị đè ép xuống, hắn bất giác nói tiếp “Kì lạ là ở các gia đình thì có dấu hiệu bị trúng thuốc, làm yếu đi và mất khả năng chống cự. Tuy nhiên, mặc dù Mạn Tiêu son trang vẫn phải chịu thảm họa diệt môn nhưng cũng lòi kéo thêm không ít địch nhân xuống cùng”

Cố Thanh Thanh im lặng lắng nghe, rồi bỗng chốc cười lạnh lạnh. Nếu ai không biết còn tưởng nàng đang nghe một câu chuyện hết sức buồn cười.

“Mộ Quân, người Cố gia có một tính cách khá xấu thế này, chắc hẳn ngài cũng biết. Đó là thù rất dai và bao che khuyết điểm. Chỉ cần có người làm hại đến một cọng tóc của họ hoặc chê bai người dưới sự bảo vệ của Cố gia thì sẽ bị chèn ép đến vô cùng thâm hiểm. Bây giờ, ngài xem, họ si nhục Cố gia, đồ sát biết bao mạng người trong Mạn Tiêu son trang thì ta nên làm gì cho thoải mái nhỉ?”

Khiếp hãi đến mức lạnh người, Mộ Quân quay đầu nhìn nơi khác, hỏi mà như cảm thán: “Rốt cuộc thì biện pháp để Cố gia nuôi dạy thành một tiểu hài tử như ngươi khác những phụ mẫu khác chỗ nào?”

Cố Thanh Thanh cười đáp: “Không biết được. Vì ta mới được mỗi Cố gia nuôi dạy thôi.”

Đến khi Yên Mộ Quân quay lại, đứa trẻ trên chiếc xe bò ngây thơ hết một thiên thần, tựa như đứa trẻ với sát khí nồng đậm ở đáy mắt bị che dấu chỉ là một ảo ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đâu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Yên Mộ Quân bị phê-đê

Mộ Quân đánh chiếc xe bò cũ nát vào con đường nhỏ, chật hẹp và vắng vẻ.

Dù sao thì một tên nông dân nghèo nàn và một thiếu gia mặt mày hồng hào, đáng yêu với quần áo lụa đắt giá, mỗi món trên người đều đáng giá mấy chục lượng chẳng phải một tổ hợp bình thường, thậm chí ngược lại, vô cùng dễ gây chú ý.

Mộ Quân đánh xe đến gần trấn Thanh Thủy thì dừng lại, hắn nói:

“Ta vốn có chút việc, nhưng bây giờ phải mang ngươi về Phù Sinh cốc thì không thể làm được. Ta đi hẹn lại lịch” - rồi đưa cho Cố Thanh Thanh một hòm bao nặng, ước chừng phải có mấy chục lượng bạc trong này nói tiếp -”Đi thẳng đường này người sẽ thấy Hạc Nhu khách điểm, ngươi cầm số bạc này vào khách điểm thuê phòng chữ Thiên. Nếu có gì nguy hiểm thì cứ lấy Ma phí tán trong hành lí của ngươi, nó là thuốc mê. Khoảng trưa mai ta sẽ quay lại đón ngươi.”

Vốn dĩ Cố Thanh Thanh mang rất nhiều ngân phiếu bên người (ngân phiếu đào từ khổ đen của Mạn Tiêu son trang) nhưng tiền đã đưa đến tay mà không

nhận thì chính là một đũa đàn!! Nàng mặt không đỏ, tâm không rối, mặt than nhận tiền, bỏ luôn vào tay nãi để đảm bảo Yên Mộ Quân không đòi lại đồ.

Cố Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn Mộ Quân, trên mặt hiện rõ ràng dòng chữ

Mộ Quân... (ngươi không phải nên chào ta sau đó quyến luyến không buông sao?!)

Liên Sương: Mộ Quân, từ bỏ đi, nhưng nếu ngươi thực sự muốn con bé quyến luyến, Liên Sương ta sẽ cho ngươi xuyên về hiện đại làm một cuộc phẫu thuật thẩm mỹ~

Mộ Quân: Ngươi là ai? Ý ngươi là ta quá xấu?!

Liên Sương: Bỏ tóa là kẻ nắm mọi thứ trong lòng bàn tay! Hắc Hắc, còn không mau quỳ phục trước chân ta!!

Mộ Quân & Thanh Thanh: Ra là một kẻ có bàn tay bị dị dạng, to đùng...

Liên Sương: Các ngươi!!!)

Và đó là nguyên do trên con đường của một trấn nhỏ xuất hiện một nhân vật phong vân mini. Người dân trong Thanh Thủy trấn chỉ nhìn qua quần áo rồi đến phong thái của Cố Thanh Thanh cũng biết nàng này không phú thì cũng quý.

Thực chất, tại nơi đông người, Thanh Thanh thường bật chế độ hoàn mỹ, cao quý còn ở nơi không người một tên thổ phi sẽ thay thế cho con người cao quý đó.

Tiểu phong vân siêu cấp đáng yêu đặt chân vào Hạc Như khách điểm. Hạc Như khách điểm dù dựng ở nơi hẻo lánh, nhưng lại là quan đạo duy nhất nối liền giữa Thanh Thủy trấn và kinh thành nên lúc nào cũng tấp nập.

Cố Thanh Thanh tuy ngoài mặt nở nụ cười tiêu chuẩn xong trong lòng đã sớm phi nhỏ Yên Mộ Quân và chủ khách điểm cả ngàn lần. Vì sao lại thả nàng ở nơi xa cái khách điểm như vậy!!

Cố Thanh Thanh thực vô cùng kiên trì để tức giận!!! Ngươi từng thấy người nào vô trách nhiệm đến mức độ nói với một nữ hài 5 tuổi: Ngươi cầm tiền đi thuê khách sạn nga~ Ta sẽ sớm trở lại thôi nga~ (Mộ Quân: Như thế nào mà trong đầu ngươi nghĩ ta nói như một tên pê-đê như vậy!!! *Lật bàn*)

Cho dù nàng là một người có trái tim của ngự tỷ nhưng nàng đang ở trong thân xác siêu cấp đáng yêu, mong manh và cần người bảo vệ, là một la lỵ nha!! Nàng chính là một Tây Thi năm tuổi! (Cố Thanh Thanh tự ví mình là Tây Thi vì tuy nàng ta xinh đẹp nhưng sức khỏe yếu ớt, ý ám chỉ Thanh Thanh có ngoại hình yếu đuối)

Có phải hay không năm năm không đi luyện tập quyền rũ mỹ nhân nên giá trị quyền rũ của nàng bị giảm xuống?!

Ôi! Nàng đã yếu đến mức độ, một thúc thúc xấu trai cũng không làm hấn thương tiếc được?? (Yên Mộ Quân: này này, ngươi có phải hay không đang ám chỉ ta xấu?? Ngươi chính là, chính là đang ám chỉ ta xấu!! Ta là người mang ngươi về Phù Sinh cốc kia mà! Hình tượng của ta trong ngươi phải thực to lớn chứ!

Liên Sương: Chấp nhận số phận đi ông bạn Đồi không như mơ đâu!)

Không được, nàng không thể để tài năng của mình bị mai một đi được.

“Mời vào, mời vào. Khách nhân muốn dùng bữa hay...” Cát đứt suy nghĩ 'sâu sắc, quan trọng' của Cố Thanh là tiếng nói hồ hởi kèm một phần nụ cười 'xinh tươi' của tiểu nhị ca ca.

Sau đó, tiểu nhị ca ca lập tức đứng hình, khuôn mặt mười phần 'xinh tươi' như tú bà thấy zai tở, như bộ phận thấy shit...v.v cứng ngắt như tú bà tưởng thấy zai tở hóa ra là tờ rình nữ, như bộ phận tưởng thấy 'shit' hóa ra là quả tennis màu 'shit'...v.v (Liên Sương: Miêu tả ghê quá à! Ta thấy hối hận vì cho ngươi làm nữ chính!)

Câu nói chào hàng muôn thuở kèm một suất nụ cười tươi tắn của tiểu nhị ca ca cũng bị ngắt giữa chừng. Mặt hấn thộn ra như bánh bao thiu, như cắn một miếng táo và thấy nửa thân con sâu trong đó.

Nề mặt Cố Thanh Thanh (Liên Sương: mặt là khuôn mặt của Cố Thanh Thanh á! Theo đúng nghĩa đen luôn) tiểu nhị bày ra khuôn mặt mà hấn tự cho là dịu dàng trong khi Thanh Thanh thấy hấn như bị rút gân == nói:

“Tiểu tử, ngươi mau về nhà đi để bọn ta còn làm việc, ngươi đứng chỗ này làm sao mà chúng ta tiếp khách?”

Cố Thanh Thanh trong lòng nói trong khi ngoài mặt nói:

“Thiếu gia ta chính là khách của ngươi đây!”

Nàng nhập vai tiểu chính thái ngạo kiều vô cùng hoàn mỹ, giọng nói kiều ngạo nhưng không kém phần ngọt ngào, hai má phúng phính trắng nõn, đôi môi chu lên trông đáng yêu vô cùng.

Thần tình yêu Cupid mới học tuyệt chuyên phân thân của Naruto lập tức phân thân thành hàng ngàn thần Cupid bắt mưa tên. Từ già tới trẻ, từ nam tới nữ đổ rạp như rom như rạ, kích thích tình mẫu tử của bất kì nữ nhân nào.

Lập tức cả căn trọ trở nên yên lặng, mọi người ngẩn ngơ nhìn vào tiểu chính thái - tức Cố Thanh Thanh nữ phần nam trang giữa sảnh. May mắn là Cố Thanh Thanh còn nhỏ, ngực mông chưa phát triển mạnh (=.=|| Liên Sương: Đứa nhỏ đầu lòng Thanh Thanh nhà ta bị tự luyện nặng, húc hức, ta đã gây ra nghiệt chủng gì ở kiếp trước vậy??) khuôn mặt đường nét còn nhỏ, vì vậy trong mắt mọi người Thanh Thanh chỉ là một nam hài có nét âm nhu.

Tiểu nhị bất ngờ ngẩn ngơ, đứng im, chẳng phản ứng gì (Cố Thanh Thanh: Hắc hắc vậy nên người ta mới bảo đừng đứng gần khi ta bắn điện nếu không thì sẽ bị điện giật là tề liệt thân kinh hắc hắc!

Liên Sương: Thanh Thanh ngoan, con quên uống thuốc rồi!)

Cố Thanh Thanh cố gắng ra vẻ ung dung, thoải mái bước tới chỗ chường quầy.

Nhưng nàng đây lại gặp một vấn đề vô cùng nghiêm trọng: Không với được tới quầy = _ =. Tại sao?? Tại sao nàng lại lùn vậy?! Nỗi đau ngực lép, lùn tịt của kiếp trước ùn ùn quay về như vụn tiền xuyên tâm. Đầu đó như vang lên tiếng =.=

Cố Thanh Thanh Y-Y

Nàng hít sâu một hơi đè nén phần nộ, cao giọng gọi: “Chường quầy, chường quầy!”

Tiếng gọi non nớt, nhu nhuyễn của Nhã Nhạc làm không biết bao nhiêu người khách xung quanh tâm nhũn ra như cá m. Dĩ nhiên là chường quầy cùng tiểu nhị cũng không ngoại lệ.

Tiểu nhị tiếp tục ngẩn ngơ, còn chường quầy dòi mắt khỏi bàn tính, nhìn ngó xung quanh nhưng không thấy ai.

Cố Thanh Thanh gần từng tiếng, đen mặt, gọi tiếp: “Bên dưới a.”

Chường quầy sau một hồi gian nan tìm kiếm rốt cuộc cũng nhìn thấy nàng, chạy ra khỏi quầy, híp mắt cười hỏi: “Tiểu thiếu gia cần gì a?”

Chường quầy dù sao cũng là người làm ăn lâu năm, ánh mắt nhìn người cũng không tồi, quan sát một vòng thấy tư lự thượng hạng Thanh Thanh mặc trên người cũng biết là nhân vật có bối cảnh không dễ chọc, vội vàng sắp xếp cho nàng vào ở phòng chữ Thiên rồi phân phó 1 tiểu nhị dẫn đường. Thế mới nói, đi ra đường không nên mặc đồ quá đắt tiền. Nhưng khi muốn làm ăn mua bán gì thì phải ăn mặc sao cho sang quý, người ta mới nể trọng mình.

Cố Thanh Thanh cũng vừa tự hồi phục sau nỗi đau lùn tịt vừa tấn công trả lời: “Ta muốn đặt phòng 1 ngày, là phòng chữ Thiên. Chỗ này đủ không?” Rồi đặt 3 lượng bạc vào tay của chường quầy. Hắc hắc, không phải tiền của mình, không cần phải tiết kiệm.

Ai bảo Mộ Quân dám bỏ mặc nữ hài 5 tuổi như nàng bơ vơ ở ngoài cơ (dù chỉ có 1 ngày), tiêu cho cháy túi tên đó hắc hắc. [Liên Sương: Vâng, mặc dù tuổi thật của chị là 26. = _ =]

Chường quầy vội vàng thu bạc, đáp: “Đủ, đủ. Chỗ này còn dư là khác.”

Cố Thanh Thanh bày ra vẻ mặt thần nhiên tiêu tiền như rác mà không xấu hổ đáp: “Còn lại là thưởng cho người”

Không khí xung quanh yên lặng đến lạ.

Cố Thanh Thanh tiếp tục phá vỡ yên lặng: “Chiều mai người hầu sẽ đến đón ta, khi đó nhớ gọi ta.”

Sau đó nàng bình tĩnh theo tiểu nhị lên lầu.

Theo bóng Thanh Thanh biến mất, tiếng ồn ào lập tức vang lên. Khách sảnh bàn tán xôn xao, đa phần là tiếng của nữ nhân, đặc biệt rõ ràng là tiếng xuyt xoa kích động của mấy dì, mấy thím.

Tiểu nhân trong lòng Cố Thanh Thanh giờ tay hình chữ Victory, hét hò

(Liên Sương: Bà con thông cảm, con nó bị bệnh giai đoạn cuối rồi!

Yên Mộ Quân: ta phản đối, ta không pê-đê!!!)

Song Cố Thanh Thanh vì còn đang mài miết nghĩ xấu Mộ Quân mà không hề hay biết anh mất hứng thú nồng động dỗi theo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đậu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Lam nhan họa thủy

Khi bóng dáng của Cố Thanh Thanh khuất dần và biến mất khỏi tầm mắt của mọi người ở lầu 1, mọi người đều xô vào về nàng, duy chỉ trong góc khuất của Hạc Nhu khách điểm, một bàn vẫn giữ nguyên được sự tĩnh lặng.

Trên chiếc bàn gỗ sồi sãi của khách điểm gồm ba người, hai gia nô và một nam tử khoảng 9 tuổi trên người vận một bộ hắc y.

Hắn hứng thú nhìn Cố Thanh Thanh, bàn tay thon dài, trắng nõn, hoàn mỹ với từng khớp xương cân xứng vân vê miệng cốc, khiến chiếc cốc tầm thường cũng trở nên cao quý đến lạ.

Thiếu niên trầm ngâm nhìn rượu trong cốc sóng sánh phản chiếu đôi mắt phượng mà mị với ánh mắt phong tình, vạn phần quyến rũ. Tuy tuổi nhỏ nhưng những đường nét phi giới tính cho thấy một khi thiếu niên này một khi lớn lên chắc chắn sẽ khuynh thành khuynh quốc.

“Từ Lăng,“ Bằng một giọng khàn khàn gọi cảm thiếu niên gọi một trong hai gia nô của mình.

“Có thuộc hạ!” Một nam nhân với khuôn mặt cương trực hình chữ điền nghiêm nghị đáp lại.

“Hôm nay nghỉ tại khách điểm này.”

“Vâng, thiếu gia!”

Căn phòng Cố Thanh Thanh thuê khiến nàng cực kì sửng sốt! Quả nhiên không thể “Trông mặt mà bắt hình dong”!

Tuy Hạc Nhu khách điểm mới nhìn thì có vẻ nhỏ bé, tồi tàn, song phòng chữ Thiên của khách điểm này không thể coi thường được!

Bình phong to tầm thêu tranh phong thủy chỉ nhìn đã biết không tầm thường, chén sứ tinh xảo, không những không gian rộng rãi, sạch sẽ, không khí thoáng mát, phòng ở bài trí thanh tao, đồ dùng chất liệu trân quý, mà phong cảnh bên ngoài cũng chẳng hề tầm thường.

Phía trước là kinh thành cao quý uy nghiêm, phía sau là sông núi bao la, hùng vĩ, phía trên là trời cao xanh, mây trắng bồng bềnh.

Thực ra phòng chữ Thiên của Hạc Nhu khách điểm khủng bố như vậy cũng đúng thôi! Thanh Thủy trấn tuy không có nhiều người sinh sống nhưng cảnh vật nơi đây cũng gọi là xinh đẹp nhất nhì. Các quan gia hay nhân vật lớn thường ở đây ẩn cư hoặc dưỡng lão. Mà từ Thanh Thủy trấn đến kinh thành có mỗi Hạc Nhu khách điểm là khách điểm duy nhất bởi vậy khách điểm này thường tiếp đón rất nhiều nhân vật quyền quý.

Cố Thanh Thanh không chút thể thống nằm hình chữ đại trên giường, từ trong tay áo lấy ra một cái hà bao nặng vô cùng. Nàng dùng tay ước lượng giá trị tiền trong hà bao, lòng thầm như: Mộ Quân à Mộ Quân, không ngờ người ẩn cư nơi sơn cốc mà tiền tiêu cũng không ít đâu nhỉ?

Thanh Thanh dùng ma trảo sờ mó hà bao của Yên Mộ Quân tội nghiệp, nở một nụ cười rùng rợn và âm trầm. Nàng ta không hề biết xấu hổ, cũng không khách khí mở miệng liền gọi một mâm đầy ắp sơn hào hải vị với giá cắt cổ.

Chẳng mấy chốc hà bao của Mộ Quân nhẹ đến mức gió thổi cũng có thể bay. Cổ nhân đã khuyên răn mọi người không nên đắc tội tiểu nhân hay đàn bà, nhìn Cố Thanh Thanh mới có mấy tuổi đầu nhưng tính cả tuổi kiếp trước thì nàng ta đủ tuổi để gọi là phụ nữ rồi đó!

Chuyện hà của Mộ Quân bao xẹp lép chính là hậu quả của việc bỏ một ngư ty thù siêu dai giữa đường! Hãy dành vài giây ngắn ngủi mặc niệm cho Yên Mộ Quân thôi~

Sống trên đời không còn gì có thể hạnh phúc hơn là được ngủ nướng từ sáng đến trưa hoặc từ trưa đến chiều, đặc biệt là sau khi ăn xong. Tuy theo như lời cô giáo dạy ăn xong đi ngủ luôn là không tốt cho sức khỏe, nhưng Cố Thanh Thanh nàng không quan tâm thì mấy người quan tâm cái gì?

“Mỗi người có một nguyên tắc riêng của mình” - đó là một câu nói của ai đó mà Cố Thanh Thanh không nhớ tên (Liên Surong: *Lật bàn* Chém vừa, ta chưa nghe bao giờ!!) nguyên tắc của nàng chính là cứ ăn chơi thoải mái đi!! Nước đến chân rồi hẵng nhảy, nghe nói khi con người lâm vào cảnh khốn cùng thì sẽ bộc phát được khả năng của mình (không thì chết)

(Liên Surong: Đừng có biện hộ! Cô chính là một con siêu cấp lười biếng!!)

Ăn, chơi, ngủ là một bộ ba hoàn hảo!! Kiếp trước Cố Thanh Thanh nàng cũng sống như vậy!

Tuân thủ theo nguyên tắc của bản thân mình, sau khi ăn no uống say, Cố Thanh Thanh tự giác coi hài, leo lên giường, chân duỗi thẳng, tay đặt trên bụng, đắp chăn đi ngủ, như lời cô giáo dạy. =-||| Mặc dù bây giờ mới là buổi chiều và Thanh Thanh còn chưa ăn tối.

(Liên Surong: Có ai không? Gọi nó dậy đi, đồng hồ sinh học của nó bị hỏng rồi kia!!)

Cố Thanh Thanh chẳng quan tâm động đất hay bão lũ, nàng vừa đặt người xuống đã ngủ say như chết. Nhưng khi đã tới giờ ăn tối, Cố Thanh Thanh bật dậy như một cái máy đã được cài chuông báo thức, kĩ năng nàng lĩnh hội và tôi luyện được khi trải qua một quá trình vô cùng vất vả, chẳng khác nào nằm gai nếm mật - khi còn sống trong kí túc xá ở đại học.

Bữa tối đến là nàng sẽ bật dậy, xỉ tiền và yêu cầu đũa bạn cùng phòng mua đồ ăn hộ, sau đó ngủ tiếp trong khi chờ đũa bạn mua đồ ăn về!?! Đức tính của một con người lười biếng đã được thể hiện vô cùng chi tiết và thậm chí còn được phát triển qua Cố Thanh Thanh?!

Từ lầu 2 trở lên của khách điểm Hạc Nhu dùng cho thuê phòng, riêng lầu 1 phục vụ ăn uống. Chủ khách điểm đã tận dụng triệt để lợi nhuận kinh doanh của khách điểm. Lầu một vừa có thể dùng để phục vụ ăn uống cho khách quan, vừa có thể dùng làm một quán ăn nhỏ cho người dân nghỉ ngơi, chèn chén.

Cố Thanh Thanh còn đang trong tình trạng ngái ngủ, nàng vừa dụi dụi đôi mắt vừa xỏ đôi hài nhỏ nhắn. Nàng cúi xuống dắt chặt thanh chủy thủ vào trong hài để chắc chắn rằng nó không bị rơi ra khi nàng đi lại và lấy Ma phí tán trong hành lý ra, dẫu vào trong ngực.

Trong quyển tiểu thuyết thiếu logic và phi hợp lý này, nếu người là nữ chính, người bị bắt cóc thì nam phụ hoặc nam chính sẽ liều mình chẳng sợ chết mà xông vào cứu người, còn nếu người là nữ phụ và bị bắt cóc? Thì người hãy xác định đi!! Chẳng có ma nào liều mình cứu người đâu, cho dù người có được cứu thì người ta cũng chỉ tiện tay và sau đó người sẽ phải điên cuồng yêu hấn và làm bia đỡ đạn cho nữ chính hoặc hắc hóa thành quái và đại Boss!!

Cố Thanh Thanh nàng không chỉ là nữ phụ, mà còn là nữ phụ ác độc thuộc phe phản diện, là đại boss, là pháo hôi kiêm đá kê chân lớn nhất trong 'Tuyệt sắc giai nhân'. Là nhân vật ác độc bá đạo nhất trong các chương truyện, đồng thời cũng là kẻ có kết cục thảm hại nhất!

Không những thế, nàng còn đi ngược tình tiết, không lên kinh thành mà xông vào Phù Sinh cốc, nàng không được bảo vệ nhờ là nhân vật cần thiết trong chuyện ngay từ khi ở lại Mạn Tiêu sơn trang đắp mộ cho Cố gia rồi!! Bởi vì mạng nhỏ của bản thân, Cố Thanh Thanh nàng phải cảnh giác 24/24!!

Giả sử nếu nàng ăn cơm trong phòng trong khi 'nguyệt hắc phong cao' thế này, biết đâu có một tên thích khách mù đường xông vào phòng nàng để tìm nơi trú ẩn và một đao giết nàng thì Cố Thanh Thanh nàng chết quá oan ức rồi!!

Hơn nữa nàng không thể chịu đựng được việc ăn tối trong căn phòng tối om được chiếu sáng bằng ánh trăng le lói ngoài cửa sổ và ánh nến lập lòe, mờ ảo! Đến ăn cơm mà cũng phải mò mẫm để gấp thức ăn? Biết đâu nàng gấp nhầm một thứ gì đó chẳng phải thức ăn và nuốt vào miệng.

Bởi vậy, nàng vẫn nên thành thành thật thật, xuống lầu một ăn tối cùng mọi người dưới ánh sáng của hàng chục cái đèn lồng thì hơn. Cho dù có chết thì cũng đi có bè có bạn~

Bất quá, trời không chiều lòng người, lão thiên gia lại thích trêu người. Khách điểm dắt chặt người đông, bàn ghế thì thiếu mà người đông nghìn nghịt. Thậm chí còn có người đứng và cầm bát đũa để ăn!?

May mắn là trong góc khuất của lầu một vẫn còn bàn có chỗ trống.

Giữa lầu một chật ních người mà cũng còn có thể độc chiếm một bàn, hơn nữa trên bàn chỉ có một hài tử, còn hai nam nhân cao lớn thì đứng xung quanh đủ thấy thân phận của hài tử đó cũng chẳng thể coi thường. Thôi, được thì được không thì thôi! Nàng tới thử một lần vậy, bằng không nàng liền thuận theo lão thiên gia về phòng ăn tối vậy. Số nàng đâu thể quá nhọ đến mức độ vừa mới đi ngược tình tiết một lần đã 'tèo' được?

(Liên Suông: Đáng tiếc, quyền quyết định trong tay bốn tọa, bốn tọa quyết định cho cô gặp không chỉ một tên thích khách mà còn một đám thích khách vì tội lười của cô!)

Cố Thanh Thanh bước về phía nam hài, nàng dùng ánh mắt trong suốt lóng lánh như Tây Hồ mùa thu, nụ cười hiền hòa ôn nhã như mưa phùn Giang Nam, giọng điệu âm áp hòa nhã nói:

“Vị huynh đài này có thể cho tiểu đệ ngồi nhờ một lát được không?”

Nam hài liếc mắt sang nhìn nàng, khẽ nhếch khóe miệng cười vô cùng tà mị. Chỉ một cái liếc mắt của hắn cũng dư sức khiến một kẻ đã ngấm qua không ít mỹ nhân cộng với năng lực chẩn định khủng bố như nàng cũng không khỏi ngẩn ngơ.

Dung mạo của nam hài này không 1 từ ngữ miêu tả nào có thể tả hết vẻ đẹp đó, càng không 1 bút pháp nào có thể vẽ lên được, xinh đẹp là từ dành riêng cho hắn, vẻ đẹp này của hắn thậm chí còn hơn xa nữ nhân. Nhẽ nào đây chính là yêu nghiệt dụ thụ trong truyền thuyết?!

Tạ ơn trời! Con vô cùng cảm tạ người đã cho con cơ hội sống đến ngày hôm nay để gặp được một tên siêu cấp thụ, chắc chắn, nhìn vòng eo hình chữ S của hắn ta kia! Tên này đủ khả năng làm cường thụ, làm hàng ngàn tên công quý gối dưới chân hắn, một dàn hậu cung đam mỹ sớm muộn cũng sẽ được thành lập thôi!!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đậu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đêm nguyệt hắc phong cao

Cố Thanh Thanh hỏi bằng giọng điệu ảm áp hòa nhã:

“Vị huynh đài này có thể cho tiêu đệ ngồi nhờ một lát được không?”

Nam hài trên bàn liếc mắt sang nhìn nàng, khẽ nhếch khóe miệng cười vô cùng tà mị.

“Cứ tự nhiên.” Hắc trảm giọng đáp lại.

“Đa tạ huynh.” Cố Thanh Thanh ngoài mặt bình tĩnh xong trong lòng đã sớm vui vẻ.

Nàng sờ hà bao xẹp lép đến đáng thương của Yên Mộ Quân, lòng thầm tự nhủ, không sao! Cho dù dùng hết tiền của hắc thi vẫn còn ngân phiếu từ khó đen của Mạn Tiêu son trang!

Chắc chắn, kiếp trước dù có cha nuôi là tổng giám đốc của một công ty lớn nhưng Cố Thanh Thanh cũng chẳng dám tiêu pha gì nhiều, phận làm con nuôi mà! Dù sao thì ông cũng có cả tá đứa con riêng, đuổi nàng ra khỏi nhà cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều đến sự nghiệp của ông ta.

Bây giờ tiền của nàng rủng rinh đầy túi, Cố Thanh Thanh nàng cũng muốn một lần được làm “phá gia chi tử”, ăn chơi, trác táng, tiêu tiền như nước!!

Thanh Thanh hào phóng gọi vài món thức ăn đắt tiền nhất trong Hạc Nhu khách điểm. Nem công chả phượng, sơn hào hải vị, thức ăn tinh xảo, mùi hương quyến rũ lần lượt được đưa lên.

Cố Thanh Thanh nàng thừa nhận mình là người ham thích hư vinh. Con người ấy mà! Ai chẳng mong muốn được khen ngợi?! Cho dù lãnh huyết đến mấy, chỉ cần tỏ vẻ chân thành và khen đúng chỗ thì kiểu gì chẳng phải mềm lòng?

Nhưng cho dù có ham thích hư vinh, và sự phù phiếm ấy đến mấy thì sở thích đó cũng chỉ dành ngoạn ngoạn đứng sau đồ ăn và tiền bạc mà thôi. Không có đồ ăn và tiền bạc thì làm sao mà sống được?!

Dẫu nàng đang ở nơi đông nhiều người song không gì ngăn cản được sở thích cuồng ăn uống của Cố Thanh Thanh. Nàng thành thạo sử dụng đũa, tao nhã gấp từng miếng và chậm rãi hưởng thụ mùi vị của món ăn.

Đương nhiên đó là với cái nhìn của người ngoài, chứ thực ra tốc độ và số lượng thức ăn nàng ăn của nàng chẳng hề tao nhã một chút nào cả. Nó cứ như tí lệ nghịch với cách ăn chậm rãi và tao nhã của nàng ấy!

Các người có biết chỉ ăn thôi đã là một loại hạnh phúc? Còn bây giờ Cố Thanh Thanh nàng vừa được ăn mỹ vị lại vừa được ngắm mỹ nhân, cả dạ dày và đôi mắt của nàng cũng no cả rồi~

Sau một hồi cần quét hung bạo trong lớp vỏ bọc lịch sự với các đĩa thức ăn và bát com tội nghiệp, Thanh Thanh đặt đũa xuống và lấy khăn tay có thêu hình hoa ở mép khăn ra lau miệng.

Ôi! Gặp mỹ nhân mà không thể chiếm tiện nghi thì phải nói là vô cùng đau khổ.

Nếu như không phải nàng xuyên vào một quyển tiểu thuyết cầu huyết, nơi những nữ nhân hoàn mỹ hơn nữ chính về bất cứ mặt nào là phải 'ngủ' hết, nơi những nam nhân hoàn mỹ là động vật nguy hiểm, với khả năng cao 95% là người trong hậu cung nữ chính Hàn Như Nguyệt, 5% là nam phụ yêu nữ chính say đắm và 100% sẵn sàng cầm kiếm đâm trum phần diện Cố Thanh Thanh nàng thì nàng đâu phải e dè với việc cướp tiện nghi của nam hài chưa rõ danh tính này?!

Tạm biệt bàn ăn mà mỹ nam ngồi, trong lòng Cố Thanh Thanh trăm mối ngổn ngang.

Nàng yêu cầu tiểu nhị chuẩn bị nước tắm cho nàng rồi buồn chán nằm nhắm lại tình tiết tiểu thuyết “Tuyệt sắc giai nhân”.

Càng nhớ lại các tình tiết càng làm nàng trở nên buồn bực, chỉ có thể phán một câu: “Số nữ chính quá đỏ”. Nếu nàng ta đi bốc thăm có khi trúng luôn giải nhất ý chứ!

Trong khi nàng còn đang đau đầu với nữ chính và nguyên chủ, cửa vừa vạn có người gõ.

“Tiểu thiếu gia, nước ấm đưa tới rồi.” Hai gã sai vặt chuyển thùng tắm vào, rót nước ấm vào bên trong.

Đội tiểu nhị chuẩn bị xong xuôi thùng tắm cho Cố Thanh Thanh, nàng đưa tay múc một chút nước ấm, độ ấm hợp ý làm cho nàng lộ ra tươi cười, đưa tay cời bỏ dây cột tóc, rồi nàng thay quần áo ngâm mình trong nước nóng.

Cố Thanh Thanh vừa đùa nghịch với nước vừa suy nghĩ về nguyên chủ.

Nguyên chủ từ khi sinh ra đã định sẵn cuộc đời đau khổ, do thân phận của mẩu thân trong suy nghĩ của phụ thân mình. Không những thế lại còn là đích nữ ngang đường nữ chính vươn lên, yêu thích nam nhân của nữ chính. Nàng ta điều tốt thì không làm, mỗi lần làm là gây khó khăn với nữ chính, bị nữ chính diệt trừ cũng là chuyện hiển nhiên.

Câu cửa miệng của nữ chính kiêu muội muội của nàng chính là “người không phạm ta, ta không phạm người”, mong rằng khi Cố Thanh Thanh nàng chủ động cầu hòa sẽ khiến vị sát thủ muội muội này đừng có chăm chăm tấn công nàng nữa.

Mãi tận cho đến khi nước trở lạnh, Thanh Thanh mới chậm chạp rời khỏi thùng tắm. Mặc quần áo đang hoàng rồi ngồi lên giường lau khô mái tóc.

Đột nhiên Cố Thanh Thanh phát hiện ngọc bội mà nàng vẫn luôn đeo bên hông biến mất. Nàng hoảng hốt đứng phắt dậy.

Không được, nàng nhất định phải tìm lại miếng ngọc bội đó! Nó là món quà mẫu thân tặng nàng khi nàng còn nhỏ, là kỉ vật về Cố gia, là bằng chứng chứng tỏ tình thân của Cố gia đối với nàng!

Nàng chẳng quan tâm đến việc giữa đêm hôm đi lại nguy hiểm như thế nào, Cố Thanh Thanh nàng bây giờ chỉ biết bằng mọi giá nàng phải tìm lại miếng ngọc bội.

Nàng luống cuống chỉnh trang quần áo, rồi vội vã ra khỏi phòng, chạy xuống dưới lầu. Lúc trước, nàng đã ngủ một giấc từ trưa đến tối nên đến tận canh 3 (khoảng từ 23 giờ đến 1 giờ sáng) bây giờ nàng hoàn toàn không có một chút buồn ngủ.

Men theo ánh trăng lờ mờ nàng bước chân xuống lầu một. Ánh trăng mờ nhạt chiếu hình bóng của Cố Thanh Thanh và vài tên hắc y đang vác một hài tử trên vai.

Cố Thanh Thanh thầm kêu không ổn, vội vàng vận khinh công chuẩn bị bỏ chạy. Song có khinh công có nhanh cỡ nào nàng cũng không kịp tránh được mê dược. Khỏi thuốc mù mịt khắp lầu một, chỉ trong khoảnh khắc thân hình của Cố Thanh Thanh lao đảo ngã xuống.

Một hắc y nhân vội vàng vác nàng lên vai như hài tử trước rồi vận khinh công mang theo các nàng rời đi.

Cố Thanh Thanh mờ mịt mở đôi mắt. Lúc bị ném mê hương tuy nàng đã nín thở song vẫn không cẩn thận hít vào một ít nên mới bị bọn hắc y nhân bắt được.

“ Tỉnh? ” Một tiếng bất ngờ vang lên.

Cố Thanh Thanh không khỏi chau mày, nàng quay sang nơi âm thanh phát ra.

Vốn tưởng kẻ phát ra âm thanh đó là các hắc y nhân đã bắt nàng, không ngờ chủ nhân của giọng nói đó lại là nam hài ngồi cùng bàn ăn với nàng lúc trước.

Hắn dựa lưng vào tường, mái tóc đen nhánh xõa ra trông càng thêm yêu mị. Mặc dù bị trói song phong thái của hắn vẫn vô cùng đẹp đẽ, chẳng hề mất một chút mỹ cảm nào cả.

Đảm bảo được an toàn về tính mạng của nàng tạm thời không bị đe dọa và các hắc y nhân vẫn chưa phát hiện ra nàng đã tỉnh, Cố Thanh Thanh yên tâm quan sát cảnh vật xung quanh nàng.

Hai hài tử các nàng bị nhốt trong một căn phòng sơ sài, vài mạng nhện giăng trên tường, thậm chí còn có những vết máu khô đen đọng lại trên sàn. Nhưng từ bố cục đến mọi đồ vật trong căn phòng này đến vị trí của vũng máu, nàng đều vô cùng quen thuộc.

Không sai, căn phòng này chính là phòng của hạ nhân trong Mạn Tiêu sơn trang!! Nơi mà cả nhà Cố gia bị đồ sát!

Cố Thanh Thanh giật mình người, nhà của nàng là nơi cho mọi người muốn đến là đến, muốn đi là đi? Nàng thử nhúc nhích nhưng hoàn toàn không thể cử động được, bởi cả chân và tay nàng đều đã bị trói.

Cánh cửa của căn phòng bất chợt bị mở ra, cả Cố Thanh Thanh lẫn nam hài đều đồng thời nhắm chặt mắt lại, giả bộ chưa tỉnh.

Xem phản ứng của nam hài đó chỉ sợ đã trải qua tình huống này cả chục lần và cũng dễ nhận thấy là khi Thanh Thanh bị bắt hắn cũng đã tỉnh. Cả hai người đều thừa biết chẳng kẻ nào hoàn toàn bị trúng thuốc mê cả, chỉ có bọn hắc y nhân là ngu ngốc tự đắc!

Nàng lạnh lẽo đánh giá nam hài này trong lòng, tuổi còn nhỏ mà đối mặt với tình huống này mà hoàn toàn không bị suy sụp thì chỉ sợ là kẻ thâm sâu khó lường. Cố Thanh Thanh thì không nói, nàng đã trải qua hai kiếp đương nhiên năng lực thích ứng sẽ hơn hẳn mấy tên nhóc nhỏ tuổi rồi!!

Hai hắc y nhân bước vào căn phòng, mỗi kẻ kiểm tra một người. Hắc y nhân số 1 kiểm tra nàng rồi hỏi hắc y nhân số 2:

“Tiểu tử bên ngoài như thế nào rồi?”

“Hắc hắc, trúng mê dược lăn ra đất rồi!!” Thậm chí để chứng minh cho hành động của mình, tên đó còn đá mấy phát vào nam hài vang lên mấy tiếng “bốp bốp”, cho dù Cố Thanh Thanh nàng không cần nhìn cũng biết lực của cú đá đó mạnh như thế nào! Trong lòng nàng không khỏi trỗi lên một làn sóng mang tên thương hương tiếc ngọc.

Nhưng thương hương tiếc ngọc và ngu ngốc hét lên ngăn cản lại là hai chuyện khác nhau. Nàng và nam hài đó không quen không biết, nàng lại càng

không phải thể loại nữ chính thánh mẫu thấy chuyện bất bình chẳng tha, ngu ngốc xông vào. Mà nàng lại là một nữ phụ ác độc kia!!

“Đừng có đá nữa! Nhờ nó tỉnh thì sao? Thôi, mau ra ngoài chờ bọn kia đưa chủ tử đến. Đừng đi lại lung tung, Mạn Tiêu son trang tuy vậy nhưng nhiều bấy lắm.” Hắc y nhân số 1 lo lắng nhắc nhở.

Nhưng tên số 2 thì lại chẳng quan tâm mấy đến chuyện đó, hắn còn đang bận ảo tưởng về phần thưởng của chủ tử.

“Hắc hắc! Sớm muộn gì chúng ta cũng được chủ tử khen thưởng thôi!”

Rồi hai tên đó bá vai bá cổ nhau bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đậu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cùng nam

Đợi cho đến khi hai hắc y nhân hoàn toàn ra khỏi căn phòng, Cố Thanh Thanh lập tức mở mắt, ngồi dậy.

Nàng nhanh chóng và vô cùng thuần thực co đầu gối lại, luồn tay qua chân, rồi lấy chủy thủ trong hài ra cắt dây thừng trên tay. May mắn là thân thể này của nàng còn nhỏ nên gân cốt khá mềm, dễ dàng uốn nắn, bằng không chỉ sợ là sẽ rất khổ cực.

Song, vì hai tay bị trói nên Cố Thanh Thanh chẳng thể nào một lần cắt trúng dây thừng được. Vài lần nàng cắt trượt trúng vào tay mình. Nàng hít một hơi lạnh, tựa vào tường, cố gắng không để ai nghe thấy.

Không hổ là chủy thủ sắc nhất của Mạn Tiêu son trang, Cố Thanh Thanh nàng mới chỉ trượt nhẹ vào tay mà đã bị cắt sâu đến thế, nàng cắt môi, đợi cho đến khi con đau giảm bớt mới bắt đầu xé vải từ quần áo trên người bỏ vào tay để ngăn cho máu chảy thêm.

Sau đó Cố Thanh Thanh cắt dây thừng, trèo lên cửa sổ đằng sau, chuẩn bị dùng khinh công dời đi, hoàn toàn không có ý định giải cứu nam hài gần đó.

Nàng không ngốc mà làm vậy! Mục tiêu của bọn hắc y nhân này là hắn, nàng chỉ đơn thuần là nhìn thấy chuyện không nên nhìn nên mới bị bắt cùng. Bây giờ nếu nàng đưa hắn theo cùng chắc chắn sẽ bị bọn thích khách kia đuổi theo, hơn nữa mang theo hắn thì vô cùng phiền phức, mình nàng đã không tự lo được mà còn phải lo cho hắn nữa?

Nếu nàng chỉ đi một mình thì chắc chắn khả năng trốn thoát sẽ cao hơn, cho dù đám thích khách này có đuổi theo thì cũng không dữ dội so với việc mang theo hắn!

Thực xin lỗi, tiểu mỹ nam! Nàng đánh bỏ hắn tại đây thôi! Mặc dù Cố Thanh Thanh nàng là người rất biết thương hương tiếc ngọc nhưng cũng không ngu đến nỗi mà như mấy nàng nữ chính thấy người gặp nạn liền xông ra cứu giúp! Nàng không có vòng hào quang của nữ chính! Nàng càng không phải hạng người Mary Sue thánh mẫu!

Hơn nữa nhìn nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành này, hắn không phải nam chính thì cũng là nam phụ của nữ chính đại nhân, chưa gặp được nữ chính thì cũng sẽ được bảo vệ bởi vòng sáng cực hạn hào quang của tác giả thôi.

“Huynh đệ, người định bỏ ta ở đây?” Tiểu mỹ nam vô cùng thân thiện hỏi, cứ như là đang hỏi chuyện về thời tiết hôm nay như thế nào. Thậm chí nàng còn thấy ý cười phảng phất qua gương mặt hắn!

Làm ơn! Hắn hãy nhìn nàng bằng ánh mắt căm hận đi! Hắn càng bình thản nói chuyện, nàng càng cảm thấy tội lỗi có được không?!

“...” Cố Thanh Thanh im lặng không đáp. Nàng hiện thời đang cố gắng giữ cho trái tim mình thực sát đá!! Việc nàng làm đâu sai ở đâu đâu?! Hắn và nàng không quen không biết, nàng cũng chẳng phản bội hắn, vậy thì tại sao nàng lại cảm thấy tội lỗi?

Nhề nào đây chính là khả năng đặc biệt của nam chính và nam phụ?! Chẳng nhẽ tác động tình cảm của hai loại nhân vật này lên người nữ phụ sẽ mạnh hơn với người qua đường Giáp, Ất?

Cố Thanh Thanh cố gắng giữ mặt than tiếp tục việc đang làm dở - chạy trốn.

Mỹ nhân có vẻ phát hiện ra ý nghĩ của nàng, biết không thể dụ dỗ được, hắn bắt đầu chuyển đổi cách thức. Mỹ nhân cười đến thực trong sáng, thực vô hại, thực đẹp, thực lóa mắt và vô cùng dịu dàng, nói:

“Huynh đệ, nếu như không mang ta ra khỏi đây cùng, ta sẽ gọi lớn~”

Nàng cứng ngắc quay đầu lại, hảo cảm cùng mặc cảm tội lỗi chỉ trong vòng một nốt nhạc biến sạch!

Em gái nguoi! Đây chính là mỹ nhân có độc!! Bọn thích khách kia và chủ tử của bọn hần không đáng sợ, đáng sợ là mỹ nhân đang mỉm cười kia kìa!! Đây chính là “tối độc mỹ nhân tâm” a!

“Huynh có biết võ công?” Nàng dò hỏi. Nếu hần không biết, nàng một chưởng đập cho hần nằm đo đất, hừ! Đe dọa bọn cô nương? Không có cửa đâu! Mặc dù Cố Thanh Thanh nàng võ công chẳng ra sao nhưng cố hết sức hần là làm được?

“Ta có biết một ít” Hần cười đáp lại.

Chỉ cần nghe đến đây thì trong lòng nàng một trận khóc than, định luật trong tiểu thuyết áp dụng với nam chính và nam phụ thường là có thể không học thì không biết, nhưng một khi đã học thì vô cùng tinh thông.

Vì mạng sống của bản thân, vì muốn trốn thoát khỏi bọn thích khách đen từ đầu đến chân này, Cố Thanh Thanh không tình nguyện chậm chạp cắt dây thừng cho hần. Nam hài vô cùng tao nhã đứng lên, phúi bụi trên quần áo, mỗi động tác giờ tay nương mày phải nói là vô cùng đẹp mắt.

Cố Thanh Thanh thở dài, trong lòng không khỏi cảm thán, nam nhân vật trong “Tuyệt sắc giai nhân” quả nhiên là đẹp từ nội tâm đến ngoại hình, chẳng bù cho nàng.

Nàng không tự tổn thương mình nữa, nàng bước về phía cánh cửa rồi khẽ hé mở nhìn ra bên ngoài. Theo như trong trí nhớ lờ mờ của nàng, đám thích khách bắt nàng có khoảng tám tên, hiện tại có hai tên canh chừng nàng nên còn khoảng sáu tên ở nơi khác, hơn nữa qua đoạn đối thoại của hai tên đó thì chủ tử của bọn chúng sắp tới.

Bởi vậy nên nàng mới không muốn để nam hài đó gọi lớn, nếu như kinh động, gây chú ý đến những tên ở xa thì sẽ xảy ra rắc rối rất lớn! Hai tên nàng còn có thể xử lý được nhưng tám tên nhào vô thì muốn chạy cũng vô cùng khó khăn.

Nàng quyết định hạ mê dược với thích khách số 1 và số 2 để bóp nát khả năng bọn hần còn có cơ hội phát hiện sự biến mất của nàng khi quay lại kiểm tra lần nữa khi các nàng rời đi từ trong trứng nước.

Cố Thanh Thanh dùng khinh công nhẹ nhàng di chuyển tới vị trí hai tên thích khách. Nàng dặt chủy thủ vào bên hông - nơi dễ lấy, tay cầm chắc gói thuốc mê Ma phi tán.

Nàng chỉ có một cơ hội duy nhất để chuốc thuốc mê bọn chúng mà không bị phát hiện, nếu không thành công, nàng buộc phải dùng chủy thủ xử lý, mà đây là lần đầu Thanh Thanh giết người, khả năng nàng giết chúng là vô cùng nhỏ, mà nàng giết được chúng mà không bị phát hiện gần như là bất khả thi!

Cố Thanh Thanh cố gắng bình ổn tâm trạng, kìm chế nỗi sợ hãi đang làm toàn thân nàng run rẩy. Nàng vung tay ném thuốc mê về phía hai thích khách, ngay lập tức bọn chúng ngã xuống. Lúc này Thanh Thanh mới thở phào một hơi.

Nàng kéo hai tên thích khách về phía cửa căn phòng, dựa lưng chúng vào tường. Làm như thế này, nếu nhìn từ xa sẽ trông bình thường hơn với việc trên đất là chúng thích khách nằm la liệt, mặc dù lại gần sẽ bị phát hiện ngay.

Giữa màn đêm đen thẫm, những ánh trăng yếu ớt soi lên hình bóng của hai hài tử. Hai bóng dáng di chuyển nhẹ nhàng như bướm lướt cành, linh động như mèo, tiếp đất như chuồn chuồn chấm nước, đạp ngói không vỡ, rơi xuống đất không có tiếng động.

Cố Thanh Thanh tuy mặt ngoài tỏ vẻ không quan tâm song thực chất đã tức chế vô cùng. Nàng vốn đâu có muốn mang cục nợ này đi theo!!

Vốn tưởng mặc dù tài giỏi như thế nào thì hần cũng chẳng thể theo kịp nàng, bởi hần chính là tu luyện toàn diện còn nàng chỉ luyện mỗi khinh công, hơn nữa nàng chính là học qua khinh công đặc biệt của bí tịch Mạn Tiêu sơn trang!! Làm thế nào mà hần theo đuổi nàng mãi không dứt vậy? Cái này không phải là có tài năng nữa, nó chính là nghịch thiên! Nghịch thiên đó!

(Liên Suồng: Thực ra không phải vì Thanh tỷ quá cùi bắp hay nam chính quá khủng mà do Thanh tỷ quên mất hai lý do như sau. Thứ nhất, nàng sử dụng bí tịch tại sao hần không thể? Người ta đường đường là nam chính, gia thế cực khủng à nha! Thứ hai, Cố Thanh Thanh học lệch còn người ta học cân bằng mà vẫn đuổi theo được Thanh tỷ vì người ta hơn tỷ 3 tuổi~ Nếu ai chú ý sẽ phát hiện ta miêu tả tuổi hai người đó!)

Mang tâm rối loạn, Cố Thanh Thanh dừng lại trước trận pháp của Mạn Tiêu sơn trang.

Đám người thích khách kia đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng.

Thứ nhất chính là không nên dùng Mạn Tiêu sơn trang làm nơi trú ẩn. Mạn Tiêu sơn trang vốn nhiều bẫy vô cùng, lại thêm sự bổ sung mới của nàng, có thể nó ngăn được kẻ địch ở ngoài trận, nhưng chỉ cần kẻ ở trong không cẩn thận hay có chút xúc tác cũng dễ dàng sập bẫy.

Thứ hai, đáng buồn thay bọn chúng lại vác theo chất xúc tác vô cùng lớn - Cố Thanh Thanh. Không ai còn trên đời này quen thuộc sơn trang này hơn nàng.

Dựa vào trận pháp này, Cố Thanh Thanh quyết định bỏ mặc quả bom hẹn giờ đẹp đẻ này ở lại.

Các người nói xem, nếu như một tên khùng bỏ đưa cho người một quả bom có thất nơ bướm hồng phấn, chẳng nhẽ người lại có thể vui vẻ giữ nó bên mình đến khi nó phát nổ?!

Nếu người có thể, vậy thì Cố Thanh Thanh nài xin nhận người làm sư phụ. Nàng không phải là hoa si, tự nguyện đi cùng kẻ có thể sẵn sàng giết nàng và trên mặt ghi rõ là “Thuộc về nữ chính vạn năng”? Nàng còn quá trẻ để chết a!

Cố Thanh Thanh vui sướng, hí hửng vì nghĩ ra kế sách cắt đuôi quả bom hẹn giờ phiền toái, tung tăng bước vào trận đồ.

Bỗng, Cố Thanh Thanh đột ngột bị kéo lại, mỹ nam hài bắt lấy tay nàng, nắm vô cùng chặt. Nàng bất ngờ quay đầu lại.

Nhìn qua thì rất giống trong thể loại phim tình cảm Hàn Quốc chiếu vào buổi tối, tình cảnh này cứ như nữ chính (là nàng) giận đối nam chính (là tiểu mỹ nhân), rồi nam chính kéo tay nữ chính lại.

Vâng, quả thực là phần hồng bay toán loạn, nhưng thực xin lỗi, nàng không có hứng thưởng thức, lại càng không có hứng nhào vào lòng hán bật khóc! Bây giờ nàng muốn một phát đập hán! Lấy chùy thủ đất bên hông chặt đứt tay hán! Sau đó bỏ chạy như một tên cướp có được không?!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đâu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Trả ơn

Cố Thanh Thanh vui sướng, hí hửng vì nghĩ ra kế sách cắt đuôi kẻ là nam chính hoặc nam phụ, tung tăng bước vào trận đồ.

Nhưng nàng đột ngột bị kéo lại, mỹ nam hài bắt lấy tay nàng, nắm vô cùng chặt. Quá bất ngờ, nàng quay đầu lại.

Cảm giác muốn giết người trong Cố Thanh Thanh như muốn bùng cháy, nàng tròn tròn hai con mắt nhìn vào nơi mà hai bàn tay tiếp xúc.

Nàng cô kim nén khoe miệng đang có một khao khát đến cháy bỏng, khao khát đến tột cùng được chửi tục, cố gắng ngẩng đầu lên nhìn tiểu mỹ nam để làm sao mà trông không cứng ngắc quá mức.

“Huynh nắm tay ta làm gì?” Cố Thanh Thanh nói gần như là rít ra từ khoe miệng lên.

Tiểu mỹ nhân cười cười giả ngu nhìn nàng, hán nói ra một cái có mà đến chết nàng cũng không tin.

“Ta sợ bóng tối.”

Nàng vừa cố gắng hết sức gỡ từng ngón tay của hán ra khỏi bàn tay mình vừa “dịu dàng, chân thành” nói.

“Nam tử hán đội trời đạp đất sợ gì bóng tối chứ? Ha..ha... huynh cứ bỏ tay ta ra đi, ta luôn ở cạnh huynh mà, làm gì có chuyện ta bỏ huynh lại chứ.”

Nhìn bản mặt cười sáng chói có thể so với mặt trời ngày hè của tiểu mỹ nhân, lòng Cố Thanh Thanh thầm phi nhỏ! Tuy mặt hán ta cười đến hiền lành, đến vô hại nhưng thực chất chẳng vô hại tí xiu nào cả!! Nàng gỡ tay hán từ nãy đến giờ mãi mà chưa xong!!

Chấn chấn hán ta đã nhìn ra ý định của nàng! Đến bây giờ nàng hoàn toàn có thể khẳng định đây chính là sinh vật nguy hiểm, điển hình của loại hình bụng đen, “miệng nam mô, bụng bồ dao găm”!!

Cố Thanh Thanh hoàn toàn bất lực, tiểu mỹ nhân bám tay nàng so ra còn chặt hơn so với bị dính keo 502!! Nàng đành phải tự an ủi mình. Nàng là nữ phụ, nếu nàng cứu hán một mạng có thể về sau hán sẽ không so đo tính toán mà nhẹ tay với nàng đi?!

Cuối cùng Cố Thanh Thanh cũng đành ngoan ngoãn, yên phận dẫn tiểu đại nhân vào trận đồ của Mạn Tiêu sơn trang. Tuy nhiên, có vẻ tiểu mỹ nhân vẫn không yên tâm lắm với nàng, suốt cả thời gian vượt qua trận hán vẫn nắm tay không buông.

Rốt cuộc nàng nên cảm thấy hạnh phúc hay đau khổ vì chiếm được tiện nghi của mỹ nhân đây?

Nhờ việc bám chặt không buông vào tay của ra-đa tìm đường Cố Thanh Thanh, mỹ nam hoàn toàn thuận lợi và chẳng tốn một chút sức lực vượt qua trận.

Mãi đến tận khi hai người rời xa Mạn Tiêu sơn trang và xuống dưới chân núi, hán mới chịu buông tay nàng ra.

Suốt quãng đường từ đó đến Hạc Nhu khách điểm, hai người các nàng hoàn toàn im lặng, không ai nói một lời nào. Tiểu mỹ nhân không biết đường trở về, còn Cố Thanh Thanh đang mãi nghĩ mình có đi đúng đường hay không.

Hiện giờ, mọi vật đều bị bao phủ bởi màn đêm đen u ám, tĩnh lặng đến nỗi nàng có thể nghe rõ ràng từng tiếng lá “xào xạc”. Nhờ có trí nhớ cực tốt, Cổ Thanh Thanh có thể nhớ mang máng được con đường về khách điểm Hạc Nhu nếu như nàng tập trung nhìn cảnh vật xung quanh.

Hai người tiếp tục dùng khinh công đi thêm khoảng hai khắc nữa thì Hạc Nhu khách điểm cuối cùng cũng xuất hiện.

Cổ Thanh Thanh nhẹ nhàng đáp xuống trước cửa sổ của phòng nàng, chẳng quan tâm tới bất kì ai hay bất cứ việc gì nữa, mí mắt nàng tựa như đã cách xa nhau mấy nghìn năm, chúng luôn cố gắng hết sức để dính chặt, không rời vào nhau.

Nàng nhanh nhẹn đóng cửa sổ lại, thổi tắt nến rồi mò mẫm trong bóng đêm về phía chiếc giường. Thanh Thanh chẳng thèm thay quần áo, cứ mặc nguyên y phục, chân thì đá hải mỗi cái một nơi, và trườn chần lên tìm Chu công đi đánh cờ.

Cho dù Cổ Thanh Thanh đã xuyên đến đây hơn 5 năm nhưng nàng vẫn không tài nào xóa được cái thói quen dậy đúng giờ. Cho dù tối hôm trước nàng có ngủ muộn đến thế nào đi chăng nữa thì cứ khoảng sáu giờ sáng nàng sẽ lại bật dậy.

Nàng vẫn còn ngái ngủ, hai mắt lèm nhèm, vừa lim dim vừa xuống dưới giường. Hậu quả của việc không chú ý tới đường đi là nàng vấp vào một chiếc hải nằm la liệt trên đất mà hôm trước bị nàng đá khỏi chân, Cổ Thanh Thanh ngay lập tức nằm đo đất, cái trán tiếp xúc vô cùng thân mật với sàn, tạo nên một tiếng “bốp” vang dội.

Đến nước này thì Cổ Thanh Thanh hoàn toàn tỉnh ngủ, nàng nhăn nhó xoa xoa cục u to đùng vừa xuất hiện trên đầu. Nàng buồn bực vuốt mép áo bị nhăn, xỏ hải, dọn phòng gọn ghẽ rồi mới yên tâm xuống lầu một.

Rút kinh nghiệm từ lần trước, lần này Cổ Thanh Thanh xuống đặc biệt sớm, bởi vậy một mình nàng có thể chiếm cứ riêng hẳn một bàn trong góc.

Trong khi nàng còn đang bận tự kỉ, tung hô mình một phen vì trí thông minh của mình thì một âm thanh thập phần mỉa mai và quen thuộc vang lên.

“Huynh đệ, chúng ta thật có duyên. Ta có thể ngồi cùng chứ?”

Cổ Thanh Thanh tặc lưỡi. Đúng là so với keo 502 còn dính hơn. Xung quanh cũng đâu thiếu bàn trống đâu a! Hắn sao lại cứ tấn công nàng vậy?

Thực xin lỗi a, tiểu mỹ nhân, đôi ta đã định là không thuộc về nhau, chỉ đơn thuần là “hữu duyên, vô phận”, người sớm muộn cũng sẽ là người thuộc về hậu cung của nữ chính, gia chỉ đơn thuần là một nữ phụ, gia nào dám thu nhận người? Người cứ bám lấy gia thế này thì làm gia thực khó xử mà. (Liên Suong: Nữ nhi ta lại lên con ASTM!T-T)

Nàng thờ dãi một hơi, quay qua cười tươi tắn coi như là chào hỏi với hắn rồi đáp.

“A, ta...” Câu từ chối còn chưa nói ra hết, thật ra thì còn chưa nói được cái gì thì hắn đã cười tùm tùm ngắt lời nàng.

“Đa tạ. Vậy thì ta không khách sáo”

Rồi chẳng đợi nàng phát ngôn thêm một từ nào nữa, hắn một thân khí chất phong lưu, cử chỉ phóng khoáng nhưng cũng vô cùng tao nhã ngồi xuống cái ghế còn lại. Hai nô tài của hắn cũng lập tức đứng xung quanh luôn cái bàn.

Sau khi đã ổn định chỗ ngồi, hắn mới híp mắt cười, hỏi ý kiến của Cổ Thanh Thanh:

“Huynh đệ, người muốn nói gì a?”

Cổ Thanh Thanh lui người lại một chút để giữ khoảng cách an toàn. Hắn đã ngồi luôn vào bàn rồi, bây giờ đuổi hắn ra thì quá bất lịch sự. Phước chẳng da mặt nàng dày hơn tường thành thì mới dám nói. Thanh Thanh đành nở một nụ cười ôn nhu nhất có thể trả lời.

“Ta vốn định nói xin mời a”

Có lẽ lần đầu tiên dùng bữa với mỹ nhân khiến Cổ Thanh Thanh nàng vui vẻ và vô cùng thỏa mãn, nhưng lần thứ hai này thì lại khắc sâu vào kí ức của nàng bằng sự khủng khiếp của nó.

Xuyên suốt bữa ăn, tiểu mỹ nam liên tục bắn ánh mắt nóng rực tựa tia la-de về phía nàng. Với lí do tốt đẹp - trả ơn cứu mạng, tiểu mỹ nam vừa nở nụ cười trong sáng vừa tấn công bát com tội nghiệp của nàng.

Cái bát com nho nhỏ của Cổ Thanh Thanh liên tiếp được hắn gấp thịt và rau cho vào.

Tuy vậy, nó lại chẳng khiến bát com trở nên ngon miệng hơn, nàng vô cùng chắc chắn là trước khi được gấp vào bát nàng, các loại thức ăn đó từng là sơn hào hải vị, thơm ngon bổ dưỡng!

Nhưng khi hắn gấp món ăn bỏ vào bát, Cổ Thanh Thanh dám cá rằng hắn đã dùng nội lực bóp nát từng miếng thịt. Nhìn từng miếng nát nát, lộn lộn, trộn lẫn với nhau trong bát com khiến người nhìn chỉ muốn ói.

Cố Thanh Thanh mặt đau khổ nhìn bát cơm, tay phải nàng run run cầm đũa, nàng thực không có dũng khí bỏ vô miệng ăn.

“Sao vậy? Sao không ăn đi?” Tiểu mỹ nhân nở nụ cười vô cùng tinh khiết, không lẫn một tia tạp chất nhìn nàng, nhưng không rõ có phải do nàng nhìn không rõ hay là ảo ảnh hay không mà nàng lại nhìn thấy một tia hắc sắc lóe lên trong mắt hắn?!

Tiểu mỹ nhân à, ngươi có chắc là mình đang trả ơn chứ không phải trả thù đấy chứ?!! Đừng như thế mà!

Mặc dù Cố Thanh Thanh nàng từng có ý nghĩ bỏ mặc hắn ít lần (Liên Suồng: Có mà cả quãng đường ấy!) nhưng rốt cuộc nàng vẫn đưa hắn trở về an toàn mà!!

Cố Thanh Thanh nhìn xung quanh mong có người cứu giúp, song chẳng ai chú ý đến bàn này cả!! Ngoại trừ hai tên nô tài của hắn đang không ngừng lườm nàng như thể nếu nàng không chịu ăn là vô cùng ngu ngốc!!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đâu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Người lớn

Các người có biết sự phân biệt đối xử giữa nữ chính và nữ phụ? Đó chính là: Nữ chính ra đường thì vận may bám chặt một tác không rời, không gặp được cao nhân thì cũng phải gặp được nam phụ và nam chính!! Thậm chí, khi ở trong phòng ngủ, nam chính cũng từ đâu đó nhảy vào!

Còn nữ phụ? Hãy lấy Cố Thanh Thanh ra làm ví dụ, nàng chính là một tấm gương sáng chói, Cố Thanh Thanh nàng chính là nữ phụ kiêm đại boss cuối cùng, vừa ra khỏi nhà một ngày đã gặp thích khách, không những thế còn đánh mất ngọc bội!

Khụ...khụ riêng chuyện bữa sáng thì nàng có thể chịu đựng được. Nàng tình nguyện bị mỹ nhân ngược a!

Cái gì? Các người nói Thanh Thanh không công bằng? Tiểu mỹ nhân đẹp, người ta có quyền, còn mấy bạn thích khách kia chỉ cần nhìn qua thân hình là biết xấu rồi!

Được rồi, quả thật nàng có hơi thiên vị...

Chúng ta cùng quay lại chủ đề chính, khả năng gặp thích khách trong ngày đầu tiên ra ngoài thậm chí còn nhỏ hơn quay xổ số mà trúng thưởng!! Rốt cuộc Cố Thanh Thanh nàng đây chính là xui xẻo hay may mắn?! Quả nhiên là vận xui đại nhân đã phải lòng nàng!!

Khi Thanh Thanh nhận ra số phận của một nữ phụ đi ngược tình tiết là vô cùng xui xẻo và nguy kịch, nàng lập tức tận lực tránh bước ra khỏi phòng và cách ly những nơi công cộng thường xảy ra những chuyện cầu huyết trong truyền thuyết. Mặc dù chỉ riêng ở trọ trong khách điểm cũng là lúc thường gặp những chuyện phi lý vô cùng nhưng biết làm sao đây a! Cô Thanh Thanh nàng đã lỡ trả tiền thuê phòng rồi! Bây giờ bỏ đi thì phí lắm! Làm người phải biết tiết kiệm!

Nàng buồn bực ngồi tự kỉ trong góc phòng vừa than thở, suy nghĩ về cuộc đời bi kịch và gặp ghềnh của mình trong tương lai không xa, tay phải vừa cầm đũa gà, tay trái vừa cầm bát cơm để ăn một bữa sáng muộn.

Cả bữa sáng hôm nay mặc dù được mỹ nhân hành hạ khá vui vẻ nhưng nàng vẫn là vô phương nhồi nhét đồng “mỹ vị” vào bụng, chỉ đành lấy lí do mệt mỏi tháo chạy a! Hơn bao giờ hết, Cố Thanh Thanh nhớ Yên Mộ Quân da diết tựa như người giám béo thương nhớ thức ăn. Rốt cuộc là bao giờ hắn mới đến đón nàng?

Cuối cùng, không phụ sự tương tư đêm ngày của nàng, Yên Mộ Quân cũng bắt đầu lộ mặt.

Lúc đó vào khoảng đầu giờ Mùi (giờ Mùi = 13h-15h), khi Cố Thanh Thanh chán nản nằm bẹp dí trên đất, thì trên cánh cửa gỗ của căn phòng cuối cùng cũng vang lên tiếng gõ cửa.

Nàng như một con zombie lơ đãng bước xuống giường, ló đầu, dùng cặp mắt cá chết mệt mỏi ngó lên nhìn người gõ cửa. Đứng trước cánh cửa gỗ là một tên nô tài lạ mặt.

Cố Thanh Thanh mặt không đổi sắc ném cho tên nô tài xa lạ cái hà bao trống rỗng của Yên Mộ Quân, mở to mắt nhìn chăm chăm hắn ta, vừa mở miệng tính nói thì đã nghe thấy tiếng kêu gào đau khổ của hắn.

“Nha đầu!! Ngươi như thế nào tiêu hết tiền của ta trong một ngày!! Đây là tiền tiêu vặt cả tháng của ta!!” Hắn đau khổ lên án.

Cố Thanh Thanh ngậm miệng đang định nói vào rồi bắt đầu im lặng, im lặng, im lặng thật lâu.

Sau đó, lập tức mặt than đóng sập cửa trước mặt Yên Mộ Quân, nhanh chóng chạy về phía giường, chui vào trong chăn, lấy gối bịt chặt hai tai lại, lòng thầm nhủ mắt không thấy, tai không nghe, tâm không phiền.

Tuy nhiên, Yên Mộ Quân vẫn tiếp tục đập cửa rầm rầm và gào thét như có ai vừa chặt tay hắn, thậm chí Cố Thanh Thanh ở trong phòng còn nghe thấy tiếng khóc thút thít nức nở của ai đó.

Nàng không ngờ hắn lại vì một túi tiền mà lại có thể khổ sở như thế! Vốn ban đầu tiêu tiền của hắn đã ngại ngần rồi (Liên Suong: Thật sao?) bây giờ Mộ Quân thành ra như thế làm nàng lại càng quýnh hơn.

Cố Thanh Thanh nàng mới chỉ có kinh nghiệm dỗ dành trẻ con thôi còn chuyện đi dỗ dành một đại thúc thì nàng chưa làm qua lần nào cả! Đây chính là việc cực phẩm có một không hai, có người cả đời cũng chưa từng gặp qua cảnh một nam nhân khỏe mạnh lại nằm ăn vạ với một tiểu cô nương!! Đây là chuyện cỡ nào ngược đời!

Cuối cùng, rốt cuộc Cố Thanh Thanh cũng không chịu nổi sự mè nheo của Yên Mộ Quân, nàng mặt đen mở cửa định bước ra ngoài mang hắn vào, tuy nhiên, chỉ trong giây lát, không cần Thanh Thanh mở lời, Mộ Quân lập tức lao vào phòng. Hắn chọn nơi có ít đồ đạc và sạch sẽ mà nằm xuống tiếp tục khóc lóc.

“Ồ..ô..ô! Ta không biết đâu! Ngươi bắt nạt ta! Ngươi tiêu hết tiền của ta! Ta không biết đâu! Ngươi còn không mau tiền cho ta đi!!”Hắn lăn tròn từ trái qua phải rồi lại từ phải qua trái, lăn lộn khắp cả căn phòng.

Cố Thanh Thanh bắt đầu nhìn hắn không nhéo như một đứa trẻ, đành phải giương cờ trắng đầu hàng. Nàng bước tới bên cạnh hắn, ngồi xổm xuống, vỗ vỗ lưng hắn an ủi:

“Được rồi! Ta thật xin lỗi ngài mà! Ngoan, đừng khóc nữa có được không?”

“Ta không nghe! Ta không nghe! Nha đầu nhà ngươi bắt nạt ta!” Yên Mộ Quân meo meo vừa khóc vừa bịt tai lại, quay lưng với nàng.

Khỏe miệng Thanh Thanh liên tục co giật, đoạn đối thoại trên sao lại có thể giống mấy câu nói sến súa của nam chủ phúc hắc với nữ chủ tiểu bạch thảo tàn vậy?!

Mộ Quân điều chỉnh âm lượng đủ để lọt vào tai nàng, giả vờ lầm bầm nói:

“Ta từ thâm sơn cùng cốc đến mang ngươi về, giúp đỡ ngươi không ít chuyện, vậy mà ngươi có thể không biết xấu hổ đối xử với ta như vậy! Ta thật không ngờ ngươi lại bội bạc như vậy!”

Lại nghe thêm câu này của hắn ta, mồ hôi lạnh của Cố Thanh Thanh chảy ầm ầm như thác. Được rồi, Yên Mộ Quân đại nhân à, ngài đáng tuổi thúc thúc của Cố Thanh Thanh nàng đây, ngài làm ơn có phong thái của người lớn một chút có được không? Tại sao ngài lại tuyệt vọng quý trên đất như một nữ nhân đánh cả tuổi thanh xuân cho kẻ hạ lưu là nàng rồi bị phụ bạc? Đừng tưởng nàng không biết gì cả!! Nàng thấy rõ ràng hình ảnh tay hắn lén lút vẹo đuôi đây!

Đôi lúc nàng thật sự rất nghi ngờ về giới tính của Yên Mộ Quân! Có lẽ, hắn thật sự bị bê đê.

Phát hiện ra Cố Thanh Thanh không tập trung vào mình, Mộ Quân lại bắt đầu điên cuồng thút thít nức nở, cố gắng rặn ra vài giọt nước mắt.

Nàng buồn cười nhìn một tên nam nhân tuổi trung niên đang lăn lộn khóc lóc trên sàn nhà, đành phải lấy từ trong tay nải ra hơn nửa ngân phiếu mang theo, quơ quơ trước mặt hắn.

“Ta chịu thua ngài, ta đền cho ngài là được chứ gì?”

Lúc này hắn mới chịu ngừng đầu lên, giương đôi mắt khô ráo chẳng dính lấy một chút nước mắt nào cả nhìn về phía ngân phiếu trên tay Cố Thanh Thanh.

“Ngươi cho rằng ta kiệt sĩ đến mức độ vùi tiền của một đứa trẻ? Thôi, dù sao chuyện đã qua rồi thì cũng nên cho qua đi thôi! Con người không nên luôn nhìn vào quá khứ.” Yên Mộ Quân ung dung đạo mạo đứng, thân nhiên vừa phủ bụi dính trên quần áo vừa nói, giống hệt như kẻ vừa nằm ăn vạ trên đất không phải hắn.

Thực sự Cố Thanh Thanh rất muốn nói, phiền toái ngài hãy hành động và nói chuyện một cách đồng nhất có được không? Ngân phiếu từ lúc nàng đưa ra hắn đã bỏ luôn vào trong ngực rồi, làm như nàng sẽ đòi lại ấy, vậy mà hắn còn không biết xấu hổ nói như vậy...

Yên Mộ Quân liếc mắt nhìn mấy tờ ngân phiếu hơi lộ ra trong hành lí của nàng, khề ho nhẹ:

“Kì thực vẫn không đủ...”

Cố Thanh Thanh đen mặt nhìn hắn, không phải là không đủ mà là còn thừa nữa! Vừa nãy ai là kẻ đã nói không so đo với trẻ con?!

Nhiều năm sau, vào một ngày mà nàng đang phơi thuốc bổ tiện mồm hỏi sư phụ:

“Sư phụ, ngài nghĩ ưu điểm chung của người trong Phù Sinh cốc là gì vậy?”

“Người của cốc ta ưu điểm đầy mình, nhưng nổi bật nhất vẫn là tự tin (mặt dày), da mặt chỉ là vật bên ngoài, chúng ta phải chú ý đến tâm hồn bên trong.”
Sư phụ nàng mặt không đỏ, tim không đập, thậm chí còn đầy tự hào nói.

“.....ôi, vừa nãy trời gió lớn quá, sư phụ, người vừa nói gì vậy?”

Lúc Yên Mộ Quân đến đón Cổ Thanh Thanh thì cũng đã qua giờ ăn trưa, bởi vậy, hai người chỉ mua hai chiếc bánh bao ăn tạm.

Sau khi mỗi người đánh chén xong một chiếc bánh bao, Mộ Quân và Thanh Thanh cùng chỉnh chu quần áo, rồi như một đôi chủ tớ thực sự, hai người bình tĩnh xuống lầu một trà phòng.

“Ồ! Tiểu thiếu gia! Lần sau nếu ngài có qua đây lần nào nữa thì cứ ghé lại đây một lần nhé! Haha!” Chương quây cười vui vẻ.

Cổ Thanh Thanh cũng tươi cười đáp lễ nhưng lòng lại vô hạn xót xa, đương nhiên, đương nhiên nàng sẽ tới, mỗi năm sẽ đến một lần, vào ngày giỗ Cổ gia... Chờ đến ngày nàng đủ mạnh mẽ có thể trả thù, để có thể bảo vệ những gì thân thương nhất, thì nàng nhất định sẽ một lần nữa đường đường chính chính bước vào cửa chính Mạn Tiêu sơn trang trong thân phận nữ nhi của Cổ Thanh Lam, thành viên của Cổ gia!!

Không cần thề thốt một lời nào cả, cũng chẳng cần tự hứa với chính mình, bởi đó là điều hiển nhiên đối với nàng!! Phá hủy những gì nàng yêu thương nhất thì cũng phải nhận lại một kết quả tương tự, không, phải khủng khiếp hơn!

Ánh mắt Cổ Thanh Thanh kiên định nhìn bầu trời xanh thẳm trên cao, khỏe miệng không khỏi nhếch. Mẫu thân, thúc thúc, gia gia, ngoại tổ mẫu, mọi người từng nói sẽ mãi dõi theo con, nếu là như vậy, xin hãy đồng hành cùng con trên con đường này, hãy nhìn con từng bước, từng bước lấy lại công bằng cho mọi người!!

Lấy ưu thương làm động lực, lấy hận thù để cố gắng, Cổ Thanh Thanh chậm rãi bước ra khỏi Hạc Nhu khách điểm, từ đây, một hành trình mới sẽ bắt đầu...

Từ ô cửa sổ của một căn phòng chữ Thiên khác, tiểu mỹ nhân đang chống cằm lười biếng nhìn bóng dáng của Cổ Thanh Thanh và Yên Mộ Quân.

Hắn một tay vân vê một miếng bạch ngọc tinh xảo chạm khắc đôi cá với những chiếc vây cá như những chiếc quạt lụa mềm mại đang tung tăng bơi lội, biểu tượng cho sự giàu sang, phú quý và may mắn – ngọc bội của Cổ Thanh Thanh.

“Đi điều tra xem trong Mạn Tiêu sơn trang có bé gái nào khoảng từ năm đến sáu tuổi và xuất xứ của chiếc ngọc bội.” Nam hài nhân nhật nói với hai tên nô tài đang cung kính đứng đằng sau.

“Thuộc hạ tuân lệnh!”,.....

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đâu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Cổ Thanh Thanh đi đầu, dẫn theo “người hầu” Yên Mộ Quân 'khúm núm' theo sau bước ra khỏi Hạc Nhu khách điểm. Bên ngoài đã có một cỗ xe ngựa chờ sẵn.

Vì hiện tại hai người đang phải che dấu hành tung nên Mộ Quân chỉ thuê một cỗ xe ngựa miễn cưỡng gọi là xa hoa để tránh gây chú ý, là mẫu xe ngựa điển hình mà những nhà giàu hay sử dụng. Tuy nhiên, ngay khi Cổ Thanh Thanh liếc mắt đánh giá hai con ngựa dùng để kéo xe, lòng nàng lại khẽ than thở.

Kiếp này, xuất thân của nàng mặc dù chẳng khác nào cành vàng lá ngọc, song Cổ gia vốn là một thế gia nổi tiếng về võ học trong giang hồ, lại giàu nứt đổ đổ vách. Bởi vậy, Cổ Thanh Thanh nàng được quản giáo nghiêm ngặt vô cùng, kể cả từ võ học đến cầm kì thư họa, nàng cũng đã từng tiếp xúc và sử dụng không ít bảo mã có thể khiến ngay cả người trong hoàng gia cũng phải xuyết xoa, ghen tị. Do đó, nàng cũng có thể nhận biết đâu là bảo mã.

Hai con ngựa kéo cỗ xe này nhìn qua vốn tưởng chỉ là hai con ngựa với bộ lông màu nâu sẫm thông thường nhưng thực chất lại là hai con ngựa lấy từ bên Mông Cổ a. Giống ngựa này thực sự rất dai sức, có thể phi nước kiệu trong nửa ngày mà không nghỉ ngơi, vốn được mệnh danh là “thiên lý mã”.

Quả nhiên là hành tẩu trong giang hồ thì người có địa vị cao nhất vẫn là người của Phù Sinh cốc! Chúng ta mặc kệ người võ công cao thế nào, quyền lực lớn ra sao, gặp ta người vẫn phải cúi đầu tôn kính!! Vì sao a? Vì Phù Sinh cốc chúng ta có Nhã thần y. Bằng không, một là chúng ta hạ độc cả gia tộc nhà người, hai là sau này các người đau ốm, có ốm chân, liệt giường chúng ta cũng không đưa giải được!!

Vì chiều cao đáng xấu hổ của Cố Thanh Thanh không đủ để một bước lên xe ngựa, mà cũng vì hình tượng của mình trong mắt mọi người xung quanh, nàng càng không thể bắt nhả mà trèo lên xe như con khỉ, nàng đành phải ngoan ngoãn để Mộ Quân bế lên xe.

Cố Thanh Thanh chui vào trong xe ngựa, rồi tiếp tục ngo ngoác nhìn hắn cũng chui vào theo sau, trên mặt hiện rõ hai dấu chấm hỏi to đùng. Yên Mộ Quân không biết xấu hổ nói:

“Hay là ngươi đánh xe thay ta?”

Nàng câm lặng, mặt méo xệch nhìn hắn, thực sự, Yên Mộ Quân đại nhân à, tại sao ngài lại có thể dùng vẻ mặt hiền nhiên nói câu đó với nàng? Cứ cho là nàng đã là người lớn nhưng nàng chính là đang trong thân xác của một tiểu hài tử chưa được mười tuổi đấy!? Hắn xác định là đang nói với nàng chứ?

Cố Thanh Thanh bình tĩnh quay mặt nhìn khung cảnh bên ngoài, lơ đi câu hỏi dờ hoi của Mộ Quân. Cuối cùng, sau một lúc thật lâu thật lâu, vì không có tiếng trả lời, hắn ta mới bắt đầu phụng phịu chui ra ngoài đánh xe.

Xe ngựa bắt đầu di chuyển rời xa khỏi khách điểm, song cũng không đi trên đường lớn như bình thường mà lại rẽ vào một đường nhỏ khác.

Lần trước, khi từ Mạn Tiêu sơn trang đến Hạc Nhu khách điểm, nàng và Yên Mộ Quân đánh chiếc xe bò cũ nát vào con đường nhỏ và vắng vẻ để tránh gây chú ý, lần này, nàng và Yên Mộ Quân vẫn tiếp tục đánh xe vào một con đường nhỏ khác để tránh mấy tên đang theo đuôi...

Cố Thanh Thanh ngồi trong xe khóc không ra nước mắt, tuy nàng không phải thánh mẫu nhưng vẫn chưa từng trộm cắp, giết người hay phạm pháp, vậy vì sao nàng lại luôn phải chịu đựng cái kiếp trốn tránh, sống chui sống nhủi như bị truy nã vì hành thích vua?!

Cỗ xe vẫn di chuyển với tốc độ không nhanh không chậm so với tốc độ ban đầu, tựa như chủ nhân của nó chẳng hề hay biết có người đang theo dõi phía sau.

Quang cảnh bên đường dần dần thay đổi, từ những một rừng cây rậm rạp trở thành những bụi cỏ thưa thớt, những tán cây xum xuê dần dần biến mất, để lộ ra một bầu trời oi bức đầu chiều.

Bởi vì thiếu đi những nơi ẩn nấp, những cái đuôi không thể đuôi theo hai người sát nút mà buộc phải thả chậm tốc độ để giữ khoảng cách.

Lợi dụng điều ấy, Yên Mộ Quân lập tức nở ra một nụ cười nham hiểm, vẻ mặt lộ rõ ý nghĩ “Lão tử đợi mãi thời cơ này”, đồng thời tăng tốc một cách đột ngột, bỏ xa những người theo dõi các nàng vẫn còn ngo ngoác phía sau.

Hắn điều khiển cỗ xe tựa như một tay đua, chiếc xe xóc nảy làm người bên trong chẳng vui vẻ chút nào. Hai hàng rong biển từ mắt chảy dài, Cố Thanh Thanh một tay ôm hành lý của mình, một tay che đầu để tránh bị va đập, vốn ban đầu nàng đang nghiêm chỉnh ngồi thì bây giờ lại đang lăn lộn ở bên dưới sàn.

Mỗi lần nàng cố gắng ngồi dậy thì Mộ Quân lại bắt đầu quẹo trái quẹo phải, chỉ kém xoay vòng vòng 720 độ, hại nàng lại tiếp tục va đầu vào thành xe rồi bắt lực ngã xuống.

Chán nản, Cố Thanh Thanh bỏ cuộc, ngừng cố gắng đứng dậy và phản kháng, nàng nằm hình chữ đại, quyết định cứ để cho mình như chiếc xúc xắc bị lắc liên tục, đập đầu khắp nơi một lượt cho xong!

Tên Yên Mộ Quân này nếu cho về thời đại của nàng thì nhất định hoặc là trở thành tay đua xe ô tô có tiếng hoặc là trở thành tên phá hoại có tiếng vĩnh viễn không có được bằng lái xe!!

Cuối cùng, sau một hồi hành hạ Cố Thanh Thanh, cỗ xe cũng bắt đầu ngừng lại: Yên Mộ Quân đã điều khiển chiếc xe ngựa núp ở phía trong lùm cây rậm rạp hiểm thấy ở nơi này.

Cố Thanh Thanh ngó chiếc đầu nổi lên cục u ở khắp nơi của mình ra khỏi xe ngựa, nhìn bóng dáng của những chiếc đuôi phiến toái đang dùng khinh công tìm kiếm hai người nàng, rồi lại quay ra nhìn về mặt đắc ý của Mộ Quân.

Nàng khinh thường liếc hắn, lớn bằng này tuổi rồi mà còn lộ ra vẻ mặt “Ta thật giỏi! Còn không mau quỳ xuống xin chữ ký của ta!”. Rất tiếc, tài lái xe ngựa của hắn đã tặng cho nàng mấy cục u làm đồ trang trí trên đầu, nên nàng không hề có ý định dùng ánh mắt ngưỡng mộ của mình nhìn hắn đâu!!

Tình huống lái xe ‘êm mượt’ vừa nãy của Yên Mộ Quân đã để lại cho Cố Thanh Thanh ám ảnh không nhỏ về xe ngựa, nàng quyết định không vào trong mà ngồi ở bên ngoài cạnh hắn.

“Mộ Quân, người ở Phù Sinh Cốc ai cũng giống ngài à?”

“Nha đầu ngươi nói các vớ vẩn gì vậy? Bọn họ (trừ Nhã thần y) làm sao có thể tài giỏi bằng ta?!”

Khóe miệng Thanh Thanh liên tục co giật, đại nhân, ý nàng không phải vậy, không phải vậy mà!! Ý Cố Thanh Thanh nàng vốn là ai cũng dờ hoi như ngài à mới đúng!

Trong vụ ngươi truy ta trốn kia, Mộ Quân phải vào đường nhỏ rồi mới cắt được đuôi, vì vậy hiện tại hắn phải quay xe ngựa đi ngược lại để trở về quan đạo. Tiếp tục đánh xe thêm ba khắc, Yên Mộ Quân do nhầm chán bắt đầu mở miệng hỏi linh tinh:

“Nha đầu, ta dám chắc lúc chúng ta rời khỏi sơn trang thì không có ai theo dõi, vậy tại sao bây giờ lại trở thành như thế này? Người không phải là chộc vào rắc rối nào chứ?”

Haha... Làm ơn đừng nói chuyện này trước mặt nàng chứ... Trong khi nàng đang cố gắng đá bay đáp án câu hỏi này từ khi phát hiện ra có người theo dõi mà hần cứ nhắc đi nhắc lại liên tục thì nàng làm sao mà quên được?!

Một rắc rối? Không phải, nàng đã lỡ chộc phải một đồng rắc rối to đừng cơ!!

Không, không, trên đời này luôn không thiếu sự trùng hợp, chắc chỉ là trùng hợp, tiểu mỹ nhân đầu thể rảnh rồi đến mức đó được!! Cố Thanh Thanh không ngừng bào chữa, trốn tránh sự thật.

Chẳng quan tâm nàng không trả lời câu hỏi trước, hần lại bắt đầu tự ki hời một đồng linh tinh khác, cuối cùng, Yên Mộ Quân mặt đầy dấu hỏi thắc mắc.

“Nha đầu, lúc ta đến đón người, làm sao người phát hiện ra đó là ta?”

“Ha..ha.. Đó là bí mật...” Cố Thanh Thanh cứng ngắc gãi đầu, gượng gạo cười.

Thực ra đây là một câu chuyện tràn ngập máu chó!! Cố Thanh Thanh nàng đâu có phát hiện ra tên nô tài lạ hoắc đây là Yên Mộ Quân chứ?! Chỉ là lúc đó vì chờ hần mà nàng không ăn trưa dẫn đến đói bụng, tưởng hần là tiểu nhị nên mới đưa hà bao cho hần, chuẩn bị gọi cơm trưa có được không? Ai ngờ lại xảy ra chuyện phi logic này chứ?!

Trốn tránh ánh mắt hiếu kì của Mộ Quân, nàng nhìn ra xa phía trước - nhờ có tập võ công mà hiện tại tầm nhìn của nàng cũng xa và rõ ràng hơn người bình thường rất nhiều - quan đạo nhộn nhịp người đi lại, cách Hạc Nhu khách điểm không xa xuất hiện.

Nàng thở dài buồn bực, đành phải gạt bỏ ám ảnh bước vào trong xe ngựa, dù sao thì bình thường cũng chẳng có một thiếu gia, công tử nào thay vì ngồi trong xe mà lại ra ngoài ngồi bên cạnh tên người hầu đánh xe cả.

Đi ra đến đường lớn, Yên Mộ Quân tập trung đánh xe, còn Cố Thanh Thanh im lặng nằm trong xe, thi thoảng lại bóc một miếng điểm tâm ăn.

Nàng ngẩng người nhìn lên trần xe, lắng nghe tiếng vó ngựa va chạm với nền đất, lắng nghe tiếng bánh xe mỗi khi cán lên những chiếc lá vàng khô héo, như một bản nhạc kì lạ nhưng lại vô cùng vui tai.

Cố Thanh Thanh vui vẻ khẽ ngâm nga một khúc ca nào đó mà ngay cả mình cũng không nhớ, cảm giác yên bình này khiến nàng vô cùng hoài niệm..

Tiếng hát ru của mẫu thân lại vang vọng đầu đây, từng kỉ niệm ngày xưa như một thước phim cũ lần lượt chiếu lại....

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đâu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Lời thoại kinh điển

Cỗ xe ngựa dưới sự điều khiển của Yên Mộ Quân nhanh chóng rời khỏi Thanh Thủy trấn, đi ngược hướng tiến về kinh thành Trường An, bắt đầu di chuyển vào một ngọn núi hoang vắng.

Trọng Đà Sơn cao chót vót khiến người ta có cảm tưởng đỉnh của nó đang chộc thẳng vào nhà trời. Đặc biệt là những rừng cây rậm rạp âm u như ẩn như hiện trong lớp sương mù trắng mờ lạnh lẽo, tiếng chim kêu đứt quãng trên ngọn núi không khiến Trọng Đà Sơn trở nên bớt đáng sợ mà còn tăng thêm cái cảm giác khủng khiếp ấy. Không một tia sáng nào của ánh mặt trời có thể len lỏi qua từng tán từng tán cây dày đến thế.

Tiếng thác nước chảy xối xả vang vọng khắp ngọn núi với những con dốc tường chừng như dựng đứng, con đường đi lại duy nhất thì lại là con đường đất nhỏ hẹp, gồ ghề. Những bông hoa dại lưa thưa ướt đầm sương đêm có một sức sống mãnh liệt bám trụ trên con đường có vẻ là trông bình thường nhất.

Tất nhiên, điều làm Trọng Đà Sơn trở nên hoang vắng, ít người như thế không thể nào chỉ đơn thuần do địa hình và quang cảnh nơi đây, không chỉ nổi tiếng với cảnh vật khiến người xem dựng tóc gáy, ngọn núi này còn nổi tiếng với những tên thổ phỉ chuyên cướp bóc.

Mặc dù, đám sơn tặc ấy chẳng hề khỏe mạnh hay tinh thông võ nghệ như lời đồn, những tên cướp này vốn là người dân sinh sống dưới chân núi.

Nhiều năm về trước, khi một con lũ lớn quét ngang một thôn nhỏ, phá sạch cửa cải và hoa màu, nhân dân vì cùng túng quá, chẳng thể trả nổi thuế cho nhà nước nữa, rồi lại thêm những tên tham quan không quan tâm đến những con người sinh sống trên mảnh đất này, chúng vẫn tiếp tục bóc lột họ, cuối cùng, người trong thôn đành phải đi trộm cướp.

Trộm cướp mãi cũng thành quen, dần dần người trong thôn nhỏ đó tụ hợp thành một đám thổ phỉ cực kì thân thuộc với ngọn núi cheo leo hiểm trở này.

Trọng Đà Sơn nguy hiểm trùng trùng nhưng lại là con đường duy nhất đi từ Chiếu Nam – nơi phát triển kinh thương nhất đất nước đến kinh thành. Do đó,

tuy đội quân được triều đình cử đi tài giỏi đến mấy cũng không thể tiêu diệt được toán cướp sống trên ngọn núi Trọng Đà.

Cỗ xe trở Cố Thanh Thanh và Yên Mộ Quân bỗng đột ngột dừng lại, khiến nàng trực tiếp ôm hôn sàn xe thắm thiết. Thanh Thanh dụi dụi hai con mắt vẫn còn đang lơ mơ buồn ngủ, đang ở trong chiếc chăn ấm áp bỗng đột ngột bị làn sương giăng xung quanh ngọn núi lửa vào trong xe làm nàng lạnh đến nổi cả da gà, hoàn toàn tỉnh ngủ.

Qua cửa xe, khi tấm rèm lụa bị gió vén lên trong giây lát, Cố Thanh Thanh phát hiện cỗ xe ngựa mà Yên Mộ Quân thuê đã bị bao vây bởi một đám người to khỏe, tay cầm những lưỡi đao sắc bén ánh lên những tia sáng lạnh.

Sau đó, một tình huống cầu huyết trong truyền thuyết bắt đầu diễn ra.

Một tên cướp mặc quần áo bẩn thỉu, râu quai nón, khệnh khạng lại gần cỗ xe ngựa, tựa như đã học thuộc lời thoại kinh điển trong phim kiếm hiệp, nói:

“Đất có thổ công, sông có hà bá! Đường này do ta mở, cây này do ta trồng, ai muốn đi qua thì phải nộp tiền lộ phí!”

Cảm tưởng của Cố Thanh Thanh hiện tại: 冏! 冏! 冏! Này, này, chuyện này quá cầu huyết rồi! Quá phi logic!! Tại sao cái số của nhân vật phản diện lại xui xẻo đến mức này cơ chứ!! Nàng mới đi ngược tình tiết có 2 ngày, tức là bốn mươi tám giờ, tại sao mới đó mà máu chó lại cuộn cuộn như biển Thái Bình Dương bao la, rộng lớn vậy!?

Mặc kệ những suy nghĩ rối loạn trong đầu Cố Thanh Thanh, Yên Mộ Quân dùng ánh mắt khinh bỉ, đầy lộ liễu, không thèm che dấu nhìn tên sơn tặc trước mắt, bộ dáng thô tục khác hẳn với bản mặt hình lãnh, chất phác của mình, hần giờ ngón tay giữa chỉ về phía chúng, gần như nhảy dựng lên, hét thẳng vào mặt:

“Ta phi, phi, phi! Bỏ đại nhân không cướp tiền của người đã là phước đức các người tu luyện mấy đời, làm gì đến lượt các người cướp tiền của ta!!”

Im lặng kéo dài thật lâu, thật lâu...

Tất cả sơn tặc đều ngậy người trước hành động ‘bình thường’ của hắn. Không phải là hắn nên hoảng sợ giao tiền ra hay sao?!

Rồi gân xanh lần lượt hiện lên trán từng tên thổ phi, sau khi tiêu hóa xong lượng thông tin đồ sộ mà Yên Mộ Quân vừa truyền đạt. Bởi vậy, nhờ hành động của Mộ Quân, hai người Cố Thanh Thanh và hắn được sơn tặc ‘tốt bụng’, ‘lịch thiệp’ ‘mời’ về trại.

Cố Thanh Thanh mếu máo đi theo sau hắn ta, thật sự là khóc không ra nước mắt, nàng vốn định ra ngăn cản nhưng lại không kịp bịt miệng hắn... Không phải là bọn họ có rất nhiều tiền hay sao?

Quả nhiên là Yên Mộ Quân còn yêu tiền hơn mạng, nhưng dù thế nào cũng đừng làm ảnh hưởng đến nàng chứ!! Trái tim của nàng rất non nớt, rất mong manh, yếu đuối a!

Mang theo vẻ mặt đau khổ, nàng một đường dễ dàng tiến thẳng vào bên trong sơn trại.

Đến đại sảnh, Thanh Thanh được một thổ phi ‘nhẹ nhàng đặt’ xuống đất. Ngồi cao cao trong đại sảnh chính là ba vị chủ trại, nói chính xác là ba đại nhân vật có quyền lực nhất ở đây, gọi tắt lần lượt là: Lão đại, lão nhị và lão tam.

Bình thường, theo như kinh nghiệm đọc tiểu thuyết lâu năm, cái tên một mình chiếm một ghế phủ da hổ ở giữa hẳn là lão đại, còn hai người, một cao gầy, thấp bé, một to lớn, không lồ đối nghịch nhau như trời với đất ngồi bên cạnh hẳn chắc hẳn là lão nhị x lão tam.

Mô phỏng triều đình phong kiến, một tên sơn tặc bước vào trong, chỉ kém hô ba vị đại nhân vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế, nửa quỳ trên mặt đất, kê lại chi tiết đầu đuôi câu chuyện.

Kì thật Cố Thanh Thanh thật sự rất muốn nói, đại ca à, không cần kể chi tiết đến thế đâu, đây đâu phải giờ tập làm văn chứ! 冏

“Cái gì?” Tên cao to, trông có vẻ thiếu muối tức giận đứng lên, hùng hùng hổ hổ hét thẳng vào mặt ba người đang quỳ dưới đất, đúng hơn là Yên Mộ Quân đang chây lười nằm bò ra như con sâu...

“Được rồi lão Tam, đừng có kích động quá.” Lão Đại chán nản day day hai huyệt thái dương của mình.

“Nhưng...nhưng...huynh xem hắn dám...” Tên Lão Tam không cam lòng, gắt gỏng phản đối.

Xem ra, những hành động ngu ngốc của tên Lão Tam không chỉ xảy ra ngày một ngày hai, tên này chắc chắn tay chân hoạt động nhanh hơn não bộ, nếu như nàng quỳ xuống, khóc lóc, van xin, ôm chân hắn thì có được tha mạng hay không? – Cố Thanh Thanh không có chí khí nghĩ.

“Theo đệ, trước hết cứ nhốt bọn chúng vào trong kho, rồi chờ buổi tối xét xử cũng không muộn, dù sao, khoảng hai canh nữa, theo tình báo thì có một đám蛾 là, người đầy mùi tiền mang lương thực đi ngang qua.” Tên nhỏ thó còn lại đang im lặng hít đôi mắt vốn nhỏ bé của mình, xoa xoa bàn tay, the the nói.

Cố Thanh Thanh lòng thầm cảm tạ Lão Nhị vì đã kịp hoãn cuộc hành hình của mình đến buổi tối cả ngàn lần, từ bây giờ đến lúc đó, nếu may mắn, nàng có thể kịp thời cứu Yên Mộ Quân và nàng, rồi hai người cùng cao chạy xa bay rồi khỏi sơn trại này.

Nhìn tên thổ phi đang xách mình như xách một con mèo, trong lòng Thanh Thanh không khỏi ai oán. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, nàng cũng cảm thấy vô cùng may mắn vì trong này không ai bị mắc bệnh ấu dâm, lại càng không gay. Bằng không, nhờ tên nào nhìn thấy đáng vẻ ngọc thụ lâm phong, ôn nhu phóng khoáng này của nàng lại nổi tà tâm thì phải làm thế nào?!

Cổ Thanh Thanh cùng Mộ Quân bị nhốt vào trong một nhà kho chật hẹp, bị bỏ hoang từ lâu, bởi vậy nên nó không hề được quét dọn. Mạng nhện giăng đầy khắp nơi, không khí bụi bặm làm nàng không khỏi ho ra vài tiếng.

Thanh Thanh buồn rầu nhìn xung quanh nhà kho, thờ dài một tiếng, lần đầu tiên phát hiện làm nữ phụ đi ngược tình tiết lại tồi tệ và nguy hiểm tới cùng đến thế. Hơn nữa, đãi ngộ càng ngày càng kém, ít ra lúc trước nàng còn được nhốt vào căn phòng sạch sẽ hơn bây giờ nhiều.

Hiện giờ, nàng không thể tự cắt dây thừng cho bản thân mình được, chùy thủ sắc bén của nàng vẫn đang lặng lẽ nằm trên cổ xe ngựa, vốn nàng bỏ đi để phòng, cảnh giác của bản thân vì cô cao thủ Yên Mộ Quân ở bên. Kết quả, giờ cả hai đều bị trói, nhốt trong nhà kho...

Mộ Quân bị vút lẩn lóc giữa sàn nhà bẩn thỉu vẫn giữ bộ dạng hùng hùng hổ hổ trẻ con của mình. Đột nhiên, hắn đứng bật dậy, dây thừng trói hai tay và chân hắn đồng thời rơi xuống đất. Hắn đắc ý nhìn thành quả của mình, trước khi đập cánh cửa xập xệ của nhà kho bụi bặm, bỏ nàng chờ vợ giữa căn phòng, hắn cười hi hi nói với Cổ Thanh Thanh:

“Nha đầu, chờ ta đi kiếm ít tiền lộ phí!”

Cổ Thanh Thanh mặt ngờ ngác cùng Yên Mộ Quân nấp trong lùm cây tối tăm ở Trọng Đà Sơn, nghe hắn uy phong凛凛 chỉ huy cả ổ sơn tặc, thuần thục bày binh bố trận cướp bóc. Người không biết còn tưởng hắn hành nghề trộm cắp đã lâu năm.

Mãi cho đến khi nhìn ba tên Lão Đại, Lão Nhị và Lão Tam vừa đổi tên thành A Nhất, A Nhị, A Tam nghe như tên con chó, một canh trước còn từ trên ghế cao khinh thường nhìn hai người các nàng hiện giờ đồng thời cung kính quý xuống phần khích bầm báo, nàng mới tạm thời thoát ra khỏi trạng thái hồn lìa khỏi xác:

“Đại ca, thiếu gia, chúng ta đã đánh cướp thành công, chiến lợi phẩm kiếm được nhiều vô số kể!” - Ba tên hơi ngừng lại, dùng vẻ mặt bá phúc và kính trọng nhìn Yên Mộ Quân nói tiếp - “Đại ca quả nhiên liệu sự như thần!”

Tiếp theo là một hồi nịnh hót, vuốt mông ngựa liên tục làm cho Mộ Quân phồng mũi.

Cổ Thanh Thanh cảm thấy thế giới này thật quá vi diệu, hoặc là tam quan của nàng đã lỗi thời, bằng không tại sao mọi việc lại trở nên kì ảo như thế này?!

Chúng ta cùng quay lại khoảng 1 canh rưỡi trước...

Sau khi bỏ lại Cổ Thanh Thanh đơn độc trong nhà kho, khoảng 3 khắc sau, hai tên sơn tặc mặt sưng không ra hình dạng, phỏng chừng đến cha mẹ hắn cũng không nhận ra, dập đầu xin lỗi rồi kính phục, cẩn thận và nhẹ nhàng cõng trói cho nàng, ngoan ngoãn dẫn nàng đến đại sảnh.

Lần gặp mặt thứ hai này, quang cảnh xung quanh vẫn thế, duy chỉ vị trí của mọi người có chút thay đổi, nàng ngồi trong lòng Yên Mộ Quân nhìn các vị chủ trại và thổ phi mặt sưng vù, bầm tím lung tung, quỳ ở dưới xin tha tội...

Rốt cuộc trong ba khắc đó sơn trại đã trải qua cái TMD gì?!

Cổ Thanh Thanh tiếp tục bị hóa đá đến tận khi Mộ Quân dẫn dõ cả ổ sơn tặc xong xuôi rồi chất 2/3 vàng bạc trong trại lên cổ xe ngựa, tiếp tục cuộc hành trình tiến về Phù Sinh cốc.

Chuyên mục giải đáp thắc mắc mà tác giả vô năng không nhồi nhét vào trong truyện được (1):

1, Vì sao Tiểu mỹ nhân lại sai thuộc hạ điều tra xem ở Mạn Tiêu sơn trang có nữ hài tử nào không?(xuất hiện trong chương 16 phần cuối)

(Gợi ý: Xem kĩ chương 13, 14, 15)

2, Vì sao Yên Mộ Quân võ công cao cường mà khoanh tay để cho đám sơn tặc tôm tép bắt? (Chương này đã giải thích là người trong sơn trại không phải võ công cao cường vô đối)

(Gợi ý: Nhìn lại tính cách bản bựa của ông này. Tác giả đang bắn khoăn có nên cho ông ta có người yêu không nữa)

3, Vì sao bốn tác giả không giải thích luôn bây giờ? (Đáp án: Câu cmt)

Chương sau sẽ giải đáp.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đâu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Không tựa đề

Cố Thanh Thanh ngơ ngác nhìn đêm tối màu đen thâm trầm và trống rỗng bao trùm lên mọi vật, mọi khung cảnh mà nàng có thể nhìn thấy.

Nàng biết đôi chân trần không nghe lệnh của chính mình, đang theo bản năng từng bước, từng bước chậm rãi bước về nơi tối tăm thăm thẳm kia. Mặc dù nó đang run rẩy vì tiếp xúc trực tiếp với nền đất đen lạnh lẽo, mặc dù nàng đang không ngừng lệnh cho nó phải dừng lại.

Cố Thanh Thanh nàng có khát cầu một tia sáng ấm áp, mong ước một tình cảm gia đình hạnh phúc, và luôn cố gắng hết sức chỉ để giữ chặt nó cho riêng mình nhưng cuộc sống của nàng từ trước đến giờ lại luôn phủ một màu cô độc và lạc lõng.

Bất chợt, nàng thấy những cảnh liêu phật phơ trong bóng đêm, thấy tia sáng le lói phía xa xa khiến Thanh Thanh không khỏi di chuyển nhanh hơn.

Rồi Mạn Tiêu son trang mà nàng quen thuộc dần dần hiện lên trong tia sáng le lói ấy.

Làn gió xuân mang theo một tiếng đàn hào phóng, đầy anh khí của mẫu thân đến bên tai Cố Thanh Thanh. Nàng chạy băng qua bao nhiêu là viện, băng qua hoa viên rực rỡ nhiều màu, băng qua hồ nước trong veo chứa những con cá vàng xinh đẹp.

Sau cùng, nàng ngất người, đứng lại, thờ hồn hèn nhìn về lầu son gác tía giữa mặt hồ. Ở đó, mẫu thân đang chuyên tâm luyện đàn, từng ngón tay thon thả của người gây lên những tiếng vang thánh thót, ở đó, thúc thúc nàng tay không ngừng rót rượu, hào sảng mà vui vẻ uống, cũng ở đó, gia gia đầy sùng nịch nhìn ngoại tổ mẫu tựa đầu vào vai mình.

Nơi ấy, cả gia đình, tất cả những người quan trọng nhất của nàng đang xum vầy tụ họp! Cố Thanh Thanh từng đi trên chiếc cầu bắc qua, khoe môi nhanh chóng cong lên, đơn giản chỉ là bởi vì nàng thấy tất cả người Cố gia đang mỉm cười nhìn nàng.

Đằng sau nàng, một nữ hài tử cột dây lụa màu lục chạy qua.

“Bịch” Hài tử đó bỗng dừng ngã xuống, rồi òa lên khóc. Nàng biết hài tử đó cố ý, cố ý để thấy được sự sùng nịch, sự ám áp cùng lo lắng của bốn người họ mới giả vờ bị ngã, bởi hài tử ấy vốn chính là nàng khi xưa.

Song, cũng như tia sáng le lói giữa bầu trời đêm cô tịch, nó chợt bùng sáng đến chói mắt, rồi cũng chợt tắt nhanh như khi đến. Hình ảnh mờ dần, mờ dần và cuối cùng tan biến như muối hòa tan vào biển.

Tia sáng ấm áp ấy đã biến mất trong khi nụ cười vẫn còn chưa kịp tắt trên gương mặt Cố Thanh Thanh. Mặc cho nàng có hoảng loạn vào nhiều, vội vã chạy đi vấp ngã đến mấy lần, hình ảnh đó cũng không quay lại cho dù chỉ là trong giây lát.

Cố Thanh Thanh lập tức ngồi bật dậy. Đó vốn chỉ là một giấc mơ

Nàng vươn bàn tay sờ khuôn mặt mình, mới phát hiện trên gương mặt trẻ con ngây ngô đã ướt đầm từ khi nào. Từng giọt từng giọt lăn dài trên má, chan hòa và đầm đìa ở cằm và cổ, Thanh Thanh không thể phát ra bất kì từ ngữ nào, tựa như giọng nói của nàng đã bị lấy mất hay nghẹn lại ở cổ. Nàng chỉ có thể liên tục lấy tay chùi hai hàng nước mắt chảy ròng ròng liên tục của mình.

Không nhắc đến không có nghĩa là không nhớ, luôn vui cười, nhí nhố không có nghĩa là thật sự hạnh phúc hay vui vẻ, huống chi chính mắt nàng nhìn rõ ràng từng chi tiết nhỏ nhặt của thảm họa diệt môn hôm đó.

Ép mình phải cười vì không muốn những tên đã phá hủy những điều quan trọng nhất của Cố Thanh Thanh nàng được đắc ý. Sở dĩ làm như vậy, làm trái nguyện vọng của chúng, bởi nàng đề ý, bởi nàng uất hận! Nàng căm thù!

Rõ ràng khó khăn lắm mới tìm được một gia đình thực sự quan tâm nàng, khó khăn lắm mới đạt được khiến nàng cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Nhưng vì sao? Vì sao lại nàng đẩy từ trên thiên đàng xuống địa ngục? Vì sao lại cho nàng nếm vị ngọt trước rồi bắt nàng nếm vị đắng?

Độc ác nhất chính là trao cho một người thứ mà kẻ đó khát khao nhất rồi lại tàn nhẫn tước đoạt nó trước mặt họ, trong khi người đó lại bất lực, chẳng thể làm gì.

Nhưng cho dù trước đây nàng biết trước bây giờ sẽ đau như thế này, hay là có cơ hội làm lại một lần nữa thì nàng cũng không ngần ngại tiếp tục lao vào như một con thiêu thân!! Cho dù lòng nàng chỉ chít những vết sẹo thì nàng vẫn sẽ tiếp tục mở rộng tấm lòng của mình.

Nếu như chỉ một tia sáng không đủ để thấp quăng đường cô độc của Cố Thanh Thanh nàng thì nàng nhất định sẽ gom hàng ngàn hàng vạn tia sáng, nàng sẽ tiếp tục gom đến khi đủ để bùng sáng cuộc sống đơn độc này!!

Nàng vĩnh viễn không bỏ cuộc, dù sẽ hồn phi phách tán vì nó! Đây không chỉ là ước mơ mà còn là chấp niệm vĩnh viễn không phai nhạt của Ngưng Sơ trong quá khứ, Thanh Thanh của hiện tại và tương lai. **VĨNH VIỄN BẢO VỆ NHỮNG THỨ QUAN TRỌNG NHẤT CỦA NÀNG!!**

Cố Thanh Thanh vén rèm, ngọt ngào mỉm cười nhìn Yên Mộ Quân bên ngoài xe ngựa đang hạnh phúc ôm tay nải đầy vàng bạc sáng lấp lánh của hắn, nhẹ nhàng mang chân ra đạp cho Mộ Quân. Rồi khẽ ngồi bên cạnh hắn.

Yên Mộ Quân biết Cố Thanh Thanh cũng đang ngồi bên ngoài xe ngựa, hắn không chút đề phòng, dịch chỗ cho nàng, ngủ.

Cám ơn, cám ơn ngài, Mộ Quân.

Nàng vô cùng cám ơn hắn đã luôn coi nàng là thành viên trong gia đình mình mà đối đãi, luôn dung túng cho những yêu cầu vớ vẩn của nàng, luôn không đề phòng với nàng. Nàng biết Yên Mộ Quân không ngờ, chỉ là hắn hoàn toàn đặt lòng tin của mình vào những người quan trọng đối với mình..

Cố Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn bầu trời lấp lánh ánh sao dịu nhẹ, mỉm cười, nhớ lại thuở vẫn còn hạnh phúc bên gia đình. Nàng vẫn vậy, mỗi khi buồn thì sẽ lôi những kỉ niệm đẹp đẽ và hạnh phúc nhất trong đời, để hoài niệm, để tưởng nhớ, để vĩnh viễn khảm sâu nó vào trong tâm trí của mình.

Phía chân trời xa xăm và tối tăm ấy lần lượt xuất hiện từng tia sáng yếu ớt. Càng ngày càng nhiều, và cuối cùng, chứng mạnh mẽ xua tan đi bóng đêm đang cố gắng bám trụ, níu kéo trên mảnh đất tràn ngập sinh khí này. Từng tia nắng ấm áp xuyên qua những đám mây, dát lên từng cành cây ngọn cỏ một ánh vàng dịu dịu.

Trong đời này, cho dù nàng có gặp phải những điều khốc liệt nhất, tàn nhẫn nhất, cho dù gục ngã bao nhiêu lần thì nàng vẫn sẽ đứng dậy, vẫn sẽ tiếp tục tiến bước về phía trước. Khoảng khắc trước bình minh, bầu trời đen tối nhất, không phải sao?

Nàng vui vẻ quay lại nhìn Yên Mộ Quân vừa lười biếng tỉnh dậy vì ánh nắng, cười nói:

“Yên Mộ Quân, chào buổi sáng!” Hôm nay trời thật đẹp.

Mộ Quân ngơ ngác chẳng hiểu vì sao cũng đáp lại:

“À...ờ... chào buổi sáng?!”

Nhờ có vận khí tốt đẹp của Thanh Thanh, lộ trình từ Mạn Tiêu sơn trang đến Phù Sinh Cốc vốn chỉ có một ngày đường đã biến thành hai ngày đường.

Xe ngựa dừng lại bên cạnh một hang đá nhỏ, hẹp bị che khuất bởi những tán cây xanh tốt rậm rạp. Yên Mộ Quân buộc con ngựa bên một gốc cây, bế Cố Thanh Thanh xuống khỏi xe, đồng thời vô cùng có trách nhiệm cầm luôn tất cả hành lý và vàng bạc mà hắn tha về, không thiếu một xu. Trông hắn thoạt nhìn có chút chật vật.

Cuối cùng, vẫn là lòng tốt của Cố Thanh Thanh trỗi dậy, tự mua việc vào thân, giúp cầm hơn phân nửa đồ trong tay hắn (Nếu không phải nhìn thấy gân xanh liên tục hiện lên trên trán nàng, Mộ Quân đã sớm nhồi tất cả vào trong tay Thanh Thanh).

Nhưng cho dù trong không ngừng lòng niệm chú: “Ta đang tức giận, tức giận, vô cùng tức giận với hắn” thì nàng cũng không thể cáu giận được lâu. Đặc biệt là khi nhìn thấy khuôn mặt già đầu của Mộ Quân ngây ngô cười hạnh phúc như một tiểu hài tử, trong lòng nàng không khỏi dạt dào tình mẫu tử.

Mặc dù Cố Thanh Thanh thừa biết hắn ta đang đắc ý gợn tay hình chữ V phía sau lưng. Yên Mộ Quân đôi khi vô cùng chững chạc, đôi khi lại vô cùng trẻ con. Như đồ điện bị nhiễm nước, lúc dùng được, lúc không, nhưng Cố Thanh Thanh hoàn toàn có thể chắn chắn rằng Yên Mộ Quân chính là một chỗ dựa vững chắc,.....

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đâu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Đồ đệ

Nương theo ánh sáng lập lờ từ ngọn đuốc trên tay Yên Mộ Quân, Cố Thanh Thanh khéo léo tránh những cạm bẫy được đặt ở xung quanh. May mắn rằng nàng đã sớm tham khảo qua vấn đề này để sử dụng trong Mạn Tiêu sơn trang. Mặc dù, nếu chưa từng nghiên cứu thì nàng cũng có thể vượt qua song chắc chắn sẽ chật vật hơn bây giờ nhiều lần.

Hang đá ẩm ướt, tối tăm và trơn nhẵn, thi thoảng, nếu không cẩn thận sẽ đắm phải những dòng nước lạnh buốt tích tụ bên trong. Nàng đi đằng sau Yên Mộ Quân, cố gắng ghi nhớ những lối rẽ ngoằn ngoèo quanh co.

Thoát ra khỏi con đường nhỏ và hẹp chỉ đủ cho một người đi qua, hắn bắt chợt dừng lại. Phía trước hai người là một khoảng hang rộng lớn, với chín lối rẽ giống hệt nhau được đánh số hiện ra trong hang.

“Trong chín lối rẽ phía trước, chỉ có một lối vào Phù Sinh cốc, tám lối còn lại sẽ dẫn người tới địa ngục, người đoán lối nào sẽ đưa người ra khỏi vện

toàn?” Yên Mộ Quân trong mắt tràn ngập ý cười vui vẻ hỏi.

Thanh Thanh khẽ cười, lắc đầu nhìn về chín lối rẽ trước mặt.

“Số bốn” Hân kiều ngao nói với nàng, khoe mắt bây giờ sớm đã cong cong như trăng khuyết.

Số chín - vĩnh cửu trường tồn. Số bốn - Tử. Ấm chỉ người thuộc Phù Sinh cốc dù đi vào đường chết vẫn có thể không hao tổn lông tóc đi ra?

Chắc, quả thực có ý tứ, đủ ngao mạn! Bất quá, phải làm sao đây? Nàng hiện tại thực thích nơi này.

Cổ Thanh Thanh tâm trạng cũng không khỏi bị hấn ta ảnh hưởng, tốt lên. Nàng theo sau Mộ Quân, đường đường chính chính, không một tia run sợ bước vào lối số bốn. Nàng đủ tự tin để tin rằng: về sau, nàng cũng vẫn tư thế này, khoe miệng vẫn cong cong, tâm trạng vẫn thật vui vẻ, bước thẳng về phía trước. Và quả thật, nàng đủ khả năng để thực hiện.

Lối rẽ số bốn phúc lợi quả nhiên tốt hơn hẳn so với lối đi ban đầu. Cây đuốc trên tay Mộ Quân sớm đã bị vút lẩn lóc ở tận đâu, con đường được chiếu sáng bởi hàng chục viên dạ minh châu to bằng nắm tay, chỉ kém không lát đá cẩm thạch sáng bóng dưới chân, lối vào Phù Sinh cốc so với hoàng cung còn khoa trương gấp ngàn lần.

Tuy nhiên, lối rẽ số bốn lại là đường cụt. Khi hai người các nàng đi khoảng bảy trăm mét tiếp theo thì bị ngăn trở bởi một vách đá. Mộ Quân không có ý định trả lời thắc mắc trong lòng nàng, hần bình tĩnh tiến đến vách hang và sờ soạng bàn tay lên đó một cách hết sức tỉ mỉ, thỉnh thoảng hần dừng bước, lần tới lần lui mấy ngón tay tại một điểm nào đó, cho đến cuối cùng dừng hẳn lại, Yên Mộ Quân ấn mạnh cả bàn tay vào vách đá, những cơ quan trong hành lang lập tức lộ ra.

Sau một hồi điều chỉnh các cơ quan mật, cả con đường bị chắn động mạnh mẽ, vách đá vốn dĩ chắn ngang con đường từ từ dịch chuyển sang một bên, chào đón những ánh sáng chân thật đầu tiên từ ánh mặt trời trên cao.

Khung cảnh, trời đất phía trước đẹp đến lung linh đến mức không chân thật. Bầu trời trong veo, sạch sẽ như một tấm kính, không vương một gợn mây, các dây leo xanh mướt mọc chằng chịt quây quanh các thân cây to lớn, đan vào nhau, nở ra những bông hoa kiêu diễm rực rỡ, phô hết ra vẻ đẹp của mình.

Từ trên ngọn núi sừng sững như Thái Sơn phía xa đổ xuống một dòng thác trắng xóa, vô cùng mãnh liệt, dội vào những khối đá, viên sỏi xối xả.

Tuy nhiên, điều làm cho khung cảnh phía trước đối với Cổ Thanh Thanh không thật nhất không phải có mỹ nhân tựa tiên bla bla bla... nào đó tồn tại mà chính là linh chi, nhân sâm ngàn năm và thảo dược chữa thương kinh điển khác trong phim kiếm hiệp mọc la liệt như cỏ dại. Thậm chí còn bị người qua lại đá cho lẩn lóc...

Nhìn nô tài trong cốc bắt mẫn quét thảo dược quý hiếm như quét phân, nhìn Yên Mộ Quân thần nhiên dầm dẫm lên vài cái, Cổ Thanh Thanh suy yếu không không hề được học ra mấu, ướt đầm cả tay phải. Này, này, tùy tiện cầm vài thứ 'rác rưởi' đó trên đất đi bán cũng đủ để nàng sống vui vẻ đến hết đời...

Thế giới này quả nhiên quá YY, quá hủ bại, máu chó so với tất cả nước trên Trái Đất gộp lại còn nhiều hơn aa!!!

Tóm lại, giống như nơi ở của các thần y trong truyền thuyết, Phù Sinh cốc đã tập hợp các yếu tố: Thảo dược quý giá ngàn vàng không mua được, cỏ cây hoa lá đẹp mê hồn người, thác nước, sông suối, etc... đây đủ cho một cuộc sống hòa nhập với thiên nhiên, thân thiện với môi trường và động vật đến nỗi còn có một con sóc đáng yêu, mắt to tròn, lông lạnh lạnh lạnh ngang nhiên, thoải mái thải chất thải của mình ra chân Yên Mộ Quân... (O-o)

Nơi ở của hạ nhân thì như tầm cung của phi tần, hoàng hậu, do đó nơi ở của chủ nhân Phù Sinh cốc chắc chắn miễn bàn. Tuy nhiên, nhưng thứ này không đủ khả năng làm cho Cổ Thanh Thanh có thể lóa mắt hay hạnh phúc tột cùng. Bởi suốt bao năm nay, nàng phải chịu cảnh sống không internet, không smartphone, không TV, không laptop, ngày hè nóng nực không điều hòa, quạt điện, ngày đông không lò sưởi, giặt quần áo mà không có bột giặt. Nếu bây giờ vứt cho nàng một cái Iphone nứt màn hình có thể truy cập mạng, bất nàng nằm cho chuồng chó nàng cũng có thể vui vẻ nhảy vào.

Cổ Thanh Thanh buồn rầu tưởng niệm những ngày sống trong công nghệ thông tin, khoa học hiện đại, không chú ý đến đằng xa, một người đang chậm rãi tiến lại.

Huê chất tâm lan, tóc đen nhánh buộc lỏng, cả người vận y phục màu trắng thuần, ung dung mà không mất đi quý khí. Đẹp đến như vậy, thanh nhã như vậy, song đôi mắt lại trống rỗng, chỉ đơn thuần là một mảnh hững hờ, tựa như trên thế gian này chẳng có gì ràng buộc được con người ấy.

“Sư muội!” Vò đã mê lại sứt, Yên Mộ Quân mặc kệ hình tượng từ con số không trực tiếp thụt lùi thành con số âm, như một hải, từ lo chơi nháy vào lòng sư muội mình. Khoảnh khắc ấy, khi Cổ Thanh Thanh vô tình lướt qua, nàng nhìn rõ từng con xao động trong đôi mắt vốn hững hờ, nó bây giờ lại tràn ngập ôn nhu cùng bất đắc dĩ.

Mộ Quân được nước làm cần, lơ luôn nhân vật quần chúng xung quanh và Thanh Thanh, mặt dày mặt dạn không biết xấu hổ dụi dụi đầu vào ngực sư muội của mình - Nhã Nhạc thần y... (.=.==|||

Khác với quần chúng nhân dân sớm mặt đỏ như trái cà chua, tất cả cùng nhau đồng lòng ngắm cảnh thiên nhiên hùng vĩ tươi đẹp, hai nhân vật chính, một mặt dày, thiếu dây thần kinh xấu hổ, một mặt than tê liệt không biểu cảm, EQ thấp cho rằng việc này thật bình thường.

Đôi tình nhân ân ái mặn nồng một lúc thật lâu, thật lâu đến mức làm cho mọi người mặt sấp ri ra máu mới chịu ngừng lại. Tiếp đó, như không có việc gì

Mộ Quân thật hùng hù hỏ hỏ đầy Thanh Thanh đang vô cùng mất tự nhiên lên phía trước, như tú bà giới thiệu một cô nương vừa bị bán vào thanh lâu, không ngừng đẩy mạnh tiêu thụ.

Cuối cùng, dưới sự phóng đại hóa và đa dạng hóa của Mộ Quân, nàng nghiêm nhiên trở thành nhị đồ đệ của Nhã Nhạc thần y.

Phù Sinh cóc trong quyển “Tuyệt sắc giai nhân” không được tác giả miêu tả kĩ càng, chỉ xuất hiện duy nhất trong ba chương - Nữ chính Hàn Như Nguyệt bị đại boss aka(1) nữ phụ Tổ Thanh Thanh nàng hạ cổ độc.

Thuộc hạ trung thành không quân ngại khó khăn đến tận cốc cầu xin. Sau đó, cảm động trước sự trung thành của thuộc hạ đó đối với nữ chính, sư phụ nàng - Nhã Nhạc đồng ý cứu chữa. Trong khoảng thời gian chữa bệnh, nữ chính vận đào hoa quyền rũ được sư huynh của Thanh Thanh, đại đồ đệ của sư phụ. Chữa bệnh xong, tạm biệt Phù Sinh cóc, phân diễn của các người chỉ đến đây thôi! Vì sư huynh nam phụ bỏ cóc, dành cả đời thâm tình nguyện núp trong bóng tối bảo vệ nữ chính Như Nguyệt. (Liên Surong: Nghi ngờ vì muốn được diễn nhiều phân cảnh một chút, nam phụ đã hy sinh tất cả...)

(1) aka: Viết tắt của as know as, hoặc also know as.

Trước sự thiếu tôn tại nghiêm trọng của nơi này trong nguyên tác, sau nửa tháng sống ở Phù Sinh cốc, Cổ Thanh Thanh rút ra kết luận: Đây là trại mồ côi phiên bản thời hiện đại nguy trang nơi ẩn dật của thần y...

Do đó, khi lần đầu nàng đến nơi này, mặc dù sư phụ chưa rõ thân phận và danh tính của nàng nhưng cũng không có kinh ngạc, bởi vì đa số người nơi này đều là những đứa trẻ mà vì thân y này và sư huynh mình tùy tiện lượm nhặt ở ven đường.

Vậy nhờ nguồn kinh tế từ đâu mà hai người buru hân, biến thái kiêm bất thường phía trên có thể nuôi nổi bằng này cái miệng?

Đơn giản là bởi vì bọn họ thu phí thuốc chữa bệnh đắt cắt cổ, buôn bán thuốc mang nhãn PSC (Phù Sinh cóc) ở nhiều trấn trên đất nước này, có thêm một số nghề tay trái 'nho nhỏ' tiêu biểu là người thần bí nắm giữ một nửa mạch kinh tế quốc gia hoặc chủ nhân của Bạch Vân cung, etc... Ngoài ra còn chưa tính những nghề mà họ ngẫu nhiên làm (ví như Yên Mộ Quân vừa làm thêm nghề Thủ lĩnh sơn tặc ở Trọng Đà sơn hôm qua)

Hiện tại, Cổ Thanh Thanh không còn phun ra một búng máu hay nhất tiễn xuyên tâm do những con hồng thủy máu chó nhờ công lực tu luyện không ngừng nghỉ để thích nghi với thế giới tiểu thuyết vi diệu vô đối này...

Tuy nhiên, trong những ngày sống ở Phù Sinh cốc, Thanh Thanh không hoàn toàn là ngồi mát ăn bát vàng, làm đồ đệ của Nhã Nhạc thì tương đương với việc nàng sẽ phải học y thuật từ sư phụ truyền thừa. Đối với việc này, nàng không những không cảm thấy phiền hà mà còn thập phần cảm kích.

Trong đầu nàng chưa từng có một phút giây nào cho rằng mình chính là nữ chủ xuyên không, mang trong mình sứ mệnh lật đổ và hung hăng giẫm nữ chính cũ Hàn Như Nguyệt dưới chân, lại càng không cho rằng mình có bản tay vịn năng để dễ dàng đánh bại kẻ thù.

Năm nay Thanh Thanh nàng còn chưa tròn mười tuổi, học võ chưa đủ 5 năm, tư chất bình thường, thậm trí vô cùng kém trong võ công. Từ đó có thể dễ dàng đoán ra nếu nàng đơn thương độc mã tùy tiện đánh với một người trong giang hồ giàu kinh nghiệm thì chắc chắn không có lấy một phần vạn cơ hội chiến thắng. Huống chi kẻ thù hiện tại của nàng một là tân võ lâm minh chủ, một là quân sư?!

Bởi vậy, để trả thù cho gia tộc của mình, nàng chỉ có thể cố gắng học tập, vượt lên phương diện mà đối phương kém nhất - y thuật!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đâu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Sư phụ và sư huynh

Từ ngày Cổ Thanh Thanh trở thành đồ đệ thứ hai của Nhã Nhạc thần y đến giờ, nàng chưa từng gặp qua vị đại sư huynh của mình - Mạc Tích Ngôn. Nghe Yên Mộ Quân nói rằng, hần rồi cóc để chữa bệnh cho một vị hoàng thân quốc thích nào đó. Đối với chuyện này, nàng cũng không mấy bận tâm, Thanh Thanh đơn thuần chỉ là tò mò về dung mạo của vị nam phụ được miêu tả là ngọc thụ lâm phong này.

Hơn nữa, hần trong truyện cũng chính là một người bị bệnh tật bẩm sinh dẫn đến sức khỏe của Tích Ngôn rất yếu, bởi vậy, hần mới lựa chọn cả đời thù họ sau lưng nữ chính Hàn Như Nguyệt, chứ không phải sánh vai bên nàng ta.

“Tiểu thư, Nhã Nhạc thần y cho gọi ngài...” Một thiếu nữ mặc một bộ quần áo màu xanh lục, tóc buộc kiểu quán phát (1) loạng choạng bước vào trong căn phòng nhấc nhở.

“Nhược Phi, đừng có gọi ta là tiểu thư, chúng ta đều là được sư phụ và sư bá đưa về. Hơn nữa, lần sau để người khác tới gọi là được rồi, đừng có chạy lung tung.” Thanh Thanh vừa bắt đầu nói vừa dùng khinh công nhanh chóng tới đỡ nàng ấy.

Không sai, Nhược Phi mặc dù cũng như đa số người đây, đều là cô nhi được hai người kia đưa về, nhưng nàng ấy còn bất hạnh hơn nhiều. Phi Phi bị tật

ở mắt, không thể nào nhìn thấy đường mà đi được.

“Không chịu! Phi Phi không muốn là người vô dụng nhất trong Phù Sinh cốc! Mọi người không phải biết võ công hay y thuật thì cũng chính là giỏi buôn bán, Phi Phi cũng muốn giúp đỡ mọi người!” Nàng ấy lắc đầu nguầy nguậy, cắn môi nói, sau đó lại sờ soạng về phía trước, tính đưa Cổ Thanh Thanh ra ngoài cùng. Thanh Thanh bắt mẫn véo má nàng, xoa nắn thành đủ hình dạng các kiểu, đồng thời cũng đi cạnh nàng ấy để tùy thời giúp Nhược Phi tránh chướng ngại vật.

Cho đến khi vất vả đưa nàng ấy về phòng xong xuôi, nàng mới yên tâm đi tìm sư phụ. Đương nhiên, Thanh Thanh biết rằng sư phụ nàng ở đâu thì Yên Mộ Quân cũng sẽ bám dai như đĩa, theo đuôi ở đó.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Cổ Thanh Thanh, khi nàng băng qua hành lang sạch sẽ, đứng phía trước cửa phòng, nàng liền nhìn thấy hai bóng dáng mờ mờ, và cũng nghe loáng thoáng tiếng Mộ Quân.

“Vị như thế nào?”

“Ngọt?” Bóng sư phụ hơi nghiêng đầu, đáp.

“Đừng có nuốt luôn vào bụng, ăn điếm tâm thì phải chú ý đến vị của nó!”

“Tại sao? Không phải nuốt vào bụng sẽ ăn nhanh hơn?”

“Ăn như vậy thì làm sao muối nêm được mùi vị của nó?”

“Nhưng ăn chỉ là để sống thôi mà?” Nhã Nhạc không hiểu, ngơ ngác hỏi lại Mộ Quân tựa như nàng vừa nghe thấy điều gì đó vô cùng kì lạ.

Mộ Quân đau lòng nhìn nàng, rồi hần cảm miếng bánh đưa tới gần miệng Nhã Nhạc, ám chỉ bảo nàng ấy ăn tiếp, khẽ nhắc nhở.

“Chúng ta hiện tại sẽ sống rất lâu. Bởi vậy lần này hãy ăn từ từ, xem nó có vị gì, được không?”

Cách họ một cánh cửa, Cổ Thanh Thanh cũng cảm thấy lòng trở nên đắng ngắt. Ở đây được một khoảng thời gian, lại là đồ đệ của sư phụ, nàng đương nhiên biết vì sao ngài ấy lại trở nên như vậy.

Người không phải là lạnh lùng, mà chính là không hiểu thế nào là cảm xúc, người không phải là mất vị giác, mà chính là chưa bao giờ dám chậm rãi nếm vị của từng món ăn, bởi vì, đã từng nếu chỉ một giây người mất cảnh giác, người cũng sẽ không tồn tại. Cho dù đưa cho người thứ thức ăn tồi tệ nhất, người cũng sẽ ăn, vì theo người, ăn chỉ đơn thuần là để tiếp tục tồn tại.

Thanh Thanh lùi lại phía sau vài bước, nhanh chóng chỉnh lại sắc mặt của bản thân, vui vẻ đẩy cửa, phá vỡ bầu không khí đau buồn trong căn phòng.

“Sư phụ, ngài gọi con có chuyện?”

Nhã Nhạc không quay đầu, giữ nguyên tư thế, chăm chú nhai hơn mười phút, rồi mới nhìn về phía Thanh Thanh, vô cảm thốt ra tiếng.

“A”

“Muội ấy muốn hỏi xem con đã học xong sổ sách muối ấy đưa chưa?” Yên Mộ Quân ngồi bên cạnh lập tức tỏ vẻ phiên dịch.

Tuy nhiên, mặc dù hần ta có nói như thế nào đi chăng nữa, Thanh Thanh vẫn cảm thấy rằng hần tự bịa ra là đúng hơn. Rõ ràng là sư phụ chỉ thừa nhận sự tồn tại của nàng thôi mà, làm thế nào và tại sao một chữ ‘a’ của sư phụ lại có thể có nội dung dài như vậy?

“Vâng, con cũng đã học thuộc qua...” Nàng đầu đầy hắc tuyến, khước miệng co gập trả lời.

Theo sư phụ của nàng, trước khi thực hành chữa bệnh thì cần phải tinh thông lý thuyết trước. Bởi vậy, ba tháng trước, ngài ấy có giao cho nàng học thuộc bảy quyển sách dày cộp về y thuật, khiến cho dù Cổ Thanh Thanh có khả năng ghi nhớ thiên tài cũng phải ăn không ít đầu khổ, học ngày học đêm.

Nghe được câu trả lời như dự đoán, Yên Mộ Quân tùy tiện lật một trang, rồi lại tùy tiện nhìn một loại bệnh, hỏi.

Còn Thanh Thanh thì bắt đầu lục lọi trong bộ não đã bị nhồi nhét đầy tên bệnh, cách chữa, thảo dược, nhận dạng các loại thảo dược, độc, vân vân và mây mây trong mấy tháng qua, lưu loát đối đáp.

Hai người cứ thế ngời hỏi ta đáp hơn chục câu cho đến khi nàng khô hết cả miệng lưỡi vẫn chưa xong. Còn Yên Mộ Quân? Hần hiện tại đang vui vẻ uống trà thanh giọng bên cạnh Nhã Nhạc thần y đang vận nội công dùng móng tay cắt bánh, nghe lời Mộ Quân cẩn thận và chậm chạp nhai từng chút một.

Sau một hồi nói liên thoáng, dài dòng và lê thê khủng khiếp, cuối cùng Yên Mộ Quân cũng bỏ qua mà tha cho nàng. Đồng thời, Nhã Nhạc sư phụ cũng đã sớm xử lý xong điếm tâm, ngồi ngay ngắn, vẫn dùng bộ mặt vô cảm, nhưng giọng nói lại ẩn dấu một tia dịu dàng.

“Không sai. Có bệnh có thể dùng ngân châm. Ta dạy.”

Thanh Thanh vui vẻ cười rạng rỡ. Nàng đương nhiên hiểu ý nghĩ của câu nói cụt lùn trên bởi nàng đã học tập bên cạnh sư phụ được một khoảng thời gian ngắn. Sư phụ chính là khen nàng học, hơn nữa còn có hứa chính mình sẽ dạy nàng học dùng ngân châm giống ngài ấy. Thật tốt quá!

Hiện tại Phù Sinh cốc vô cùng náo nhiệt. Bởi, hôm nay, đại sư huynh Mạc Tích Ngôn thần bí của nàng trở về.

Ngoại trừ, bộ ba sư đồ: sư phụ không biết biểu cảm, Mộ Quân nhớ nhặng và Cố Thanh Thanh chưa từng gặp nhân vật truyền kì, thì tất cả mọi người đều vui mừng hôn hờ. Đặc biệt là Nhược Phi, một ngày nàng ấy có thể hỏi “Hôm nay là ngày nào?” đến hơn trăm lần, so với thường ngày hấp tấp, vụng về, bây giờ còn dễ ôm hôn đất mẹ tha thiết hơn.

Cuối cùng, không phụ nỗi nhớ mong da diết ngày đêm của quần chúng nhân dân tại Phù Sinh cốc, vào ngày lành tháng tốt, trời trong mây sạch, cây cỏ xanh tươi, hoa lá nở rộ, nhân vật phong vân, tao nhã ôn nhu, nam thần trong cốc cũng xuất hiện.

Cũng từ một lối vào tương tự như nàng, vách đá vốn dĩ đứng im chạm rãi chuyển động, từ trong bóng tối một nam nhân bước ra.

Gương mặt có nét nhu hòa, lại không giống với con gái, làn da tuy trắng tái nhưng lại không làm mất đi mỹ cảm. Mái tóc đen dài mềm mại được buộc lỏng sau lưng, đặc biệt khiến nàng chú tâm nhất chính là đôi mắt ôn nhu cùng nụ cười ôn nhã. Quả thật chân chính xứng đáng một câu: Quân tử như trúc, thanh thoát xuất trần.

Cố Thanh Thanh khẽ thở dài, thương cảm cho số phận của hắn. Người tốt đẹp như vậy, chỉ vì một mối tình đầu, cũng là một tình duy nhất trong đời hắn để kết cục lại là cả đời cô đơn, lặng lẽ bảo hộ phía sau Hân Như Nguyệt, đau xót nhìn nàng ta cùng nam chính Mộ Dung Lưu Nguyệt nắm tay nhau hạnh phúc...

Đang lúc nàng còn đang ưu thương thất thần, Mạc Tích Ngôn đã sớm đi đến gần nàng, ôn nhu xoa đầu nàng như một ca ca thật sự, cười nhẹ nói.

“Lần đầu gặp mặt, tiểu sư muội.”

“Vâng, sư huynh, mong được huynh chỉ giáo!” Cố Thanh Thanh cũng tươi cười đáp lễ.

“Hừ, thì ra là có sư muội thì quên luôn sư bá và sư phụ mình?” Yên Mộ Quân từ phía đằng sau dùng giọng chua loét nói.

Hai huynh muội lần đầu gặp mặt, lại tâm ý tương thông, khỏe miệng đồng thời cong cong, chọc cho Mộ Quân càng thêm ghen tị.

Cuối cùng vẫn là Tích Ngôn đi đến cung kính chào hỏi vị sư phụ đang nhìn chăm chăm vào mình (do Nhã Nhạc nghĩ rằng đây chính là các biểu cảm mong chờ và chào đón trong lời Yên Mộ Quân nói) cùng vị sư bá tính khí trẻ con.

Một cảnh này lọt và tầm mắt Thanh Thanh khiến lòng nàng không khỏi dâng lên một niềm hạnh phúc nho nhỏ.

Tốt quá, thật tốt quá. Vì nàng đã có cơ hội đến đây, vì nàng một lần nữa tự tin có thể nói mình cũng có gia đình, có nhà để trở về.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đâu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Ngoại truyện: Yên Mộ Quân. (1)

Chuyện đời lạng lẽ đổi thay

Trải qua muôn sông nghìn núi

Liệu lòng ta còn mãi mãi bên nhau?!

Ta không mong được đời đời kiếp kiếp,

Không mong được sớm tối bên nhau

Chỉ mong được bình thân nắm tay nàng đi giữa nhân gian.

(Liên Suong: Ta không rõ lắm, hình như là của nắm tay nhau đi giữa nhân gian của Thiên Long Bát Bộ)

Năm nay Yên Mộ Quân vừa tròn tám tuổi. Hắn hiện tại cảm thấy vô cùng chán ghét nơi hắn đang ở, mặc dù điều kiện sống tại đây thì có thể sánh ngang với vua chúa.

Người hán thường xuyên gọi là phụ thân thực ra lại không phải là phụ thân của hán. Dù ở đây, ai ai cũng biết điều này, nhưng lại chẳng có ai dám bàn tán về nó, thậm chí còn giữ kín như bưng. Hán cảm thấy rất nực cười.

Khi còn sống, mẫu thân Mộ Quân từng nói, phụ thân thực sự của hán không phải là bỏ rơi hai mẹ con họ, chỉ là chưa tới thời điểm thích hợp để đón hai người về thôi. Kể cả cho đến khi bị bệnh nặng qua đời, câu cuối cùng mà mẫu thân hán khó khăn nói cũng vẫn là: “Thật tốt quá...Ta không nhận được hưu thư từ chàng.”

Cho dù Yên Mộ Quân còn nhỏ, nhưng sinh ra trong một gia đình quyền quý như vậy lại có thể an an ổn ổn sống đến bây giờ mà không bị ai ức hiếp thì cũng chẳng thể nào là một tên ngốc.

Hán biết mẫu thân không thương hán, vì cả trái tim người luôn giành để ngóng chờ một nam nhân khác vĩnh viễn không thể là phu quân mình. Đồng thời, hán cũng biết mẫu thân của mình đã bị lừa gạt, người cũng biết, nhưng người lại vẫn cố chấp và mù quáng tin tưởng vào cái ảo ảnh của một tình yêu không tồn tại. Nếu mẫu thân đã muốn như vậy, thì hán cũng sẽ hào hào diễn cùng người.

Cũng giống mẫu thân, phụ thân hiện tại không thích hán. Điều đó là đương nhiên, làm sao có một người đàn ông nào yêu thích đứa con trai của chính thể mình với một nam nhân khác? Nhưng người có thể khiến cho vị phụ thân đầy quyền lực này ngoan ngoãn nuôi con riêng của chính thể thì hán kể đó cũng không tầm thường.

Phụ thân hiện tại muốn nuôi hán thành một tên phế vật tam vô: vô tài, vô đức, vô dụng. Yên Mộ Quân cũng không để ý đến chuyện này lắm. Nếu như vậy có thể không bị các thể thiếp rảnh rỗi của vị phụ thân này mĩa mai, hán liền chiều theo ý ông. Đợi cho đến khi lông cánh của hán trở nên cứng cáp, hán liền phá chiếc lồng son thép vàng chật hẹp này mà bay về phía bầu trời tự do.

Sau một ngày dài đằng đẵng đóng giả một tên phá gia chi tử đúng hiệu, đáp ứng những yêu cầu quá phận của những tên công tử ngu xuẩn khác, gây ra thật nhiều rắc rối khiến vị kia đau đầu, Mộ Quân cảm thấy thật mệt mỏi. Những năm này, mặc dù đã cố gắng hết sức, nhưng tổ chức hán một tay gây dựng vẫn chưa đủ mạnh để đưa hán ra khỏi đây mà không bị nghi ngờ điều gì.

Lí do thứ nhất là vì hán là một tên phá gia chi tử dẫn đầu trong đám công tử bại hoại, mà những tên thiếu nữ ấy lại luôn luẩn quẩn theo đuôi hán khiến hán không tài nào làm việc được. Lí do thứ hai, vì mặc dù hán đóng giả rất kĩ, kĩ đến mức vị kia không tìm ra sơ hở, nhưng lão hồ ly tinh đó vẫn luôn cẩn thận cho người theo dõi hán.

Mộ Quân chán nản ngồi phía sau một núi giấy tờ công việc chồng chất được thuộc hạ bí mật mang đến, lại nhìn bầu trời đen thẫm không một tia sáng bên ngoài. Kì thật hán rất muốn đá hết đồng giấy tờ này xuống đất, sau đó tiêu sái lên giường ngủ. Tuy nhiên, hán không thể, bởi nếu đá chúng xuống thì cuối cùng người phải dọn dẹp vẫn sẽ là hán, nó còn làm thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh nhớ tiếng động phát ra.

Yên Mộ Quân buồn bực bê từng chồng từng chồng đem giấu tạm thời dưới gầm giường. Hán bỗng có cảm tưởng mình là một lão dê già dâm tặc đi dấu những sách vở văn của mình.

Mộ Quân khó chịu xoa xoa thái dương, mắt hán đã mở thao láo cả tiếng đồng hồ rồi mới ngủ được, hiện tại lại vì một âm thanh mà lại phải tỉnh dậy. Hán giật đến mức giờ ngón giữa hai tay, lòng ai oán nghĩ thầm, rốt cuộc từ khi nào thì thuộc hạ của phụ thân lại trở nên kém chất lượng như vậy?!

Lần này hán muốn giả vờ đang ngủ cũng khó, Yên Mộ Quân quay đầu nhú mày nhìn tên đầu sỏ đã phá hủy giấc ngủ của mình.

“Ha..ha.. Vị công tử này có thể cho tại hạ biết lối ra ngoài phủ được không? Tại hạ hình như đã lạc đường?!” Cái bóng đen với cái đầu bù xù, tóc mái dài quá mắt vô tội nói khiến cho gân xanh trên đầu hán hiện lên ngày một rõ ràng.

“Đi thẳng 500m, rẽ phải rồi tiếp tục đi thẳng rẽ trái!” là đến viện của thể thiếp phụ thân hán. Mộ Quân dùng bộ dạng tiêu chuẩn của một lão thái thái đang nộ hỏa xung thiên, gằn từng tiếng đáp.

“À... Vậy bên phải là bên nào?”

Đợi cho hán cảm nhận được khí tức của một tên dở hơi vô danh tiểu tốt đi mất, hán lại tiếp tục ngủ.

Canh 4 (1-3 giờ sáng), Yên Mộ Quân lại bị đánh thức một lần nữa, đầu sỏ vẫn là tên cũ.

“Công tử, tại hạ đi một vòng vẫn chưa tìm thấy được đường ra...” Bóng đen ngờ nghệch gãi đầu, chân thành như một học trò chăm chỉ hỏi.

Khóe mắt hán giật giật, người này rốt cuộc là thần kinh thô đến mức độ nào mà không phát hiện là hán gài bẫy? Hơn nữa cái bẫy còn rõ ràng như vậy!! Mặt dày, bì ỏi siêu cấp Yên Mộ Quân lần đầu cứng họng, cũng là lần đầu tiên hán biết thế nào là cực hạn của mù đường kiêu ngạo ngẩn.

Dưới tình huống gặp được cực phẩm người thật thà, chất phác, hán đành bắt đắc dĩ khoác áo khoác mỏng, dẫn đầu đưa tiễn. Bởi vì hai người đều học qua võ công, nên thị lực cũng hơn hẳn người thường, đối với việc nhìn trong đêm tối mờ ảo này cũng không phải là quá khó khăn, Mộ Quân không có ý định mang theo đèn.

Liên tục những ngày tiếp theo, hán vẫn phải tiếp đón vị khách không mời này. Cuối cùng, không rõ vì nguyên do vì điều gì, Mộ Quân thành đồ đệ chân

truyền của vị thầy thuốc đó. Khi ấy, Yên Mộ Quân 11 tuổi.

Từ đó đến sau này, hấn mặc dù luôn biết cuộc gặp gỡ để lại ấn tượng trong hấn tột tệt với sư phụ không phải là trùng hợp, nhưng hấn cũng không có cảm giác bị lừa dối. Bởi, cũng như Cố Thanh Thanh sau này, từ đó, hấn có một gia đình.

Mà cũng vì ảnh hưởng từ phụ mẫu và sư phụ, tính cách của Mộ Quân cũng dần dần trở nên vận vẹo một cách khó tả.

“Sư nào đồ ấy” Có một vị sư phụ dở dở ương ương thì tính cách ban đầu thập phần ảo diệu của hấn cũng càng trở nên ảo diệu, uyên thâm. Đương nhiên, Mộ Quân vẫn tiếp tục sự nghiệp diễn viên của bản thân, ban ngày làm một tên phế vật, ban đêm lại lỏ mọ học tập y thuật cùng giải quyết một đống rắc rối cán lối tổ chức của hấn. Mặc dù sau khi nhận làm đồ đệ của Uất Trì Lăng Thuần thì tổ chức của hấn cũng hành động thuận lợi hơn nhiều.

Thức khuya dậy sớm ngày đêm như vậy khiến Mộ Quân liên sớm xuất hiện hai cuống thâm ở mắt. Tuy nhiên, cũng chẳng có ai bận tâm hay nghi ngờ. Mọi người đều cho rằng hấn chính là vì “lao lực quá độ” mà ra... (Liên Surong: Viết đến đây thấy tội YMQ thật! Nhưng hấn vẫn nên cứ cố gắng tiếp tục chịu đựng việc bị phá hoại hình tượng đi.)

Lần đầu tiên hấn gặp nàng, cảnh vật cũng bình thường như bao ngày khác, mà khi ấy hấn cũng chẳng hề quan tâm, nhưng khắc ghi trong tâm trí hấn bấy giờ, cảnh vật khi ấy chắc chắn còn hơn cả thiên đường.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đâu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đâm

Cố Thanh Thanh bịt kín cả người từ đầu đến chân bằng đủ các loại vải sặc sỡ mà nàng kiếm, được khiến trông từ xa nàng như một con tắc kè hoa khổng lồ ngồi xổm. Đối với hình ảnh ngốc nghếch, hài hước này của bản thân, nàng lãnh suất + khinh bỉ và mặt than lờ đi tiếp tục lúi húi và lỏ mọ tìm thảo dược.

Tình huống buồn cười này đã sớm xuất hiện ở núi Côn Luân – ngọn núi thuộc Phù Sinh cốc nhiều ngày. Kì thực, nàng buộc phải trùm kín người như một tên biến thái thích thu hút sự chú ý như hiện tại cũng chỉ là do hoàn cảnh xô đẩy, Cố Thanh Thanh thở dài ngao ngán.

Tất cả bắt nguồn từ sau khi nàng học thuộc lầu lầu lí thuyết, công việc hái thảo dược liền giao cho nàng cùng Yên Mộ Quân, đúng hơn là nàng làm ¾ công việc còn Mộ Quân làm ¼ kiêm giám sát nàng nhằm mục đích giúp nàng nhận biết các loại thảo dược.

Nhưng, đời không như mơ, không có xui xẻo nhất, chỉ có xui xẻo hơn, vì một cuộc đối thoại đại đột mà thành:

“Mộ Quân, ngài thích sư phụ ta đúng không?” Thanh Thanh bày ra vẻ mặt lưu manh của bà mỗi lúc sức đẩy mạnh tiêu thụ.

“Ai chẳng biết.” Lão sư bá bản bựa, vô cùng mặt dày đáp lại một cách hiển nhiên.

“Vậy, ngài nói với sư phụ ta chưa?” Không bỏ cuộc trước khó khăn, gian khổ - đức tính tốt đẹp của bà mỗi lúc thể hiện nhuần nhuyễn trên người nàng, Cố Thanh Thanh kiên trì dụ dỗ hấn vào tròng.

“Hả? Phải nói sao?” Lần này, đến lượt Yên Mộ Quân bày ra vẻ mặt khó hiểu, ngu ngơ hỏi.

Nghĩ cái đã mắc câu, nàng rung đùi đắc ý, tỏ vẻ mui phần thông thạo, phong lưu phê bình hấn. “Như vậy là không được! Không được rồi! Ngài xem, sư phụ ta ngây thơ như thế, ngài không nói, sư phụ ta sao biết được? Bây giờ ngài không sớm bày tỏ nỗi lòng, chỉ sợ có ngày sư phụ ta bị người khác cướp mất! Lúc ấy, ngài có khóc cũng không nổi!”

Kết quả, cô quá lại thành quá cô, hiệu ứng ngược đã xảy ra, thay vì khiến Mộ Quân chăm chỉ học tập, hồi lộ để nhờ giúp đỡ, hấn ta mặt đen như đất nòi, ánh mắt hình viên đạn nhìn nàng, cười lạnh hỏi:

“Người nghĩ có kẻ có cơ hội?”

Sau đó, hấn bỏ lại Cố Thanh Thanh tội nghiệp nước mắt hai hàng, vô tình chọc phải tổ ong dưới trời nắng chói chang điên cuồng kiếm đủ số thảo dược được giao, hấn ta dùng khinh công nhanh như một con gió rời đi.

Tất nhiên, nốt nhạc đệm nhỏ bé này chỉ như một chiếc lá rơi xuống mặt hồ, chẳng thể tạo nên bất kì con sóng mãnh liệt nào cho cuộc tình của hai vị sư phụ sư bá kia.

Bây giờ nghĩ lại, Cố Thanh Thanh thật hận không thể đập đầu vào chần.

Chắc, Yên Mộ Quân suốt ngày quần quít bên sư phụ Nhã Nhạc tuyên bố chủ quyền, triệt tiêu mọi khả năng mất thể của hắn, làm sao có thể có kẻ động tay động chân chen ngang được? Thanh Thanh chợt thấy lạnh sống lưng, sư bá của nàng này không phải là phần trư ăn thịt hổ đấy chứ!?

Tóm lại, kết quả cuối cùng vẫn là Cố Thanh Thanh nàng nai lưng ra làm việc từ khi mặt trời chưa mọc đến khi mặt trời lên cao. Trời thì nắng, nàng mặc một đồng quần áo sặc sỡ bảo vệ làn da khiến mồ hôi lã lã dài như thác, trong lòng không khỏi dựng ngón giữa lên với trời.

Nàng quả thật không có duyên với nghề bà mối mà!

Cố Thanh Thanh nhìn một hộp kim châm lóe ra những tia sáng sắc bén, lại tưởng tượng đến cảnh mình như Đông Phương Bất Bại xoay người, tà áo đỏ yêu mị phát phơ trên không trung phi kim thêu ra mà lạnh hết cả sống lưng. Nhưng một chút hình ảnh kì dị ấy không thể ngăn cản nàng tiếp tục học y, nàng không phải thánh mẫu, chẳng hề mong học y thuật để cứu người. Nàng không ngừng cố gắng một phần vì mối thù gia tộc, phần còn lại, nàng không muốn phải trở mặt nhìn những quan trọng đối với bản thân sinh mệnh từng chút, từng chút một cạn kiệt.

Nàng xếp gọn những dược liệu đã được chính nàng xử lí vào các ngăn tủ, cầm hộp ngân châm màu đen tuyền, thoải mái đi về phía viện của sư phụ (và đã thay trang phục bình thường).

Cả Phù Sinh cốc phủ một màu xanh ngắt, chẳng giống như hoàng cung quyền uy mà lạnh lẽo, chùa chiền trang nghiêm mà thanh lãnh, nơi này vẫn luôn tràn ngập sinh khí như vậy, âm áp như vậy. Tiếng cười đùa của mọi người vẫn luôn hòa lẫn vào với nhau. Cố Thanh Thanh vui vẻ nháy chân sáo trên con đường lát đá cẩm thạch sạch sẽ, thoát nhìn nàng trông vô cùng giống như những hài tử bình thường - vô tư, nghịch ngợm, đơn thuần, thoải mái mà sống.

Nàng nhìn về phía xa, nơi có một góc áo màu lục đang bay phấp phới phía sau gốc cây, bỗng nở một nụ cười ranh mãnh. Lợi dùng khinh công thượng thừa của bản thân, Thanh Thanh không một tiếng động trèo lên cành cây thấp nhất, gần nhất với người ngồi phía dưới, sau đó, nhanh chóng lộn ngược người, dùng hai chân mình để cố định trên cành, hét to một tiếng:

“A!”

Những chiếc lá xanh lục từ trên lập tức rơi xuống vì tiếng hét cùng khối lượng đột ngột mà cành chúng phải chịu đựng, tạo thành một cơn mưa đẹp đẽ một cách huyền ảo cùng màu với tà áo các nàng. Nghịch ngợm làm mái tóc đen tuyền Cố Thanh Thanh rối đến tứ tung, lá cây cũng mắc vào quần áo của nàng.

Nàng cười khanh khách nhìn Nhưộc Phi giật mình, sau đó lại nhảy xuống khỏi cây nghe nàng ấy oán giận, dù sao người luôn trêu chọc nàng ấy chính là nàng. Phi Phi không nên ở một mình, nàng ấy rất tự ti, cũng rất dễ suy nghĩ lung tung, nhưng cũng luôn cố gắng hơn bất kì ai, nàng ấy luôn muốn mình hữu dụng.

“Tiểu thư, ngài có cảm thấy ta rất vô dụng, rất phiền không?”

“Không! Chắc chắn không! Phi Phi đáng yêu của ta, em giỏi nấu ăn này, đánh đàn hay này, tính toán nhanh nhất trong đám chúng ta, hơn nữa, em cũng chăm chỉ nhất!” Ừ, má em cũng rất mềm nữa, véo rất sướng tay. Cố Thanh Thanh bẹo má Nhưộc Phi đến mức hai má nàng ấy đỏ ửng lên, sau đó chậm rãi và chắc chắn khẳng định “Nhưộc Phi nhất định là một người hữu dụng! Bằng không, tại sao sư phụ lại giao cho em quản lí sổ sách?”

“Nhưng chẳng có ai muốn lấy một người như em cả.” Giọng nàng buồn rầu, những sợi tóc mai rủ xuống chẳng thể che hết đôi mắt tật nguyên với những giọt nước đang cố không rơi. Cuối cùng, nàng nói nhỏ như muỗi, giống như nói với bản thân. Song, đối với người luyện võ như Cố Thanh Thanh, nàng nghe cả câu lại vô cùng rõ ràng, nhất là ở khoảng cách gần hiện tại: “Em không xứng với người ấy.”

Ai không thích Phi Phi của bản cô nương đều là một lũ mất chó! Không ai lấy em, ta lấy!” Thanh Thanh ra về cột nhà, lưu manh nâng cằm Nhưộc Phi lên, đáp lại. Phi Phi cũng cười, cúi đầu vào ngực nàng, đùa lại.

“Vâng, ai không thích em đều là một lũ mất chó! Không ai lấy em thì tiểu thư lấy nhé!”

“Đương nhiên!” Cố Thanh Thanh cũng cười, đôi mắt cong cong như nửa vầng trăng.

Nàng nhìn hình nhân tí lệ đứng bằng người thật có chút chầy mồ hôi lạnh, sau đó lại nhìn sư phụ mặt vô cảm cầm bánh ăn, ngoan ngoãn đến trước hình nhân ngồi.

“Đám.” Vô cảm đại nhân không rõ ăn xong bánh từ lúc nào, nói. Thanh Thanh run rẩy cầm ngân châm trên tay, này, sư phụ, rốt cuộc đồ đệ nên làm như thế nào? Ngài có thể nói rõ ra không vậy?

Tiết học khó hiểu cứ như vậy diễn ra. Cuối cùng, nhờ sự nỗ lực không ngừng cùng nền tảng tốc độ nhanh sẵn có của bản thân, nàng đại khái đã có thể thực hiện những cách sử dụng châm đơn giản, đồng thời, cũng ghi nhớ được vị trí và tác dụng từng huyệt.

Về phần tên gọi uy dũng, khí phách của từng cách sử dụng châm? Thật xin lỗi, sư phụ nàng nói nó thật phiền, cứ gọi là “Đâm lần một”; “đâm lần hai”; “đâm lần ba”... là được.

Chương 24

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua, cái cây nhỏ Cỏ Thanh Thanh trồng trước khuê phòng từ một mầm non nhỏ bé nay đã cao gần bằng nàng, mà mỗi thu năm ấy cũng qua được thêm sáu năm. Giang hồ đã sớm ổn định từ lâu, chuyện Cổ gia bị đồ sát cũng trở thành một câu chuyện tựa như xưa lắm, chẳng còn ai nhắc lại đến nó nữa.

Nàng ngồi trong thư phòng, lười biếng lấy tay che miệng ngáp một cái, giống như chẳng hề để ý đến kẻ mặc áo đen đang cung kính phía dưới.

“Chủ tử, chuyện năm đó ngài yêu cầu, nô tài đã tra ra được. Đáng tiếc, lại chậm một bước.”

Thanh Thanh lặng lẽ nắm chặt tay, cổ gồng khắc chế cừu hận của bản thân. Năm đó, chân tướng vốn dĩ rõ ràng, nàng chứng kiến hết thấy, nguyên tác cũng ghi lại rõ ràng kẻ thù, song, điều đó không có nghĩa là nàng sẽ bỏ qua cho kẻ phản bội. Tổng quản Lý Tư Tĩnh!!

“Xảy ra chuyện gì?”

“Nô tài vô năng, lúc đuổi bắt được hắn, độc trong người hắn bộc phát, chết ngay lập tức.”

Cỏ Thanh Thanh buông nắm tay ra, đứng là ác giả ác báo. Nàng đoán được, năm đó, tên tổng quản gốc ghéech không chỉ bị lợi dụng mà còn bị hạ độc, sống đến nay cũng coi như Lục Úy Hân còn nhân từ.

“Về phần võ lâm minh chủ?” Nàng nghiêng răng, từng chữ từng chữ hỏi.

“Hiện tại giang hồ an ổn, bọn họ đề phòng cũng không cao, cho người chúng ta trà trộn vào trong võ lâm không phải là việc quá khó. Ngoài ra, nô tài cũng tìm thêm được một tin tức quan trọng.”

...

Thanh Thanh ngồi trong xe ngựa, hài lòng nhìn kiểu tóc mà An Nhiên vừa buộc cho nàng, kiểu tóc của nha hoàn, miệng khẽ ngâm nga hát.

Đường đi từ Phù Sinh Cốc về đến thành Trường An đối với nàng thật sự thập phần quen thuộc. Mấy năm nay, sự phụ cùng sự bá giao cho nàng quản lý một phần nhỏ cơ nghiệp, mà đối với thương nhân đã sớm được đào tạo như nàng, quả thật hết như cá gặp nước, tung tăng bơi lội.

Người ở Phù Sinh Cốc mặc dù có địa vị vô cùng cao trong giang hồ, nhưng lại chẳng hề tham gia bất kỳ việc nào ở đó. Nhà của nàng, am hiểu y thuật, tinh thông võ công lại chỉ tham gia vào kinh thương buôn bán.

Cỏ Thanh Thanh đối với việc này vô cùng vừa ý. Các nàng là thầy thuốc, đương nhiên hiểu rõ sinh mệnh có bao nhiêu quan trọng, đối với kinh thương tranh đoạt âm mưu so ra còn tốt hơn với giang hồ giết người không ghê tay.

Mất thấy Trường An cách xe ngựa chẳng còn bao xa, Thanh Thanh cùng An Nhiên – tả hộ vệ của Bạch Vân cung, ung dung đeo lên chiếc mặt nạ da người, sau đó, đội lên một chiếc nón tầm thường, che gần hết khuôn mặt giả mạo.

Làm việc quan trọng thì luôn luôn phải cẩn thận, nàng không có bàn tay vàng như nữ chính tùy tiện mặc nam trang liền biến nam tử, bởi vậy, mặt nạ là vô cùng cần thiết, bằng không, với thân phận hiện tại của nàng, tùy tiện xuất môn cũng sẽ chuốc lấy một đồng rắc rối.

Bách Hương lâu – chỉ cần nghe tên đã biết rõ nơi này làm gì, lại càng không phải là nơi mà nữ tử bình thường có thể tùy tiện bước tới. Bách Hương lâu là lâu xanh nổi tiếng khắp thành Trường An. Song, hiếm ai nghĩ tới, nơi đây lại là nơi kiếm những nguồn tin tức khổng lồ.

Tòa thanh lâu được trang trí tinh xảo và lộng lẫy, mái ngói màu đỏ tươi cổ kính, những dây leo cuốn trên các cột, lối vào ngoài tạo nên một khung cảnh trang nhã, lịch sự đối lập với nơi này.

Cỏ Thanh Thanh lờ đi những tiếng cười oanh oanh yến yến, tiếng đàn, ngâm thơ, ca hát vang vọng khắp nơi và hình bóng đầy đủ của các thiếu nữ như ẩn như hiện lấp ló sau màn trướng. Nàng không phủ nhận, cách kiếm tiền tùy tiện đào ra từ thanh lâu của các nữ chính xuyên không là vô cùng hữu ích. Kỳ nữ được trang điểm rực rỡ, nhưng khách quan lại chẳng thể tùy tiện động vào.

Nam nhân thường ưa thích những thứ không nằm trong tầm tay. Người đàn bà kiếp trước ấy từng vạn phần quyến rũ nói với nàng: Khi nam nhân cầm trong tay đóa hoa ly thì bông hồng còn lại mới chính là bông hoa rực rỡ nhất, cuốn hút nhất; khi nam nhân cầm trong tay đóa hoa hồng thì hoa ly chính là loài hoa thánh khiết nhất, trong sáng nhất.

Tất nhiên, nữ phụ quên như nàng muốn gây dựng sự nghiệp rực rỡ và thành công ngang bằng nữ chính như vậy đều là nhờ có chỗ chống lưng, bằng không, cho nàng mười lá gan nàng cũng chẳng dám cưỡng ngạo mà dựng lên cái tòa lâu này. Thanh Thanh nàng cả hai đời người đều là từ hai bàn tay trắng mà thành được như hiện tại, trong khái niệm của nàng, chưa bao giờ tồn tại khái niệm kiêu ngạo mà sống, đều là cúi đầu luồn lách như tiểu nhân.

Cố Thanh Thanh cùng An Nhiên lặng lẽ đi qua những căn phòng mờ ám khép hờ, đến gần một ma ma ăn mặc diêm dúa đang không ngừng tạm biệt khách mời vừa qua đêm. Nàng đưa tay ra phía trước, để lộ phía trong tay áo một ngọc bội màu lục bích, khắc chữ “Thượng” tinh xảo.

Vị ma ma liếc mắt nhìn, sau đó, lại như chưa từng thấy bất cứ điều gì, tiếp tục đứng tại chỗ đón đả chào khách, Thanh Thanh cũng nhanh chóng di chuyển, chậm rãi theo một nô tì đi lên tầng trên cùng. Hoàn toàn khác biệt với những lầu phía dưới, không có lấy bóng dáng của khách quan qua lại.

Nhìn xuyên qua cửa sổ đồ son, chỉ lác đác vài người khách ra về, có dân thường, có công tử thế gia, lại cũng có quan lại. Nơi này vốn là chốn thị phi.

Cố Thanh Thanh cảm thấy thập phần may mắn, tìm được cây đại thụ khổng lồ như vậy, không cần biết Yên Mộ Quân giờ thủ đoạn gì, nhưng ít nhất, từ trước đến giờ chưa có bất kì quan viên nào dám náo loạn nơi này. Hiện tại, nàng cũng có chút tò mò về quan hệ của hần với hoàng gia.

Tất nhiên, nói rằng bất chúc phong cách của nữ chính-san hoàn mỹ vô khuyết, thì biện pháp này vừa có ưu vừa có nhược. Ưu là gây được hứng thú, mà nhược thì lại là mất nhiều khách nhân, tương đương mất đi bạc trắng.

Nàng lơ đãng nhìn một kĩ viện khác tầm thường hơn nhiều phía dưới, khoe môi không khỏi cong lên. Vậy thì chỉ cần cho người bất chúc các kĩ nữ bên này là được, thương nhân chưa bao giờ chê tiền nhiều mà.

Cố Thanh Thanh tháo chiếc nón trên đầu, đặt xuống bàn, mỉm cười với nam nhân trung niên đã sớm nghiêm cẩn đứng phía trước, An Nhiên cũng lặng lẽ đứng đằng sau.

“Ngô thúc không cần khách khí, xét về bối phận, ta vẫn là kém hơn ngài. Lần này đến đây cũng có chút chuyện cần ngài giúp đỡ, nhưng không rõ chuyện làm ăn hiện tại như thế nào?” Nàng nhìn hần, hỏi.

Hiếm ai biết vị nam nhân trước mặt nàng là người có danh vọng cao và đầy quyền lực trong giới thương nhân, nhưng lại càng ít người biết hần là thành viên của cốc dưới sự quản lí của nàng hơn. Đạo lí: “Cây to đón gió lớn” các nàng đều hiểu rõ, hiện tại Phù Sinh cốc thế lực cũng không nhỏ, lại để lộ thêm vài phần cơ nghiệp ngầm này, chỉ sợ lại kết thêm không ít đồ kị.

“Tiểu thư an tâm, chuyện nhỏ này giao cho mà lão phu không làm được thì quả thực là xấu mặt. Chỉ là lần này không rõ nguyên do nào mà tiểu thư cần lão phu giúp đỡ?”

Thanh Thanh cố nén cười làm ra vẻ nghiêm túc, thói quen ăn nói vòng vo vốn là đặc điểm nổi bật của thương nhân nhỉ?

“Cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là ân oán cá nhân. Hơn nữa, cũng lâu rồi Bách Hương lâu không có sự kiện nào lớn.”

Tiếng gõ cửa vang lên. Cuộc trò chuyện đã sớm bị cắt đứt từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đâu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Âm Mưu Lồng Âm Mưu (1)

Thành Trường An vẫn nhộn nhịp như thường lệ cho dù mặt trời đã gần xuống núi. Chút ánh nắng muộn màng dát lên con đường lát đá nơi đây, một màu vàng cam chỉ xuất hiện khi chiều tà.

Tuy nhiên, trái ngược với khung cảnh của Trường An, nơi vốn từng tràn ngập thơ nhạc, phong tình và lòng luyến luyến nhất lại im ắng đến lạ thường. Bách Hương lâu lặng lẽ nằm trong góc phố tối tăm, cánh cửa gỗ tinh xảo luôn rộng mở mỗi đêm nay lại đóng kín.

Cùng thời điểm, tại một nơi khác, yến tiệc xa hoa diễn ra.

Một trăm ca kỹ phong tình vạn chủng bắt đầu múa trước các khan giả. Các nàng mặc áo đơn mỏng, trễ cổ, để hở ra phần nửa bộ ngực đầy đặn của mình, cánh tay uyển chuyển giờ lên theo tiếng nhạc tạo nên những nụ hoa xinh đẹp, tay áo đồ xuống, để lộ làn da trắng ngần. Xoay một vòng, hai vòng rồi ba vòng, lần vẩy múa dài tha thướt bay phiêu phiêu trong không trung. Một cảnh đẹp khó có thể dung từ ngữ để miêu tả.

Tiếng nhạc bỗng dừng lại, các ca kỹ duyên dáng đứng ra xa, tạo thành vòng tròn. Phía trong cùng, một nữ tử đeo một tấm mạng che mặt mỏng manh không rõ từ lúc nào xuất hiện.

Nàng ăn mặc hoàn toàn khác các nữ tử xung quanh, một thân bạch y thuần khiết, cổ áo bảo thủ che kín, mạo tựa thiên tiên, không vương chút bụi trần. Tấm mạng che nửa khuôn mặt, chỉ nhìn được đôi mắt trong như nước mùa thu, hờ hững với vạn vật.

Cổ Thanh Thanh ngồi xuống, ngón tay ngọc ngà bắt đầu di chuyển trên các dây đàn. Từng tiếng nhạc chậm rãi vang lên, thanh lãnh tựa mây trên trời, mang theo một sức cuốn hút kì lạ. Tiếng đàn như vẽ ra một giang sơn rộng lớn, đồi núi nhấp nhô, núi non hùng vĩ.

Chính lúc khi khung cảnh tươi đẹp ấy hiện ra rõ ràng nhất, âm thanh đột ngột dừng lại – một khoảng lặng. Nốt lặng dừng lại đúng lúc khiến người nghe có thể tiếp tục suy tưởng với những ý nghĩ riêng, dường như đang lãng quên mọi vật xung quanh mình. Nốt lặng ấy, chấm dứt một khoảng trời thanh bình, mở ra một khung cảnh mới, rộn rã, tươi vui hơn, đầy sức sống.

Song, ngay sau đó, tiếng nhạc một lần nữa lại dừng lại, mà nguyên nhân lần này lại là một tiếng hét vang lên.

Năm nay, vô lâm lại xôn xao về bí kíp vô công đã thất truyền, nghe đồn có nó sẽ độc bá thiên hạ, khiến không chỉ người trong giang hồ thêm muốn mà hoàng thất cũng ước ao. Mà người nắm giữ được manh mối duy nhất về nó không ai khác ngoài vô lâm mình chủ - Công Tôn Vận.

Manh mối của bộ bí kíp vô địch - Âm Long Quyền Pháp là bức tranh họa hoa lan thanh nhã, vốn từng thuộc về truyền nhân cuối cùng của bộ quyền pháp đó. Lần này, nói là yến tiệc thơ ca không bằng nói chính là cơ hội để đem khoe chiến lợi phẩm của mình. Đặc biệt, tham dự buổi tiệc tầm cỡ như vậy đa số đều là các môn phái lớn, nhiều cao thủ nội công thâm hậu.

Khóe môi bị che lấp sau tấm mạng của Thanh Thanh khẽ cong lên, càng tốt, thật thuận tiện cho kế hoạch của nàng.

Mọi ánh mắt tập trung đều lên vị mình chủ không rõ vì sao hét lên, chỉ thấy khuôn mặt hấn tái nhợt, trên tay cầm phong thư màu trắng vừa được thuộc hạ hấn đưa đến, phía trên có vẽ một con quạ với bộ lông đen nổi bật (ô nha).

Cái tên Ô Nha cùng hình ảnh quạ đen vốn không xa lạ gì trong chốn giang hồ, hấn là tên đạo chích kiêu ngạo nhất, vô công thuộc hạng cao cường, chưa lần nào xuất chiêu thất thủ. Thấy quạ đen, là điềm báo xui xẻo. Tuy nhiên, lần này, trước mặt các môn phái lớn cả gan phát thư khiêu chiến thì quả là có phần quá đáng.

Công Tôn Vận mặt đỏ bừng, tiện tay uống một ngụm rượu mà vị nữ nhân bên cạnh vừa rót, hấn cười sảng sặc, lớn tiếng nói:

“Chi e lần này Ô Nha với không nổi bảo vật!! Ta không tin hấn có thể đoạt được Âm Long Quyền Pháp từ tay ta.”

Yến tiệc cứ thế trôi qua, cuối cùng tiết mục chính cũng xuất hiện – tiết mục mà mọi người mong chờ nhất.

Tất nhiên, Công Tôn Vận chỉ đưa theo bang chủ các môn phái lớn mạnh theo. Còn lại các đồ đệ cùng các môn phái nhỏ khác tiếp tục thưởng thức ca nhạc do 101 kỹ nữ từ Bách Hương lầu thực hiện.

Hấn đắc ý chậm chạp bước đi trên hành lang, hưởng thụ sự tán thưởng nịnh, nọt mọi người xung quanh. Cuối cùng, hấn dẫn họ đến thư phòng của mình.

Hai tên thuộc hạ vẫn nghiêm chỉnh đứng canh trước cửa.

“Vẫn ổn chứ?” Công Tôn Vận hỏi nhỏ.

“Bẩm mình chủ, chưa có kẻ nào vượt qua chúng thuộc hạ.”

Hấn ngay lập tức nhếch mép cười ha ha.

“Quả nhiên Ô Nha cũng chỉ có vậy! Nào các vị, bây giờ chúng ta hãy cùng chiêm ngưỡng bức họa nổi tiếng.”

“Cạch” Công Tôn Vận mở cửa phòng, khóe miệng đang đắc ý giương lên bỗng trở nên cứng ngắc.

Nơi đó, nơi mà bức tranh đáng lẽ phải được treo lên lại bị thay thế bằng một dòng chữ cứng cỏi [Ô Nha].

“Không thể nào!” Hấn kinh ngạc thốt lên. Hấn rất tự tin với sự canh phòng lần này. Yến tiệc được canh chừng vô cùng cẩn thận, đặc biệt, hai tên thuộc hạ ban nãy tuy chẳng nổi danh trong giang hồ nhưng vô công cũng không phải hạng tầm thường. Nhớ năm đó, khi hấn tuyển thị vệ, hai kẻ này đơn thương độc mã hạ năm người của hấn mà không hao tổn một sợi tóc! Vậy mà cũng không hề phát hiện có kẻ bước vào căn phòng này?

Suy nghĩ tưởng chừng như dài dòng mà chỉ diễn ra trong giây lát, các bang chủ đã sớm đuổi theo tên đạo chích, tuy nhiên, chẳng ai có bất kì ý nghĩ nào dính dáng đến việc “châu hoàn hợp phở”. (Trà đồ quý lại cho chủ cũ)

Công Tôn Vận vội vàng dùng khăn công đuổi theo bọn họ trước khi quá muộn. Ngay lập tức, hấn phun ra một ngụm máu. Nội công bao nhiêu năm nay của hấn hoàn toàn biến mất như chưa từng thuộc về hấn.

Bóng tối bao trùm lên mọi vật, ánh trăng yếu ớt từ bên ngoài chẳng thể nào soi rọi buổi đêm tội lỗi hôm nay.

“Mình chủ, cảm giác thế nào?” Một tiếng cười khanh khách vang lên, thanh thúy đánh tan sự im lặng đến đáng sợ của căn phòng. Chủ nhân giọng nói bước ra từ trong bóng tối là vị nữ nhân thoát tục đánh đàn.

Nàng bỏ mạng che mặt xuống, lộ ra dung nhan kiều diễm tựa yêu tinh, song, nó chẳng làm Công Tôn Vận cảm thấy “nóng” hơn mà lại lạnh toát cả sống

lưng.

Quá nhiều điều ngoài ý muốn xảy ra khiến hắn trở nên nhạy bén, vừa há miệng “A” một tiếng và chẳng cất được nên lời nữa. Cố Thanh Thanh vừa điểm vào Á Môn huyệt của hắn.

Tất nhiên, nếu như bình thường, Công Tôn Vận đã dễ dàng tránh được đòn đánh trực diện này, dù sao võ công nhiều năm vậy của hắn tích lũy cùng không ít. Đáng tiếc, hắn lại trúng thuốc của nàng.

“Cốc rượu đó vốn chính do tiểu nữ tỉ mỉ pha chế, uống vào, chẳng những không thể vận võ công mà mỗi lần thực hiện đều đau như bị hàng nghìn vết thương chĩa vào cơ thể. Vậy nên, tiểu nữ mạo muội khuyên ngài vẫn là ngưng làm việc vô ích.” Thanh Thanh vui vẻ nói, đồng thời tự rót cho mình một tách trà thượng đẳng. “Minh chủ, mời.”

Nhấp một tách trà thơm, vị ngọt ở đầu lưỡi lặng lẽ lan tỏa. Nàng ngẩng đầu, ánh mắt trở nên lạnh lẽo và sắc bén.

“Tiểu nữ vốn mong mời được nói chuyện riêng một lần với ngài đã lâu, nay quả thực là cầu được ước thấy, bộc lộ hết nỗi lòng.

Chẳng giấu gì ngài, tiểu nữ là Cố Thanh Thanh, là ngoại tôn (cháu ngoại) của Cố trang chủ đã năm xưa.” Giọng nàng ngân dài, đầy châm biếm thương thức về mặt ngày càng hèn mọn của kẻ trước mặt.

Công Tôn Vận lắc đầu quầy quậy, hắn cố mở miệng van xin nhưng chẳng thể thốt nên bất kì từ ngữ nào.

“Minh chủ, ta cũng như ngài, thật phần khích khi được gặp lại bằng hữu cũ của ngoại tổ phụ, hơn nữa còn được ôn lại chuyện xưa” Cố Thanh Thanh làm vẻ mặt hoài niệm, từ tốn nhấp thêm một ngụm nữa.

“Trà quả nhiên là thượng hạng, ngài có muốn thử một chút không?”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đâu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Âm Mưu Lòng Âm Mưu (2)

Trà bắt đầu nguội, hương vị dịu ngọt ở đầu lưỡi dần thay thế bằng vị đắng chát.

Bầu trời đêm vẫn mang trong mình một vẻ đẹp huyền bí âm u, mặt trăng như lưỡi liềm màu bạc của tứ thần và ngàn ngôi sao là hàng ngàn linh hồn màu trắng đục rực rỡ giữa dải ngân hà mênh mông.

Cố Thanh Thanh thu hồi ánh mắt, đặt tách trà xuống mặt bàn, giọng nói ngọt ngào đặc trưng của thiếu nữ vang lên “Vào đi”.

Trước cửa phòng, nơi vốn đang trống rỗng bỗng xuất hiện một bóng dáng. Toàn thân hắn được bao bọc bởi bộ y phục màu đen, chỉ để lộ hai con mắt sáng rực như chim ưng. Quý Ảnh tự nhiên bước đến trước mặt nàng, hắn chẳng thèm bỏ thí cho Công Tôn Vận chột vạt dưới sàn một ánh mắt, giọng khàn khàn:

“Bẩm tiểu thư, thuốc hạ đã lấy được vật ngài yêu cầu”

Gió ngoài vườn lại nổi lên, những đám mây lặng lẽ che đi những ánh sáng yếu ớt của mặt trăng. Vạt áo trắng khẽ tung bay, ánh mắt của Cố Thanh Thanh sắc bén cùng cao ngạo từ trên nhìn xuống Công Tôn Vận.

Này minh chủ, người có biết áo trắng ta mặc cho ngày giỗ Cố gia? Quả thật trùng hợp đáng ghét, ngày người chọn cũng là ngày mà họ tạ thế!

Quý Ảnh hiểu ý, hắn đặt vật bọc trong vải thô lấy từ tay áo đặt lên bàn, sau đó lập tức biến mất khỏi căn phòng. Bầu không khí im lặng một lần nữa lại bao trùm lên.

“Minh chủ, kì thật lần này tiểu nữ tới không phải là vì mục đích trả thù” Thanh Thanh hí mắt lại, nàng chủ động phá vỡ im lặng, hay đúng hơn chỉ nàng mới có khả năng - “Tiểu nữ bao năm nay phiêu bạt giang hồ, tứ cố vô thân, tiểu nữ đã sớm trở nên mệt mỏi, chỉ mong có chỗ an toàn mà dừng chân.”

Công Tôn Vận thập phần bất ngờ, đôi mắt vốn đang vô hồn chìm trong tuyệt vọng lập tức rực sáng. Song, nó chẳng thể che lấp được sát ý nồng đậm mà hắn ta đặc ý cho rằng đã che giấu tốt. Hắn gạt đầu liên tục, dù nội tâm của Cố Thanh Thanh lạnh lùng mìa mai, ngoài mặt vẫn ngoan ngoãn phối hợp diễn hí kịch cùng hắn.

Nàng cầm vật Quý Ảnh vừa đưa, ôn nhu bỏ vào trong tay hắn, thì thầm:

“Ngài hãy cầm cho chắc nhé!”

Công Tôn Vận theo bản năng lập tức nghe lời. Nhưng hắn chưa kịp định hình được vật trong tay đã phun ra một ngụm máu, lãnh một chưởng mạnh mẽ mà nàng đánh tới.

Bằng cây hái, tử thần đã thu nhận sinh mạng hắn.

Thanh Thanh đặt ngón trỏ lên môi, làm như vừa lãng quên điều gì đó, sau đó nhìn nam nhân trung niên chết không nhắm mắt dưới chân, nàng có chút trẻ con cười nghịch ngợm

“Nga, lừa ngài đó!” Tiếng cười của nàng trong trẻo như ngọc rung, miệng cười như hoa nở.

Nàng từ tốn uống cạn ly trà rồi cất mọi thứ về chỗ cũ, sau đó khép cửa bước ra ngoài.

“Ồn rồi, các người cũng phụ bọn họ chạy vòng vòng xung quanh nơi này đi”

Thanh Thanh nói với hai tên thị vệ bên ngoài ban nãy. Họ nhìn nhau cười, chấp tay cung kính quỳ xuống nói. “Thuộc hạ tuân lệnh!”

Đêm nay, chỉ e nơi này sáng nhất thành Trường An a!

Thanh Thanh bang quơ rút từ trong tay áo ra một bức họa, lòng nàng thầm khinh bỉ, cái gì mà trân kì dị vật, so với tranh của ngoại tổ phụ còn không đáng một hào! Nàng vận khinh công, lao đi khỏi nhanh như một con gió.

Kế hoạch của nàng mong rằng không có lỗ hổng. Lần này Cố Thanh Thanh đã tính toán vô cùng cẩn thận, nàng không thể ngang nhiên mà trả thù như nữ chính, càng không thể cuồng ngạo viết to hai chữ “Cố gia” lên tường, làm vậy, còn không phải bị vây cánh tàn dư của Công Tôn Vận hành đến chết sao? Thật xin lỗi, nàng đâu phải nữ chính.

Ngoài mặt, Phù Sinh Cốc trông như không hề biết đến sự xuất hiện của yến tiệc, 101 kỹ nữ các nàng cũng có đầy đủ nhân chứng trong thời gian hạ sát, các nàng chưa hề đặt một chân ra khỏi đại sảnh. Ly rượu nàng bỏ thuốc cũng bị thủ tiêu kỹ càng, cho dù mời thầy thuốc, làm bá chủ y thuật giang hồ còn không phải Phù Sinh Cốc hay sao?

Khoảng cách giữa nàng và son trang của mình chủ ngày một xa hơn, Thanh Thanh cố gắng đi rồi suy nghĩ của bản thân khỏi lúc nàng ra tay.

Hình ảnh hắn ngã xuống...

Tiếng tim đột ngột dừng lại...

Máu...

Hô hấp ngày một trở nên rối loạn, toàn thân nàng run rẩy kịch liệt. Ha, quả nhiên là vô dụng, một chút phẩm chất của nữ chính cũng không có. Cho dù cầm hận đến thế nào đi chăng nữa, Cố Thanh Thanh cũng không có khả năng vô cảm giết người. Lốp phấn trang điểm của diễn viên dần bị tróc ra, dòi khỏi sân khấu, nàng không thể tiếp tục đóng vai...

Thanh Thanh bỗng đột ngột dừng lại. Đứng trên ngọn cây, nàng cố gắng bình ổn lại giọng mình, nói vọng về đằng sau.

“Không hiểu các hạ có chuyện gì muốn bàn với tiểu nữ?”

“Không nghĩ tới lại bị cô nương phát hiện ra sớm như vậy. Chỉ là cô nương mượn thanh danh tại hạ đem gửi lung tung như vậy quả thật là mang cho tại hạ không ít phiền phức” Phía sau truyền đến một tiếng cười trầm ổn đáp lại.

Trong lòng Thanh Thanh một mảnh lạnh lẽo, làm chuyện xấu bị bắt gặp, lại vừa đúng lúc tâm trạng bất ổn như vậy, có phần khó chịu.

“Tin tức của các hạ thật nhanh chóng, không ngờ đó là lá thư giả mạo. Chỉ là tiểu nữ vẫn không hiểu các hạ đang ám chỉ điều gì?”

Ô Nha vốn là nhân vật ít xuất hiện nhất trong tiểu thuyết, hắn xuất thân thần bí, chỉ được nhắc đến trong vài chương, sau đó, không có sau đó.

Tiếng cười phía đằng sau ngày càng trở nên thâm trầm, nàng thêm cảnh giác, nắm chặt ngân châm giấu kĩ trong tay.

Không rõ từ lúc nào, ngay tại cảnh cây trước mặt, một nam nhân đã lặng yên đứng đó. Hắn đeo mặt nạ, nàng mang mạng; hắn y phục đen, nàng y phục trắng; hắn đứng trong tối, nàng ánh trăng soi rọi.

Ô Nha hí hóp mắt, khoe môi mỏng lộ ra sau mặt nạ khe cong lên một cách tà mị. Hắn đột nhiên giơ lên ly rượu bằng vàng ròng khắc hình sinh động. Ly rượu đó vốn dĩ phải bị thuộc hạ của nàng thủ tiêu!!

Cố Thanh Thanh mày nhíu càng chặt, nàng lập tức phóng ra mấy chục ngân châm trên tay hướng đến người hắn. Đáng tiếc, mỗi châm của nàng đều bị Ô Nha khéo léo né tránh.

“Ô Nha, cho dù người trực diện ra nói với bọn họ là do ta ra tay cũng chẳng ai tin! Bằng chứng trên tay người hoàn toàn vô dụng!”

Giữa ban đêm, sợi chỉ nối ở một thân ngân châm như ẩn như hiện, giống như tơ nhện, mềm mòng mà bền chắc. Ngân châm phóng ra càng nhiều, mười

đầu ngón tay của nàng linh hoạt chuyển động như đang gảy một khúc nhạc, mà ngân châm sắc bén cũng bị điều khiển, mang theo một nội lực lớn liên tục tấn công hắn.

Tiếp tục như vậy hoàn toàn không ổn, Thanh Thanh nàng thủ pháp giống như sát thủ, ra tay lập tức đoạt mạng, tuyệt đối không dây dưa, càng kéo dài càng gây thêm bất lợi cho nàng. Tuy vậy, hiện tại mỗi chiêu nàng tung ra lại chẳng hề dứt khoát.

Không thể dứt khoát đoạt mạng. Đây chính là nhược điểm chí mạng của Cố Thanh Thanh.

Hai mươi bảy năm sống trong vòng xoay của pháp luật hà khắc, ý nghĩ [Mạng người thập phần đáng quý] đã sớm thâm căn cố đế trong tư tưởng cũng như suy nghĩ của nàng. Giết người vô cảm, nàng không làm được, cả đời cũng không làm được.

“Cô nương, không nên khinh thường khả năng của ta như vậy.” Ô Nha ghé sát vào tai nàng thì thầm, đôi môi như có như không lướt qua vành tai, bàn tay đẹp đẽ, trắng nõn của hắn vờ vẽ mái tóc đen óng, mượt như mây của Thanh Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đâu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Âm Mưu Lồng Âm Mưu (3)

“Cô nương, không nên khinh thường khả năng của ta như vậy.”

Cố Thanh Thanh kinh ngạc nhìn về hướng nàng đang tấn công, hàng trăm ngân châm sắc bén rơi xuống như mưa, song, mục tiêu của chúng đã sớm biến mất khỏi đó. Nàng cau mày, Ô Nha cư nhiên lợi dụng khoảng thời gian ngắn ngủi lúc nàng xao nhãng, dễ dàng tránh né các chiêu của nàng, không những thế còn không một tiếng động đứng ở phía sau lưng.

Thanh Thanh chẳng quan tâm đến bầu không khí mờ ám giữa hai người, tay ngọc phát lên, nhanh chóng thu hồi toàn bộ vũ khí trở về. Nàng hiểu rõ hiện tại ít ra hắn chưa có ý định hạ thủ với nàng, mọi hành động chỉ đơn thuần là đùa giỡn.

“Ngươi muốn gì?” Nàng cất giọng lạnh lẽo hỏi.

Võ công hai người cũng không quá chênh lệch nhau, cho dù độ về sự bền bỉ nàng kém hắn một bậc, nhưng luận khinh công, Thanh Thanh nàng hoàn toàn đủ tự tin khẳng định có thể thoát khỏi hắn. Vấn đề chẳng qua là thời gian dài hay ngắn.

“Chắc chắn, cô nương cũng quá nóng tính rồi! Tiếp tục như vậy sau này e phải cô đơn đến già.” Ô Nha vẫn giữ nguyên vẻ mặt lưu manh khiêu khích.

Quả nhiên, đúng như ý hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Thanh Thanh lập tức đỏ bừng lên giận dữ, nàng lập tức rút trâm cài tóc ra, mái tóc đen nhánh như thác dài tự do đổ xuống. Sau đó, mạnh mẽ tấn công vào tay trái hắn.

“Tên chết tiệt nhà người! Bản cô nương có xuống âm phủ cũng làm âm hồn kéo ngươi theo hầu.”

“Ha ha, không ngờ cô nương vừa gặp đã nhất kiến chung tình với tại hạ, có điều chiêu này của cô nương cũng quá độc ác rồi!” Hắn mặt không đổi sắc đỡ đòn, thuận tiện đổ thêm dầu vào lửa.

Ô Nha dễ dàng khóa chặt hai tay nàng trên đỉnh đầu, ánh mắt đầy ý cười của hắn chống lại đôi mắt tức giận của nàng. Khuôn mặt hai người gần sát với nhau, từ khoảng cách này, Cố Thanh Thanh hoàn toàn nhìn rõ hàng lông mi đen cong vút cùng làn da trắng mịn đáng ghen tị của hắn. Mỗi câu nói đều mang theo hơi thở nam tính của hắn phả vào mặt nàng.

Thanh Thanh thoáng ngây người, sau đó nâng chân! Cái gì mà độc ác? Nàng liền cho hắn thấy thế nào là độc ác! Đây chính là đặc quyền của nữ nhân, đồng thời cũng là con át chủ bài phòng chống biến thái.

Cố Thanh Thanh đắc ý cười nhìn hắn nhảy về phía đằng sau hai trượng.

*Trượng: là đơn vị đo chiều dài cổ của Việt Nam và Trung Hoa.

Khóe môi cong lên, nàng cũng học theo giọng điệu của hắn, nói.

“Các hạ, nam nữ thụ thụ bất tương thân.”

Tuy nhiên, tâm trạng của nàng sau đó cũng không khá hơn được chút nào. Vật đang nằm ngay ngắn trên tay Ô Nha lại chính là bức họa nàng vốn cẩn thận cất trong người!

Lần này tuy ngoài mặt dường như nàng chính là kẻ mạo danh hắn ta để đạt lợi ích, kì thực kẻ bị lợi dụng phải là nàng mới đúng. “Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau” hắn ta đã sớm chuẩn bị đầy đủ cùng nắm rõ kế hoạch của nàng, lại không trực tiếp vạch trần sự thật ngay lập tức. Mà đợi cho đến khi nàng

mang bảo vật về liền nhanh chóng đoạt lại.

Kết quả, đúng như trong nội dung bức thư từ “Ô Nha”, họa về tay hắn nhưng hắn lại chẳng tổn chút công sức, Thanh Thanh nàng cứ nhiên ngây ngây ngốc ngốc biến thành thuộc hạ không công đoạt bảo cho hắn.

“Tại hạ vốn còn muốn hàn huyên, nhưng cô nương đã hạ lệnh đuổi khách thì ta cũng không thể mặt dày ở lại. Ta đành chờ ngày tái ngộ.”

Kháo! Cái gì mà còn có ngày gặp lại? Đánh chết nàng cũng không muốn chạm mặt lại với hắn.

*Kháo: là một từ chửi, dùng để cảm thán bên Trung Quốc nhé!

“Chẳng qua, không rõ quý danh của cô nương là gì?” Ô Nha về mặt giá ôn nhu, vẫy vẫy bức tranh trong tay hỏi.

“Tiểu nữ đi không đổi tên, ngài không đổi họ, xưng là Tô Nguyệt!”

Đúng vậy, không sai, chính là Tô Nguyệt! Nữ sát thủ đại nhân kiếp trước họ tên đầy đủ là Hàn Như Nguyệt, Tô Nguyệt là tên của thân thể bị nàng ta nhập vào. Nàng ta chính là sát thủ lấy lòng giới hắc đạo thế kỉ XXI, tính tình cuồng ngạo, lãnh khốc, lòng tự cao lại vô cùng lớn, bởi vậy sao có thể bằng lòng với cái tên cực kì ủy mị của nguyên chủ.

Ban đầu, nàng ta làm âm ỉ cả Tô phủ, nha hoàn nào dám kêu nàng một tiếng Tô tiểu thư, nhẹ bị vả mặt, nặng bán vào làm quân kỹ. May mắn, Tô đại nhân vốn sủng vị kết tinh từ tình yêu của hắn cùng mối tình đầu, mừng nàng ta khỏi bệnh ngốc còn không kịp, sao lại đi phạt nàng ta?

*Quân kỹ: Kỹ nữ cho lính đó :3

Cũng chính vì sự kiêu ngạo này, sau khi quyền rũ thành công hoàng thượng vào hậu cung nam phụ của mình, nàng ta liền yêu cầu ban tên mới: Hàn Như Nguyệt. Đồng thời, lúc đó giang hồ cũng nhận được tin động trời ra, bang chủ tổ chức sát thủ khủng bố nhất nhì giang hồ chính là một tiểu thư èo là như nàng!

Theo như tính toán về thời gian của Cố Thanh Thanh, hiện tại sát thủ đại nhân vẫn chưa bị đồng đội phản bội mà xuyên qua, nguyên chủ chính là một nha đầu ngây ngốc ở Tô phủ.

Mọi chuyện tiếp theo sẽ diễn ra hết như trong truyền thuyết, luật bất thành văn của vạn vạn nữ chủ lạnh lùng xuyên qua. Ô Nha trước hết sẽ đến tìm hiểu về nguyên chủ, phát hiện nàng ta là ngốc tử (kẻ ngốc) liền phiền chán bỏ đi. Tiếp theo nữa khi nữ chủ xuyên qua, hắn ta sẽ hứng thú vì nàng ta vừa hết ngốc lại vừa tàn nhẫn giết nha hoàn, thực hiện chính sách “giết gà dọa khỉ”.

Sau đó, Ô Nha rơi vào lưới tình trước tính cách quật cường, mạnh mẽ, độc lập, kiêu ngạo, sắc bén,... rồi đánh nhau oanh oanh liệt liệt cùng nam chủ hoàn mỹ. Cuối cùng từ tên qua đường thần bí vinh quang gia nhập hàng ngũ nam phụ thâm tình thủ tiết cả đời vì nữ chính.

Cái gì? Mọi người cho rằng hắn ta cường hãn, xảo quyết như vậy có khả năng knock out nam chính?

*knock out: hạ đo ván, thường sử dụng trong môn thể thao đấm bốc.

Không có khả năng, không có khả năng, nam chủ Mộ Dung Lưu Nguyệt chính là con ruột của tác giả biến thái. Hắn tuy không có bàn tay vàng nhưng bù lại, hắn ta có bàn tay bạc. Hồ mưa, gọi gió, rung chuyển đất trời đều có thể, dù sao trong tiểu thuyết cầu huyết này không có gì là bất khả thi a!

Bằng không nam chủ làm thế nào mạnh mẽ đá bay bốn thành viên quyền lực trong hậu cung nữ chính? Nữ chính chính là đóa hoa thom thu hút vô vàn ong bướm, mà nam phụ của nàng người nào cũng tài hoa xuất chúng, đẹp xinh lộng lẫy.

Cố Thanh Thanh mang theo một bụng toàn ý xấu, phong lưu tiêu sái rồi đi.

Sáu năm, sáu năm bình lặng trong giang hồ nay lại nhận thêm một đợt sóng dữ dội. Minh chủ hai đời sau khi nhậm chức liền không sống đến được bảy năm tiếp theo. Từng người cứ như vậy mà chết đi kỳ lạ.

Cố Thanh Thanh ngồi trong phòng, y phục sớm đã đổi, mọi tin đồn trong giang hồ đều không làm nàng chú ý.

Trước mặt nàng, giấy tiền vàng mã dần dần bị ngọn lửa nóng rực cắn nuốt thành tro. Từng tờ đang cháy dở bay phiêu tán trên không trung, sân viện xanh mon mon màu trúc, tràn ngập sinh khí bỗng trở nên u ám, thê lương.

“Nương, mọi người, Thanh nhi đã trả được mối thù năm xưa rồi.”

Đáp lại giọng nói thều thào của nàng vẫn là tiếng gió khô khốc bốn phương.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đâu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Nữ Chính Tới Rồi!

Cố Thanh Thanh im lặng nhìn ngọn lửa đỏ rực dần lụi tàn, để lại tro tàn phiêu tán bay theo gió.

Nàng cuối cùng cũng rũ bỏ được chấp niệm, rũ bỏ quá khứ bị thương thống khổ. Sau này, mỗi tối ngủ sẽ không mơ lại ngày đó, mỗi lần gây đàn sẽ không ân hận, mỗi lần cầm bút sẽ không đau đớn. Đã kết thúc rồi?

Nàng lạnh nhạt nhìn về phía chân trời đang bừng sáng, đột nhiên nói vọng lại về phía đằng sau:

“Đến rồi?”

Gió nổi lên, thổi tung áo khoác mỏng manh, đơn bạc của nàng. Phía sau vốn trống vắng lại xuất hiện thêm một bóng người.

“Bầm tiều thư, xác thực như ngài dự đoán, sau khi vỡ lăm mình chủ qua đời, các môn phái khác đã cho người đến mời đại phu của Đường Môn, hiện tại bọn họ vẫn đang chờ ngoài đại môn.”

Cố Thanh Thanh gật đầu, trước khi vẫy cho hắn ta lui đi, nàng chậm rãi nhắc nhở:

“Sự việc lần này chung quy vẫn là chuyện riêng của ta, bởi vậy, ngoại trừ nhị vị kia, ta không mong muốn có thêm bất cứ ai phát hiện hành tung của mình, được chứ?”

“Nô tài hiểu rõ”

Cho dù hiện tại nô tài Phù Sinh Cốc thuộc tuân theo mệnh lệnh của nàng, cho dù nàng là đệ tử chân truyền của Nhã Nhạc thần y, sự thật vẫn như cũ không thể thay đổi rằng Yên Mộ Quân cùng sự phụ mới là chủ tử chân chính. Bởi vậy, nếu như nàng vọng tưởng rằng mọi hành động của bản thân mình có thể nằm ngoài tầm nhìn của bọn họ thì quả thực là ngu ngốc. Tuy nhiên, khác với sự phụ tuyệt đối tin tưởng vào khả năng của nàng, Mạc Tích Ngôn lại nhiều hơn một phần lo lắng. Bởi vậy, nếu như đệ sư huynh biết được nội tình, với tính cách của huynh ấy thì nhất định sẽ nhúng tay vào.

Cố Thanh Thanh mặc y phục bằng vải thô màu xám của đại phu đứng trước hiện trường vụ án. Nàng có thể dễ dàng lường được bọn họ sẽ tìm đến Đường Môn, sóng gió giang hồ từ trước đến nay triều đình đều tránh đi, huống chi là đại sự nguy kịch như vậy? Bởi vậy, pháp y của triều đình không tới thì chỉ có thể mời đại phu khám. Vừa trùng hợp thay, Đường Môn – y đường của Phù Sinh Cốc nổi tiếng giang hồ lại ngay gần đây. Chỉ có thể nói, Công Tôn Vận lựa chọn vị trí khoe chiến lợi phẩm quá tệ.

Bọn họ vượt qua sân viện, tiếp tục đi thẳng về phía trước. Cố Thanh Thanh bày ra bộ dáng biết điều theo sau, cho dù mọi lối đi, cảnh vật nàng đều sớm tìm hiểu từ trước, có thể nói so với đám bang phái này còn thông thạo hơn nhiều.

Đứng trước cửa phòng là một toán nhân sĩ đang xì xào bàn tán, kinh ngạc có, thất vọng có, nhưng đa phần vẫn là vui mừng, hả hê.

Nàng đẩy cánh cửa gỗ vững chãi, bước vào căn phòng. Thân xác của Công Tôn Vận vẫn như cũ chết dựa vào tường, ngoại trừ bàn ghế, đồ đạc xung quanh hằn ngồn ngàng, còn lại vẫn ngăn nắp gọn gàng. Máu bên khố miệng hắn đen sẫm lại, cả người toát ra mùi vị tanh tươi và thối rữa, vật nàng đưa hắn nằm trong tay cũng biến mất.

Thanh Thanh bỗng nhiên cảm thấy nhân sinh từ trước đến quả thật nay không thiếu chuyện buồn cười - sát nhân lại đi khám nghiệm tử thi của nạn nhân, thật chẳng khác nào tạo cơ hội cho nàng xóa đi dấu vết bỏ lỡ.

Nàng cẩn thận quan sát thi thể của hắn, thân thể cứng ngắc, tốt lắm! Bàn tay hắn vẫn như cũ tạo thành dáng cầm nắm đồ vật. Cũng không bị xê dịch vị trí, chứng tỏ chưa có tên “Trình Giảo Kim” nào nhảy ra chặn đường nàng.

Nhớ lại vì một chương lần trước mà nàng phải cuốn băng gạc xung quanh tay nhiều như vậy, Cố Thanh Thanh không khỏi nhũn mảy khó chịu.

Nàng rũ mi mắt, điều chỉnh lại sắc mặt của bản thân, điềm nhiên nói lớn:

“Thời gian vị này chết cách đây không lâu, khả năng cao là tối hôm qua. Sau khi xem xét qua phần thân thể bên ngoài có thể phán đoán, thứ nhất, hắn ta tử vong bởi chỉ một chương mặc dù võ công của hắn ta rất cao, dấu tay để lại trên người hắn khá giống với bàn tay của nam nhân trung niên. Thứ hai, trong khi chết, trên tay hắn tay vẫn cầm chặt một vật. Tuy nhiên, muốn kiểm chứng rõ ràng, e rằng tại hạ còn cần thời gian để quan sát.”

Nói xong, Cố Thanh Thanh thức thời cụp mi mắt, coi như không nghe thấy bất kì âm thanh bình luận nào xung quanh. Mỗi lời nói của nàng đều chống lại sự trong sạch của hắn, quân sư của Công Tôn Vận – Lục Ủy Hân. Vốn ban đầu, nàng đã sai thuộc hạ nhân cơ hội khi Lục Ủy Hân sơ hở mà đoạt lấy vật hắn thường xuyên mang theo bên người, cũng là bằng chứng dễ dàng đổ tội cho hắn nhất – tràng hạt của nhà sư.

Lúc nàng khám nghiệm tử thi, tràng hạt biến mất, mà tư thế của Công Tôn Vận vẫn như cũ được giữ nguyên, nàng hoàn toàn tin tưởng rằng nếu kẻ lấy lá Lục Ủy Hân thì sẽ không để lại sơ hở trí mạng như vậy. Cho nên, người phát hiện ra tràng hạt chỉ có thể là nhân sĩ giang hồ. Cho dù là ai phát hiện thì

cũng vẫn như cũ tạo thành kết cục mà nàng mong muốn, bọn họ trước kia đã từng khát khao bao nhiêu cái ghế trên vạn người này, giờ Tôn Vận đã ngã, Lục Ủy Hân cũng không nên tiếp tục xưng sững tại vị nữa. Cơ hội lại đang ở trước mắt, việc hấn ta trong sạch hay không cũng không còn quan trọng.

Đại khái Lục Ủy Hân đã sớm bị người trong giang hồ đem giam giữ ở nơi nào đó từ lâu đi... Lần này, hấn muốn thoát tội hay vượt ngục cũng khó.

Mọi chuyện cứ như vậy mà kết thúc, trong khi Lục Ủy Hân còn chẳng hay biết nguyên nhân mình bị tổng giam, mọi chuyện nhanh chóng bị đè ép xuống, các môn phái lại tiếp tục kiên trì tranh đoạt ngôi vị không chủ.

Tại kinh đô nội thành, Tổ phủ.

Giữa khuê phòng bữa bộn, một nữ nhân đầu tóc rũ rượi nằm trên giường dần dần mở mắt. Ánh mắt nàng ta thoát đầu là kinh ngạc đánh ra xung quanh căn phòng một lượt, tiếp đến dần trở nên lạnh lẽo, âm trầm. Nàng nhắm mắt chịu từng trận đau nhức đánh mạnh vào tâm trí, tiếp nhận toàn bộ thông tin từ trước đến giờ của thân thể.

“Mộc Nga! Mau rót nước cho ta!” Thanh âm khàn đặc nói lớn, ra mệnh lệnh.

Song, cho dù nàng ta nói đi nói lại nói lại bao nhiêu lần cũng không có một nha hoàn nào chịu đáp lời hay bước vào. Hàn Như Nguyệt, hay hiện tại là Tổ Nguyệt mở miệng cười trào phúng.

“Không nghĩ tới khối thân thể này lại phế vật như vậy, ngay cả chính nha hoàn của bản thân cũng không ra lệnh được. Hừ, chẳng qua, một khi ta đã biến thành người, đừng nói một nha hoàn bất tuân, cho dù là thiên tử cũng đừng hòng mong ta hành lễ. Cứ an tâm yên nghỉ đi, đời này ta sẽ sống hảo hảo thay cho người.”

Tổ Nguyệt bá đạo nói với chính nguyên chủ, không hề để tâm đến việc kẻ nào đã đoạt xác một ngốc tử khi nàng ta đang ngủ.

Nàng dựa vào mép giường đi xuống, tự rót cho mình một ly trà, lại đem bình trà mạnh mẽ vứt xuống đất. Bình sứ va đập lên nền đất cứng rắn tạo thành thanh âm chói tai “Choang!”

“Trời ạ! Con dân này lại làm điều gì nữa vậy?! Còn không mau dọn hết đồ kia đi!” Mộc Nga cau gắt bước vào phòng, nàng ta còn chưa thấy mặt Tổ Nguyệt đã mở miệng mắng chửi trước tiên.

“Chát” Tổ Nguyệt lập tức vung tay tát vào mặt Mộc Nga, khiến tỷ nữ đó lao đảo ngã xuống sàn nhà. Mộc Nga không thể tin nổi nhìn vị tiểu thư vốn ngu xuẩn ngày nào bỗng trở nên ngoan độc. Nàng ta ôm mặt, lấp bắp.

“Làm... làm thế nào??”

Tổ Nguyệt đứng từ trên cao khinh thường nhìn xuống, gót hài dẫm vào người nữ tỷ, tay còn lại dội nước trà từ trên cao xuống đầu nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Cướp Đâu Hủ Của Tiểu La Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.